

ချစ်နားမိလ်

ဂျိုစီ ဂျင်း

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၉၈၁၀၁၀
 ချက်နှာရုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၄၈၁၁၁၀
 ထုတ်ဝေသူ   ♦   ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ   ♦   ဦးအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ဧရာဝတီလမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

အစိုးပုံနှိပ်သူ   ♦   ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
 စော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၁၃၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
 (၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း   ♦   ဦးကျော်ရင် (ရွှေမြေသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

အုပ်စု   ♦   ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

တန်ဖိုး   ♦   ၅၀၀ အုပ်

ဖြန့်ချိရေး   ♦   ၁၀၀ ကျပ်

                     ♦   ဖိလပြည့်စာပေ
 အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)ရွာ၊ ၃၁ လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

-095163764/ -095162031

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောကအညွှန်း” (CIP)

ချစ်မျှားရှင်	၀၉၅-၀၃
ရိုစီဂျင်း/ ချစ်မျှားရှင်။	
- ရန်ကင်း ၊	
ခဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။	
(၁၈၀) စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။	
(၁) ရိုစီဂျင်း	

အခန်း(၁)

ရီစီဂျင်း။ မေဂျာဌာနတစ်ခုတိုင်းတွင် အလှဘုရင်မဟုတ်ဘဲ
သာ Queen တစ်ယောက်စီရှိကြသည်။ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုလုံး
တွင် ကွင်းအားလုံးစားရင်းချုပ်သော် အနီဖော်ပြရန်ရှိသော ရီစီဂျင်းကို
အထူးများမျှ ခြေတစ်ဖျားမျှ ဆံခြည်မျှင်တစ်မျှင်မျှ မှီသော ကွင်းမရှိ

ရီစီဂျင်း။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သို့ပေသော်
သူမ၏ အလှအပသည် တစ်ထောင့်တစ်ညစာဖွဲ့ကုန်မည်မဟုတ်
သူမ၏ လှပမှုသင်္ကေတက ပုရိသယောက်ျားလေးတိုင်းအား
နှစ်ခြိုက်မှုကို ဆုံလည်တပ်ထားလောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ တစ်
ခြေတစ်ခါ မြင်တွေ့ဖူးသော သူတိုင်းသည် ထပ်မံတွေ့မြင်လိုစိတ်
ပွားပွားပေါ်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသူပင်။ မိန်းမသားအချင်း
တောင် သူမကို တစ်ကိုယ်လုံးစေ့ရေပတ်လည်ကြည့်ရှုပြီး မိစ္ဆရိယ
တော် ပွားများမိစေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

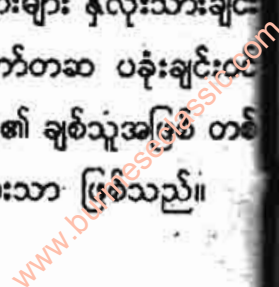

သူမသည် ပပဝတီကို ချောမောလှပသော်ငြားလည်း ခေမာ
 မိဖုရားလို အလှမာန်တက် ဂုဏ်ဝင့်သူဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူမသည်
 အလှအပတစ်မျိုးတည်း ပြည့်စုံသူမဟုတ်။ အခြားသော ဗဟုသုတ
 ရှာမှီးမှုနှင့် ခေတ်အမြင်အတွေးအခေါ်လည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝလေသည်။
 သူမသည် ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်နှင့် လက်နှိပ်စက်အထူးကျွမ်းကျင်
 သည်။ ဂျူဒိုကရာတေးခါးပတ်အဆင့်တစ်ခုထိ ရထားသည်။ စောင်း
 နှင့်ပတ္တလား တီးတတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော သေသပ်သည်။
 စာပေနှင့် ရုပ်ရှင်ဂီတကို ခုံမင်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းသည်။ စကား
 ပရိယာယ် ကြွယ်ဝသည်။ အခြားသော ထွေလီကာလီဝါသနာတွေ
 လည်း အသေးအဖွဲ့မျှ တတ်မြောက်သေးသည်။

သူမ၏ အထူးပြုဘာသာရပ်က ယောက်ျားထုကာကို သူမ
 မာနဖြင့် ကျရှုံးစေတတ်ပြီး ယောက်ျားတိုင်းကို မယုံကြည်သော အချက်
 ဖြင့် အနိုင်ပိုင်းတတ်သည်။ သူမကို ချဉ်းကပ်သော သူတို့အား လှလှ
 ပပ မှတ်မှတ်ရရ ပညာပေးတတ်သည်။

သူမ၏အဆိပ်သည် ပြင်းပြင်းမဟုတ်ဘဲ ပျော့ပျော့လေးနှင့်
 ခံရခက်သည်။ သူမတွင် မိန်းကလေးမိတ်ဆွေမရှိသလို ယောက်ျား
 လေး အပေါင်းအသင်းလည်းမရှိ။ သိုင်းလောကစကားနဲ့ပြောရမည်
 ဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားဖြစ်မည်။

ကျောင်းတော်ထဲတွင် သူမအား အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာ
 ဖြင့် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြသော ယောက်ျားဘသားများ နှလုံးသားချင်း
 လိမ်ယှက်နေကြသည်။ ကျောင်းထဲတွင် မတော်တဆ ပန်းချင်း
 တိုက်မိသော ကျောင်းသားနှစ်ဦးသည် ရိုစီဂျင်း၏ ချစ်သူအဖြစ် တစ်
 ချိန်တစ်ခါက အရူးအမူး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူများသာ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ပညာပေးတုံ့ပြန်ရာတွင် အင်မတန်လက်ယာသည်။ ပီရီသည်။ ကျစ်လျစ်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ လှပနူးညံ့သည်။ တစ်ခါဆေးဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ဆိုသကဲ့သို့ ကော့ပြန်လွင့်လန်သွားသော စွန်ကြိုးပြတ်တွေလို ဖြစ်သွားသော ယောက်ျားသားတွေ မနည်းတော့ပေ။ ရီစီဂျင်းကို ချစ်ခဲ့ကြသော ယောက်ျားတွေ သစ်ပင်တစ်ပင်စုပေါင်းပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့လျှင် နောက်နှစ်များစွာကြာသောအခါ အမေဇုန်သစ်တောကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ရုက္ခဗေဒမေဂျာမှ ဆရာတစ်ယောက်က ရွတ်နောက်နောက် ပြောဖူးသည်။

ရီစီဂျင်းသည် မိန်းမပီသသော အင်္ကျီရပ်တို့ စုံလင်စွာရှိသည်။ မိန်းမလေးတစ်ဦးသည် ရုပ်ချောလျှင် ချောရမည်။ မချောလျှင် ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းရမည်။ အဲဒီလိုမဟုတ်လျှင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ညှို့ဓာတ်သက်ရောက်မှု ရှိရမည်။ ရီစီဂျင်းတွင် အထက်ပါ အရည်အချင်းများ အကုန်ရှိနေသည်။

ရီစီဂျင်း၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြားတွင် ထူးကဲစွာ လှပဝိုင်းစက်နေသည်။ နှာတံလေးသည် သိမ်းငှက်ပျိုမနှုတ်သီးလေးကဲ့သို့ ပျော့ပြောင်းနူးညံ့ချွန်စင်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းလွှာအစုံကလည်း သေးသေးစုစုလေးနှင့် ပါးပါးလျှလျလေး ရှိသည်။ ကျန်ရှိသော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြောချေသော် ဝတ္ထုဆုံးသည်အထိ ရောက်သွားချေမည်။

ရီစီဂျင်းသည် လွန်စွာမှ အရောင်ထွက်လှသော ပတ္တာဖြူနီခဲလေးဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းတင်မက ဆရာ ဆရာမများပါးစပ်ဖျားတွင် အထူးတလည် ရေပန်းစားသည်။

သူသည် ထုတကာ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် အမြဲတမ်းစိုးစိုးထား
၏။ ထုတကာ၏ နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းတွင် အမြဲတမ်းချီးကျူးခံရသူ
လည်းဖြစ်၏။

သူအား အကောင်းဘက်တွင် အမြင်ခံရသူလိုရှိသော်လည်း
အဆိုးဘက်မှ မြင်သူများလည်း ရှိတတ်သည်။

သူမသည် အသည်းစားဘီလူးမ။ သူမသည် ဘဝင်မြင့်နေ
သော မိန်းမ။ အတ္တဝါဒီ မိန်းမသား။ မာနကြီးမင်းသမီး။

သူမသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကောင်းမပြောတတ်။ အဆိုးမမြင်
တတ်။ လောကသဘာဝသဘောတရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်သူတစ်ဦး
လည်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းကွက်နှင့် ဆိုးကွက်ယှဉ်ကြည့်လျှင် သူမ၏ ကောင်း
ကွက်သည် အမြဲတမ်း မဲအသာစီးရထားသည်။

သူမနှင့်စကားလေးသုံးခွန်းမျှပြောပူးသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နှစ်ပြည်ထောင်အရေး ဆွေးနွေးရမည့်သံတမန်တော်ကဲ့သို့ ဝံ့ကြွားနိုင်
သည်။

သူမနှင့်တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်၍ ရေနွေးသောက်ခွင့်ကြံ့သောသူ
သည် ကုလသမဂ္ဂညီလာခံကို တက်ရောက်ခွင့်ရသော သူကဲ့သို့ ဂုဏ်
ယူနိုင်သည်။

သူမနှင့်အတူတူသွားလာနေရသော အခွင့်ရသူသည် ကမ္ဘာ
ကနေ လကမ္ဘာသို့ စရိတ်ငြိမ်းရေမီးအစုံပို့ပေးပါမည်ဆိုတာတောင်
သွားတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် အဲဒီလောက်ထိ မည်သည့် ယောက်ျားသားမှ အခွင့်
ထူးအခွင့်လမ်းတွေ မရခဲ့ကြပေ။ ပဲရစ်မျှော်စင်ကို စိတ်ကူးယဉ်သော

တောင်းစောင့်သမားလို ကျည်ဆံရထားကို စိတ်ကူးယဉ်သော ဆိုက်
ထားဆရာလို နျူကလီယားတီထွင်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်သော အဂ္ဂိရတ်သမား
တို့ ဝေးလွန်းလှပေသည်။

သူမ၏ ပရိယာယ်တိုက်ကွက်နှင့် မာယာထိုးစစ်အောက်မှာ
ငြားငြားမှောက် မဂ္ဂမလှ အတုန်းအရုန်း ကိစ္စတုန်းခဲ့သော သူတွေချည်း
ဝင်။

သူမသည် သူမလက်ချက်နှင့် ကျဆုံးသွားသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ကွန်ပျူတာစာစီ၍ ပြန်တမ်းထုတ်တတ်သည်။ ဥပမာ
ထူးဆုံးသွားသောသူသည် သမိုင်းမေဂျာကဖြစ်လျှင် သမိုင်းတစ်ဆောင်
လုံး ကြေငြာပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ အဆိုပါကျောင်းသားအား နစ်နာ
ကြေကွဲအောင် သူမ မလုပ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ထင်ကျန်ရစ်အောင်
သာ လုပ်တတ်သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ရီစီဂျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောက
ဝိုင်းချုပ်ရွေးပွဲလို အဆင့်ဆင့်တက်လှမ်းရသည်။

ရီစီဂျင်း ဘယ်ခြေလှမ်းနဲ့ ဘယ်သူကို တုံ့ပြန်လိုက်သလဲဆို
သည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသူတွေရှိသလို ရီစီဂျင်း ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ
တို့ သုတေသနပြုနေသူတွေလည်းရှိသည်။ အားလုံးသည် ရီစီဂျင်း
တို့ နေ့စဉ်ဖြစ်ပေါ်နေသော ကမ္ဘာ့အရေးတွေထက် စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။

ပြောင်ချော်ချော်ကျောင်းသားတွေကလည်း ရီစီဂျင်းနှင့်ပတ်
သက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရလေးတွေ လုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။

၁။ ရီစီဂျင်းနှင့် စကားပြောခွင့်ရသော သူ (သို့) လမ်း
လျှောက်ခွင့်ရသောသူသည် Level 1 ကိုအောင်သည်။

- ၂။ ရိုစီဂျင်းနှင့်တစ်ပိုင်းတည်း သီးသန့်ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ခွင့်ရသူသည် Level 2 ကိုအောင်သည်။
- ၃။ ရိုစီဂျင်းနှင့်တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက်ခန့် တပူးပူးတတွဲတွဲ တွေ့ရသောသူသည် Level 3 ကိုအောင်သည်။
- ၄။ ရိုစီဂျင်းဆီမှ ပြန်တမ်းမထုတ်မချင်း သေဖို့စောင့်ဆိုသောသူသည် Level 4 ကိုအောင်သည်။
- ၅။ အကယ်၍ သင်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာ ရိုစီဂျင်း၏ အချစ်ကို ရရှိသွားသောသူဖြစ်ပါက ကျန်ရှိသော Level များကိုကျော်လွန်သွားရုံသာမက ကမ္ဘာ့ဂရင်းနစ်ဆိုနို မှတ်တမ်းဝင်ဖြစ်သွားကြောင်း သင့်ကိုယ်သင် အထိအမှတ်ပြုပါလေ။

ကျောင်းနဲ့ရဲမှာကပ်ထားသော အနီပြောင်ချော်ချော်စာကို ရိုစီဂျင်း ကိုယ်တိုင်သဘောကျ၍ အဆိုပါဒဿနိကဗေဒမှ ကျောင်းသားတစ်စုအား အင်းလျားကန်စောင်းဆိုင်တွင် ရှမ်းခေါက်ဆွဲဝယ်ကျွေးလေသည်။

တကယ်အမှန်သည် ရိုစီဂျင်းက သူတို့အား စိတ်ဆိုးရမယ့် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် မုန့်တွေပါ ဝယ်ကျွေးသဖြင့် ကျန်သော ကျောင်းသားကျောင်းသူအပေါင်းတို့ အံ့ဩဘုန်း အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ရိုစီဂျင်း။ သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်ရခက်ချေသည့် ရူပဗေဒဆရာတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

‘ရိုစီဂျင်းက သူ့ဆီအလင်းယိုင်လာရင် အလင်းပြန်တက်တယ်။ အဲဒီအလင်းက မထင်မှတ်ရင် မျက်စိကိုစူးကပ်တယ်’

ရိုစီဂျင်း

အဲဒီလိုမျိုးရှိတတ်သော ရိုစီဂျင်း။

သူမနာမည် ဖြစ်တည်ပုံကလည်း မထူးဆန်းပါ။

နာမည်အရင်းသည် ဘိုဆန်ဆန်ရိုစီ ဖြစ်ပေသည်။ နှင်းဆီတွေ များစွာသော ဇာတ်လမ်းတွေထဲတွင် ထူထပ်နေအောင် ရှိသည်။ ဆူးတွေကာရန်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းကို စာထဲတွင် တစ်မျိုး၊ ကဗျာထဲတွင် တစ်ဘာသာ၊ သီချင်းထဲတွင် တစ်ဖုံ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးတင်စားခေါ်ဝေါ် ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂန္ထဝင်မြောက် အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ သံယောဇဉ်မေတ္တာဘွဲ့တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် တွေ့ရှိရခဲ့သည်။

(အကျယ်ချဲ့ရင် နှင်းဆီဇီကာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။)

သို့သော် ရိုစီကို နောက်မှ အဘယ်ကဲ့သို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဂျင်းကို တတ်ရသလဲ။

ဂျင်းဆိုတာ ဆေးဖက်ဝင်အဖြစ်တစ်မျိုး။ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တစ်မျိုး။

ရိုစီဆိုတာနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သော ဂျင်း။

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြပေအံ့။

ဟင်းတွင် ဂျင်းသည် သင့်တော်ရုံမျှ ထည့်လျှင် ဆေးဖက်လည်းဝင်၊ ခံတွင်းလည် တွေစေသည်။ ဂျင်းများသွားသောအခါ ဟင်းအရသာသည် ပူထူထူဖြစ်သွားစေ၏။

ထို့အတူ ရိုစီသည်လည်း လိုတာထက်ပို၍ သွားချဉ်းကပ်သော အခါ သူမဘက်မှတုံ့ပြန်မှုသည် ပူထူထူဖြစ်စေ၏။

နောက်တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သော် ဂျင်းစိမ်းနှင့်မိဿလင် သူကြင်မှကိုယ်ကြင် စကားပုံအတိုင်းပင်။

ကွင်းစိမ်းဟု တင်စားခံရသော ရိုစီကို ကြင်ချင်တိုင်း ကြင်ချင်
လို့ ရပါမလား။

အခုခေတ်ပေါ် ဗန်းစကားက ရှိသေးသည်။

ကွင်းထည့်တယ် ဆိုလား။ အဲဒါလည်း ရိုစီနောက်မှာ တွဲကပ်
ထားသော ကွင်း၏ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပင်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ နာမည်က တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ရိုစီကွင်း
ဟု အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာစာကျောင်းသားတွေက စာစပ်ထား
သေးသည်။

ကျောင်းတော်ထဲမှာ ကွင်းစုံ
မယွင်းပုံသင့်တော်ရာတန်းမှာ
မောင်ရင်ရာမှန်းပါဘိ
နောက်သလိုလို ခြေချော်ထိုး
ပိုးမယ်လို့ကြံ
ကြိုက်မည်မှန် ဒီရွယ်ကွင်းကိုလ
ရွယ်ရင်းနဲ့တွေ့မကြောင်နဲ့
မေ့မောင်တို့သတိကိုချုပ်ပါတော့
အလိမ္မတ် အပိုတွေကွင်းရအောင်
ရိုစီကွင်းအလှပကေးလေးကိုလ
ဘဝမတွေးဘဲ ခဏသာငေးကြပါလို့
အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်လိုက်ရပါ၏။

အခန်း(၂)

ကင်တင်းရောက်တော့ ရဲခေါင်လှိုင်နှင့်နေသူသာ ရှိသေးသည်။ ရဲခေါင်လှိုင်က လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့တစ်ခွက်ကို တစ်ငုံသာ သောက်ပြီး၍ နေသူက စမူဆာတစ်ခြမ်းစားပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းကို အချဉ်ရည်တို့နေ၏။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ပလိန်းတစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့အဆောင်မှာ ပြဿနာပေါ်နေတယ် ဟေ့’

‘ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဆောင်မှာ နောက်မီးလင်းနေလို့လား၊ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရင်ရပါတယ်’

နေသူက ပစ်ပစ်များပြီး ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနိုင်သူပီပီ ဝင်ပြောသည်။

‘နေစမ်းပါဦး နေသူရာ၊ ဟိုကောင်ပြောတာကို မှားထောင်ဦး’
ရဲခေါင်လှိုင်က သောက်လက်စလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ခွက်သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့အဆောင်ကို ရိုစီဂျင်းဆီက ချိတ်ပိတ် စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်’

‘ဟေ...’

‘ဟာ... ဘယ်သူ ဒိုင်လျှိုနဲ့ သွားလိုက်လဲမသိဘူး ဖြပြီ’
‘နေသူက မျက်ကလူးဆန်ပြာနှင့် ပြောသည်။’

‘တစ်ကောင်ကောင် သွားစပြီ ထင်တယ်၊ မရမဲ့အတူတူ သိက္ခာအကျွန်ုပ်ပြီး ဒီရိုစီဂျင်းကိုမှ သွားကြိုက်ရတယ်လို့’
‘ရဲခေါင်လှိုင်က ဝေဖန်သည်။ ကျွန်တော်က...’

‘မင်းတို့က သတ္တိခဲသူရဲကောင်းကို ဘယ်သူထင်လို့လဲ’

‘မင်းလား’

‘ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ၊ ရိုစီဂျင်းကို လန့်လွန်းလို့ ဂျင်းသုပ်တောင် စားတာ ကြာပြီ’

‘ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး၊ မင်းလိုမှန်ကြောင်ကို ရိုစီဂျင်းက သဘောမကျဘူး’

‘နေသူက အရေးထဲ ကျွန်တော်ပြောတာကို တွက်ပြီး ဘေးရောက်သွားသေးသည်။’

‘ဘယ်သူ ဓားစာခံဖြစ်သွားလဲ’

‘ဘယ်သူ ရှိရမှာလဲ၊ ငါတို့ဘော်ဒါကြီး ကိုစော်လင်းအောင် ပေါ့’

‘ဘာ... ဒီကောင်က ရိုစီဂျင်းကို၊ ထို့... အမဲရိုး ဟင်းအိုးမှ အားမနာ၊ ဒီကောင့်ရုပ်ရည်နဲ့ ဥစ္စာစောင့်မကို သွားကြိုက်တဲ့ တာတွေ ကြီးလို ဖြစ်နေမှာ’

‘ရဲခေါင်လှိုင်က ရွှေဘိုသားပီပီ ဥပမာတွေပေးသည်။ စော်

လင်းအောင်ဆိုတာက သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးကျောင်းသားဟောင်းကြီး။ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနေသူ။ မ၊ကိစ္စဆိုလျှင် စိတ်မဝင်စားသူ။ အခု ရိုစီဂျင်းရဲ့ မာယာပရိယာယ်အောက်မှာ အကွက်ပျောက်ပြီး ချိတ်ပိတ်စာရောက်နေပါပေါ့။

“ဒီလူကြီးကွာ၊ ကြိုက်စရာရှားလို့၊ ဒီနာမည်ကြီးနေတဲ့ ရိုစီဂျင်းကိုမှ သွားကြိုက်ရတယ်လို့၊ ဒီကောင့်အဖြစ်က သိုင်းကျမ်းစာရွက်လေးသုံးရွက်လောက်ကို လှေကျင့်ပြီး ရှောင်လင်ပိုင်းကို သွား စိန်ခေါ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“အခု ရှက်လွန်းလို့ အင်းလျားကန်ထဲ ခုန်ချနေပြီလား မသိဘူး”

နေသူက စိုးရိမ်စွာ ပြောသည်။ တကယ်တော့ စိုးရိမ်တာလည်း မဟုတ်။

“ချိတ်ပိတ်စာရောက်တာဆိုတော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးပေါ့”

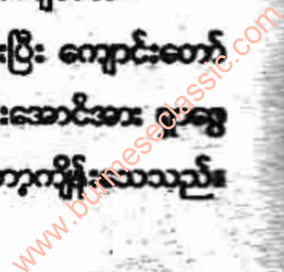
“ကျိန်းသေတာပေါ့ကွာ၊ အဆောင်မူးကတော့ ဖွင့်ဖောက်မဖတ်ဘူး၊ အဲဒီလူကြီးက ပျောက်နေတာ”

ကျွန်တော်က အလောတကော ပြောလိုက်သည်။

နေသူက...

“ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးကို လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့အဆောင် သိက္ခာကျတယ်”

ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ကျောင်းတော်တစ်ဝိုက်နှင့် အင်းလျားကန်စောင်းတွင် ကိုဇော်လင်းအောင်အား ဝှေ့ကြတော့သည်။ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေတာတော့ကျိန်းသေသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်ညွှတ်ထဲ ဝင်ရှာတော့ ကန်စပ်တွင် ငူငူလေးတိုင်နေ
သော ကိုဇော်လင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာ’

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သူ့အနားကပ်သွားရာ ကိုဇော်လင်း
အောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာသိဘာသာနေ
ပြန်သည်။

‘ကိုဇော်... ကြားရတာ မကောင်းလှပါလား၊ ခင်ဗျားဆီကို
ရိုစီဂျင်း ပို့လိုက်တဲ့ ချိတ်ပိတ်စာရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေသွား
လုပ်ခဲ့လဲ’

‘ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာပါကွာ’

ကိုဇော်လင်းအောင်က တုံးတိတ်ပြန်ဖြေသည်။

‘ရိုစီဂျင်းကို ခင်ဗျားအစကတည်းက ကြိုတင်ရင်ခန့်ချစ်နေ
တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့မှာ ချစ်ရသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့
ငါ့မှာ အဝေးကနေ မျှော်ဆွေးရတဲ့ဒုက္ခနဲ့ပဲ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေရတာ၊
ငါလည်း ကြာလာတော့ ချစ်စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရိုစီဂျင်းကို
ရရှိဖို့ မင်းတို့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာ
ပေါ့၊ အဆင်ပြေခါနီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြတ်ရိုက်ချခံလိုက်ရတယ်’

‘ဘယ်လိုတွေဖြစ်ရတာလဲဗျာ’

ရဲခေါင်လှိုင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မေးသည်။ သုံး
ယောက်စလုံး သိချင်စိတ်တွေနဲ့။ ကိုဇော်လင်းအောင်က ဝမ်းနည်းစိတ်
နဲ့ပဲ အစအဆုံးရှင်းပြလေသည်။

‘ငါ ရိုစီဂျင်း အတန်းရှေ့ တစ်နေ့ကို နှစ်ခါလောက်သွားသွား

မိတယ်၊ ရိုစီဂျင်းကို တစ်ယောက်တည်းတွေ့ရတဲ့အချိန် မတွေ့ဘူး၊
ဘေးမှာ အနည်းဆုံး ငကြောင်တွေရှိနေတယ်၊ ရိုစီဂျင်းကတော့ မြေခွေး
တွေအလယ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ခြင်္သေ့မလေးလို အေးဆေးပဲ၊ ဖြစ်ချင်
တော့ ရိုစီဂျင်း ငါ့ဘက်ကို ကျွဲထွက်လာတယ်’

‘ဘယ်လို ကျွဲထွက်လာတာလဲ’

‘ကျောင်းစာအုပ်တွေများတော့ ရိုစီဂျင်း လက်ထဲက လွတ်ကျ
သွားတယ်၊ ငါလည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ဆည်ဝကစောင့်နေတဲ့ ဗျိုင်းလို
ပြေးကူညီတော့တာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ မျက်မှန်းတန်းခင်မင်မှုရသွားတယ်၊
နောက်နေ့ ရိုစီဂျင်းက ငါ့ကိုတွေ့တော့ ပြုံးပြုံးပြတယ်၊ ငါလည်း
အပိုင်တွက်လိုက်ပြီပေါ့’

‘ခင်ဗျားက အခွင့်အရေးကို နင်းတက်မယ့်သူပဲ’
နေသူက ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး ဝေဖန်သည်။

‘ရိုစီဂျင်းက ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကျွေးလိုက်သလဲ’
နေသူက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောသည်။

‘ကံကြမ္မာကိုက မကောင်းတာကွာ’

‘ဒါဆို ရိုစီဂျင်းက ကောင်းတာပေါ့’

‘သူလည်း မကောင်းဘူး’

‘ခင်ဗျားဟာကလည်း တစ်ခုမှမကောင်းဘူး’

‘ငါ့ဇာတ်လမ်းကလည်း ကောင်းကို မကောင်းဘူး’

‘မကောင်းတာတွေကို တန်းစီပြောပြပါဦး’

*

ကိုဇော်လင်းအောင်တစ်ယောက် ရိုစီဂျင်းနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိပြီး တွေ့တိုင်းသွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာ ပြနေတာ ကြာပြီ။ ရိုစီဂျင်း သူ့အပေါ် စိတ်လိုလက်ရ ဖြစ်ခြင်းကို နျူလက်နက်ထုတ်မဲ့ ပရိုဂရမ်ကို စောင့်နေသော သမ္မတတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ။ ကိုဇော်လင်းအောင်က ရိုစီဂျင်းဆီက ခင်မင်မှုကိုလည်း အရမ်းတောင့်တသည်။

တစ်နေ့ အင်းလျားကန်ဘောင်တွင် ရိုစီဂျင်းနှင့် သွားဆုံလေ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ရိုစီဂျင်းဘေးတွင် အခြားသတ္တဝါများ မရှိ။ သူမလက်ထဲတွင် ဖရဲသီးကြီးနှစ်လုံးနှင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည်။ ကိုဇော်လင်းအောင် ရေကန်အသင့်ကြာအသင့် ဖြစ်သွား၏။ အရင်မျက်မှန်းတန်းဖူးသော အရှိန်ဖြင့်...

‘ရိုစီ... ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဪ... ဟိုအစ်ကိုပါလား၊ အိမ်အတွက် ဖရဲသီးနှစ်လုံး ဝယ်လာတာလေ’

‘နေပူလိုက်တာ ရိုစီရယ်၊ ဟိုလေ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခုခုလိုက်သောက်ပါလား’

‘ဘီယာသောက်ချင်တယ်၊ တိုက်မလား’

‘ဟာ... ရိုစီကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ’

‘အလကားပြောတာပါ၊ ရိုစီလည်း အအေးသောက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ’

ကိုဇော်လင်းအောင် အထူးဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရရှိခြင်းသည် ကုလသမဂ္ဂညီလာခံတက်ရသည်ထက် တန်ဖိုးရှိပေရဲ့။

လွတ်တဲ့ငါးကြီးနေမှာစို့ ရရှိသောအခွင့်ကို ထိုက်ဟန်သလို

မြန်မြန်ဆန်ဆန်အသုံးချခြင်းသည် အကျိုးအမြတ်ကောင်းကောင်း ရရှိပေလိမ့်မည်။

‘ရိုစီ... ခုလို ရိုစီနဲ့ခင်မင်ခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဟာ... တကယ်ဆို ရှင် ဒီစကားမျိုး ရိုစီကို မပြောသင့်ဘူး’

ကိုဇော်လင်းအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က ရိုစီနဲ့ ခင်မင်တာထက် ရိုစီရဲ့အချစ်ကို လိုချင်နေတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

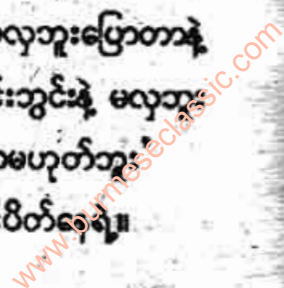
‘ဟုတ်ပါတယ် ရိုစီ၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်မိနေပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ရင်မခုန်ခဲ့ပါဘူး’

‘တော်တော်များများ ဒီစကားမျိုးပြောကြတာပဲ၊ ရိုစီကလည်း အပုပ်ကောင် ရုပ်ဆောင်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့လူသားပါ၊ ဒီအရေပြားတွေကို ခွာထုတ်လိုက်ရင် ရှင်မပြောနဲ့ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူတောင် သဘောတွေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေကျရင် ရိုစီ စဉ်းစားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုပ်ဆိုးအောင် လုပ်ပစ်ချင်တယ်၊ ချောတော့ လှတော့ ရှင်တို့ကို လက်ခံပြီး စကားပြောနေရတယ်’

‘အဲဒီလိုလည်း မထင်ပါနဲ့ ရိုစီရယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်တာဟာ ရိုစီအလှအပထက် ရိုစီ စိတ်ဓာတ်ကို ပိုချစ်တာပါ’

‘ဟွန်... ရှင်စကားကလည်း Foul လှချေလား၊ ရိုစီစိတ်ဓာတ်တို့ ရှင် မြင်ဖူးလို့လား၊ ဒါဆို ရှင်က ရိုစီကို မလှဘူးပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းနဲ့ မလှဘူးသွားပြောကြည့်၊ ရှင်ကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး’

ကိုဇော်လင်းအောင် သူ့စကားနဲ့သူ ချောင်ပိတ်ချေရဲ့။

ရိုစီကွင်းရဲ့ စကားပရိယာယ်အတိမ်အနက်ကို ချိန်စက်၍ မရနိုင်ပေ။

‘ထားပေါတော့ အပိုတွေ၊ ရှင် ရိုစီကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရိုစီ စိတ်ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခုတော့ စွမ်းဆောင်ပေးရမယ်’ ကိုဇော်လင်းအောင် သူ့ကိုယ်သူ ဂရိတ်မဟာအလက်ဇန်းဒြား ဓူတ်နေရောသလား။

‘လွယ်လွယ်လေးပဲ ခိုင်းမှာပါ၊ ညောင်ဦးဖီးလို အင်းလျားထန် ဟိုဘက်ဒီဘက် ကူးပြနိုင်မလား’

‘ခင်ဗျာ’

‘မလန့်ပါနဲ့၊ ရှင်လည်း ရိုစီ မလုပ်ခိုင်းပါဘူး၊ ထရိတ်ဒါး အပေါ်ထပ်ကနေ ခုန်ချလည်းမပြုခိုင်းဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုလည်း တစ်ပတ်မပြေးခိုင်းဘူး၊ ရိုစီ အခု စေဒင်ကိန်းခန်းအရ ယတြာချေရမယ်၊ ဒီစရဲသီးနှစ်လုံးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ဝေဒနာ ရွှင်တစ်ယောက်ကို ပေးရမယ်၊ အဲဒါ ရိုစီ မပေးချင်လို့ အင်္ဂါသားတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရမှာ၊ အတော်ပဲ၊ ရှင်က နေ့နံမသင့်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် ရှာရမှာပဲ’

ဇော်လင်းအောင်က အင်္ဂါသားမဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓဟူးသား ဖြစ်နေသော်လည်း ရိုစီကွင်း တောင်းမယ့်အကူအညီ လွတ်မှာစိုး၍ ပျာပျာသလဲ အင်္ဂါလိုက်ရသည်။

‘ဟာ... အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် အင်္ဂါသားအစစ်ပါ’

‘ကဲ... ကိုဇော်လင်းအောင် ဒီကန်စောင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တော့ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဝေဒနာရှင်ကလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ရီစီဂျင်းက စိတ်ပျက်သော လေသံလေးနှင့်ပြောသည်။
ကြောင်လွန်းသော ဇော်လင်းအောင်က သူ့ရဲကောင်းဟန်ပန်ဖြင့် စားပွဲ
ထိုးကို တစ်ချက်ခေါ်ကာ...

‘ညီလေး ဒီနားမှာ အရူးတွေဘာတွေ ရှိလား?’

‘ဗျာ... အရူး ဟုတ်လား?’

စားပွဲထိုးလေးက အူတူတူနဲ့ ခေါင်းကုတ်သည်။

‘အရူး... တစ်ခါတလေတော့ အရူးဂေါ်ကြီး လာတတ်
တယ်၊ ဟာ... အတော်ပဲ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း အရူးဂေါ်ကြီး ဟိုမှာလာနေ
ပြီ’

ကိုဇော်လင်းအောင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရူးဖက်ရှင်အသွင်
နဲ့ အရူးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကက်ဆက်အစုတ်ကြီးတစ်
လုံးနှင့် ခါးကလေးလှုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကိုဇော်လင်းအောင်
က ချက်ချင်းပင် အချစ်ဇောအဟုန်ဖြင့် ရီစီဂျင်းဆီမှ ဖရဲသီးတစ်
လုံးကိုယူကာ အရူးဂေါ်ကြီးဆီ ပြေးသွားသည်။

အရူးနဲ့မဆက်ဆံပူးတဲ့သူရိ သွားရမှာ အိုးတိုးအန်းတမ်းဖြစ်နေ
ရဲ့။ ဖရဲသီးကလည်း အတော်အသင့်ကြီးသဖြင့် လက်ထဲမှ မလွတ်ကျ
အောင် ပွေ့ပိုက်ထားရသည်။ အရူးဂေါ်ကြီးကတော့ စိတ်ငြိမ်သေးတဲ့
အချိန်မို့ အေးအေးလူလူရှိနေရဲ့။ ကိုဇော်လင်းအောင် မရဲတရဲဖြင့်...

‘အစ်ကို... ဟိုလေ ဖရဲသီးလက်ဆောင်ပေးချင်လို့’

အရူးဂေါ်ကြီးက ဇော်လင်းအောင်ကို မသင်္ကာသလို ပုံစံနဲ့
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟဲ့အကောင်၊ နင့်ဘဲငန်းက ရွှေဥတစ်နေ့တစ်လုံးဥပေးတာ
အားမရလို့ ငန်းကိုသတ် ရွှေဥကြီးကို ထုတ်လာတာပေါ့’

‘မှန်ပါ၊ အာ... ဟုတ်ပေါင်’

‘မောင်မင်း ဆရာအာခံလို့ အာခေါင်လုံစူးချင်ပြီထင်တယ်။ ဟင်း... ဟင်း... ဘူးသီးသီးမှ ကြက်သားလာမရောနဲ့၊ မောင်မင်းတို့ က ခြေခိုခိုရာ ဂေါ်လီပစ်ချင်တာကိုး။ လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင်ထည့်ရတယ်။ ခုတော့ ကျွန်းတုံးကြောင်လျှောက် ချိန် လွမ်းတုန်းမောင်ရောက်လာသပေါ့၊ ဟေ့... ဘာတဲ့တုန်း လစဉ် ကြွေးပိလိုသာ ခင့်မျက်နှာလေးပါ၊ နုလောင်ဒတ်လို ခွဲပြာမောင့်မျက်နှာ ပါ၊ ဝေလားဦးမှသာ ခုတင်တစ်ခုစင်တစ်ခုယိုင်အောင်သာ ဟဲ့’

အရူးပြောစကား ပရမ်းပတာမှန်လှချေလား။ အရူးက ဇော်လင်းအောင်ပေးတဲ့ ဖရဲသီးကြီးကို ဘေးချကာ ကနေသည်။ ဇော်လင်းအောင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အရူးကို ကျောပေးကာ ပြန်အထွက်ထောင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခုဖြစ်သွားသည်။ အရူးဂေါ်ကြီးက ဘာပြော ညာမပြောနှင့် ဇော်လင်းအောင်ပုဆိုးအောက်နားကို ကိုင်ပြီး ဆွဲလှန်လိုက်ကာ ပုဆိုးကို ခေါင်းတွင်စွပ်ထားလိုက်သည်။ ဇော်လင်းအောင်မှာ အောက်ခံဘောင်းဘီ သေးသေးကပ်ကပ်လေးသာရှိသဖြင့် မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်းနီးပါး ပြောင်ပြောင်ကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

ကင်တင်းထဲက လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အရူးဂေါ်ကြီးက ဖရဲသီးကြီးကိုပိုက်ကာ အော်ပြေးသွားသည်။

‘ဟေး... ဟေး... ကျေးဇူးမတင် ဖင်လှန်ပြ၊ ဟေး... ဟေး’

ဇော်လင်းအောင်မှာ ပုဆိုးကို ခေါင်းကနေပြန်ချတော့ ပုဆိုးက ပုံလျက်သား ထပ်ကျွတ်ကျပြန်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ပုဆိုးမနိုင်

ပဝါမနိုင်ဘဲ အရှက်တော်ပုံ ဖြန်းဖြန်းကွလေသည်။ ကျောင်းသားတွေ ရှေ့မှာဆိုတော့ ပိုခိုးတာပေါ့။ ရယ်သံတွေ ပွက်ပွက်ကို ညံနေရဲ့။

‘ဟား... ဟား... ဟား... အရူးကို သွားစတာကို ခံပေါ့’

‘ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အေးအေးမနေဘူး’

‘အင်းလျားကန်ကလေကတော့ သူ့ကိုတော်တော်အေးစေမှာပဲ’

‘ဒီလူကလည်း ထင်သလောက်လည်း မကြီးဘူး’

‘ဘာလဲဟ’

‘ဖရဲသီးကို ပြောတာပါ ဟား... ဟား... ဟား’

ဇော်လင်းအောင်မှာ ချွေးတွေပြန်ကာ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ရိုစီဂျင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်ကနေ ပျောက်သွားမှန်းမသိ။ ကိုယ်ပျောက်သိုင်းတတ်သော သိုင်းသမားတွေလို ပျောက်ထွက်သွားသည်။

*

‘အဲဒါ ခင်ဗျားနယ်၊ ရိုစီဂျင်းကြောင့်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အရူးဂေါ်ကြီးကြောင့်ဖြစ်တာပဲ၊ ရိုစီဂျင်းက ခင်ဗျားကို ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘဲ’

နေသူက ရှုံ့မဲ့နေသော ဇော်လင်းအောင်ကို အပြစ်တင်သည်။

‘ဘာပဲပြောပြောကွာ၊ ရိုစီဂျင်းရှေ့ ငါ့မျက်နှာဘယ်လိုပြမလဲ’

‘ဟိ... ခင်ဗျားက မျက်နှာမပြဘဲ ဟိုဟာသွားပြမိသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့’

ရဲခေါင်လှိုင်က ပြုံးစိစိနဲ့ ပြောသည်။

‘အခုချိတ်ပိတ်စာကလည်း ရှိစီဂျင်းက သူခိုင်းတာ အဆင်မပြေလို့ အရှက်ခွဲတဲ့သဘော သက်ရောက်နေတယ်၊ ရှိစီဂျင်း ဒီမိန်းမ အရမ်းရက်စက်တယ်’

နေသူက ဒေါသသံစွက်၍ ကြိမ်းဝါးသည်။

‘အင်း... ရှိစီဂျင်းက အတော်ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ’ ကျွန်တော်ကလည်း ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်ပြောသည်။ ကိုဇော်လင်းအောင်ကတော့ တစ်ခါဆိုတစ်ခါ အိသွားပြီ။

‘လူတိုင်းက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ မာန်တက်နေတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေကို အထင်သေးတာလည်း ဝါတယ်’

နေသူနှင့်ရဲခေါင်လှိုင်က အတိုင်အဖောက်ညီစွာပြောကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောမိ။ ရှိစီဂျင်းရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား သဘောတရားကို အနုလုံပဋိလုံ သိချင်နေသည်။ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

‘မင်းတို့ ဘာပဲပြောပြောကွာ၊ ငါလည်း ဒီချိတ်ပိတ်စာကို မဖတ်ချင်တော့ဘူး၊ အဆောင်ကိုလည်း တစ်ပတ်လောက် မပြန်ဘူး၊ မင်းတို့ပဲ ငါ့စာကိုယူပြီး ဝဲပစ်လိုက်ပါတော့ကွာ၊ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျပါတယ်’

ကိုဇော်လင်းအောင်က တိုက်ပွဲတွင် ကျရှုံးသွားသော စစ်သူကြီးတစ်ဦးနယ်။ ကျွန်တော်က ဖေးဖေးမမ ဝင်ပြောပေးသည်။

‘ကဲ... ခင်ဗျားဆီလာတဲ့ ချိတ်ပိတ်စာကို ကျွန်တော်ပဲ မီးရှို့လိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားရှပ်ရည်နဲ့ ရှိစီဂျင်းထက်သာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာယူပြီး တွဲပြလိုက်ပေါ့’

‘မိန်းမတွေကို စိတ်ကုန်သွားပါပြီဗျာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ရိုစီဂျင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ’

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်တို့က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ တလွဲဆံပင်မကောင်းကြနဲ့၊ ငါပြောတာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကွ၊ ဒီရိုစီဂျင်းရဲ့ဘဝမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ နောက်ခံအကြောင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ငါ သိချင်တာ’

‘အဲဒါတော့ မင်းဘာသာမင်းပဲ လိုက်ရှာ အကြောင်းကြောင်းနဲ့’

နေသူက သူထင်ထားတာနဲ့ လွဲချော်သဖြင့် ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုစီဂျင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်အချို့တော့ တဖွားဖွားပေါ့ပေါက်မိသည်။ လှပတဲ့သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ကလည်း ကမ္ဘာ့တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို အလှမ်းဝေးလှပါသည်။

အခန်း(၃)

ရိုစီဂျင်းကို မျက်မှန်းကျိုးနေသော ကောင်မလေးတွေထဲမှာ နိုင်သဇင်နွယ်သည် ထိပ်ဆုံးကဖြစ်သည်။ သူမသည် ရိုစီဂျင်းလောက် နီးနီး ချောမောလှပသူဖြစ်သည့်အလျောက် အလှမာန်လည်းတက်နေ သည်။ သူမသည်လည်း ပထဝီမေဂျာ၏ ကွင်းဖြစ်သူ။ နိုင်သဇင်နွယ် သည် ရိုစီဂျင်းကို အကြီးအကျယ် လိုက်ပြိုင်နေသူတစ်ဦးပင်။ (လူရွှင် တော်တွေပြက်သလို မတွေးရန်။)

နိုင်သဇင်နွယ်သည် ရိုစီဂျင်းထက်စာလျှင် ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်စားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူမအလှအပသည် အထင်ကရဖြစ်သည်။ နိုင်သဇင်နွယ်မိဘများက ကျောက်ကုန်သည်များဖြစ်ပြီး ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ကျောင်းတက်နိုင်သူဖြစ်ပြီး ဟမ်း ဖုန်းနှစ်လုံးလောက်ပိုင်သူဖြစ်သည်။ မိဘအရှိန်အဝါဖြင့် အရောင်ထွက် နေသူ။ သူမတွင် ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းလည်း အရမ်းများသည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ရိုစီဂျင်းကို အပြတ်အသက် ဖြုတ်ချ

ပစ်ပြီး အရှက်ကွဲအောင် ကြံဆနေသူဖြစ်သည်။ ခုချိန်ထိ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြုတ်မယ့်အကွက်တော့ မတွေ့သေး။

တစ်ခါတော့ ကင်တင်းမှာ ရိုစီဂျင်းနဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းအဖြစ် ဆုံကြသေးသည်။ ခိုင်သဇင်နွယ်တို့ ပထဝီမေဂျာက သူငယ်ချင်း ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ရိုစီဂျင်းက ချိတ်ပိတ်စာပို့၍ အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်ခဲ့သည့် အခြေခံအကြောင်းအရင်းကြောင့်။ ဘုံဘောဘားမား ကုမ္ပဏီက သစ်ခိုးသည်ကို မြန်မာမင်းက ဒဏ်ရိုက်၍ တတိယကျား ကျော်စစ်ဖြစ်ရသည်ထက်ဆိုးမည်။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့သလို ခိုင်သဇင်နွယ်နှင့် ရိုစီဂျင်းတွေ့ဆုံပွဲသည် အင်းဝခေတ်က နန်းတွင်းအမျိုးသမီးစာဆို မိဖြူနှင့်မိညို တွေ့ဆုံသကဲ့သို့ပင်။

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရပင်။ မိုးကလေးက တဖွဲဖွဲနှင့်။ ရိုစီဂျင်းက ကင်တင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် သောက်နေချိန်။ အင်းလျားကန်ရေပြင်ပေါ် မိုးစက်ကလေးများ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို ကဗျာဆန်ဆန် တွေးခေါ်နေစဉ် ရိုစီဂျင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်ဝင်လာသည်။ ခိုင်သဇင်နွယ်နှင့် သူမ၏အပေါင်းအသင်းများ ဒေါနဲ့မောနဲ့ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရိုစီဂျင်း... တို့ကို ဒီမှာထိုင်ခွင့်ပြုပါလား’

‘ထိုင်ပါ။ ခုံကိုဟော့ ရေနည်းနည်းသုတ်လိုက်ပါဦး’

ခိုင်သဇင်နွယ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရိုစီဂျင်းက ကော်ဖီသောက် မပျက်။ ကန်ရေပြင်ကို အငေးမပျက်။

‘မင်းလုပ်ရပ်တွေ တရားလွန်နေပြီ ရိုစီဂျင်း’

‘ဟာ... ပလိန်းကြီးပါလား၊ စားပွဲထိုးခေါ်ပြီး နို့စိမ်းနည်းနည်း ပေါက်ခိုင်းလိုက်ပါလား’

‘မင်း ငါတို့မေ့က ကောင်လေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်
ထိုင်ခွဲနေရတာလဲ’

ရိုစီဂျင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် သဲ့သဲ့မဲ့
လိုက်သည်။

‘နော်... ခက်ပါပေါ့၊ မင်းကောင်တွေက တို့ကို သူများ
ကြောင်လို့ လိုက်ကြောင်တဲ့ပုံစံ လာလုပ်တာကိုး၊ ဒါတော့ ဘယ်တတ်
နိုင်လဲ၊ ရိုစီဂျင်းရာဇဝင်မှာ သူများကျောလို့ ပြန်ကျောတဲ့မူ ရှိတယ်
နော်’

‘အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး၊ မင်းနောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးတွေမလုပ်
ဖို့ ငါ သတိလာပေးတာ’

‘အဲဒီကောင်တွေက နင်နဲ့ တစ်ထောင့်တစ်ည ရင်းနှီးခဲ့တဲ့
ရှင်တွေလား’

ရိုစီဂျင်းက ပီပီပြင်ပြင်ကို နှိပ်ထည့်လိုက်သည်။ ခိုင်သဇင်
နွယ် အပါအဝင် အပေါင်းအပါများ ဒေါသတွေထွက်၍ ဘာပြောရ
မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရိုစီဂျင်း နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား’

‘ဒီမှာ ကောင်မလေး၊ ဘယ်သတ္တဝါမဆို ကိုယ့်ကိုကိုက်ရင်
ပြန်ကိုက်တတ်တယ်၊ ငါဘာသာငါ ဒီမှာထိုင်နေတာ နင်တို့နဲ့လည်း
ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ နင်တို့က ငါ့ကို တမင်သက်သက် ပြဿနာ
လာရှာတယ်၊ ဒါ ငါ့ဘက်က လွန်သလား၊ နင့်ရုပ်ကလေးက ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးလုပ်လို့ရတယ်၊ အသံကလည်း ကောင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
သူများကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ပြဿနာလိုက်ရှာနေရတာလဲ’

‘နင်ကအရင် ငါတို့မေဂျာက ကောင်လေးတွေကို အရှက်ခွဲတာ’

‘ဟ... ငါမှ ဒီကောင်တွေကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ သူတို့ကို ပြန်မကြိုက်တာနဲ့ပဲ ငါက အရှက်ခွဲတာဖြစ်ရောလား၊ မဆိုင်လိုက်တာဟာ၊ နင့်ပုံစံက သောင်ဦးကမ်းပါးပြီတာနဲ့ စပွာနဂိုရ်က နွားမပေါင်ကျိုးသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့ကို တမင်သက်သက် ပြဿနာလာရှာတဲ့ သဘောလည်း သက်ရောက်တယ်’

‘နင့်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ငါ အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ ကောင်တွေကို အိမ်ပေါ်တင် ထမင်းကျွေးထားလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ယောက်စီ ဝေပုံကျစနစ်နဲ့ ခွဲဝေပြီး ယူလိုက်ကြပေါ့၊ ခက်ပါတယ်၊ ပထဝီမေဂျာကလည်း ပြောသေးတယ်၊ လွှာတွန့်တောင်တန်းနဲ့ မီးတောင်ကို ခွဲခြားသိပုံမပေါ်ဘူး’

ခိုင်သဇင်နွယ် ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်ထွက်သော်လည်း ဆိုင်ထဲမှာ ဘာမှမလုပ်ရဲ။ ကင်တင်းထဲကလူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ရိုစီဂျင်း နင် ငါနဲ့ တစ်နေ့တွေ့မယ်’

‘ရတယ်၊ ရွက်ဆုတ်ပြကူဒိန်မှာ တစ်ရက်ချင်းမှတ်ထားလို့ ရတယ်’

ရိုစီဂျင်းက ကော်ဖီလက်ကျန်ကို ဟန်မပျက်သောက်နေသည်။ ခိုင်သဇင်နွယ်က တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ထီလှည်းလေးတစ်စီး ဆိုင်ထဲတွန်းဝင်လာသည်။ ရိုစီ

ထိုအခါ ဇာတ်ခနဲ ထိသည်ဆိုမှခွင့်တောင်းကာ ခိုင်သဇင်နွယ်တို့ ကြား
နိုင်လောက်အောင် လှမ်းအော်သည်။

‘ဟဲလို တက်စတင်... အင်းလျားကန်စောင်းတွင် အနားယူ
လျှောက်ရှိသော ကာလသားပေါင်းတို့ ခိုင်သဇင်နွယ်ဆိုတဲ့ ပထဝီမေဂျာ
ကွင်းက ကျောင်းပြီးသောအခါ ကြင်ယာတော်ရွေးချယ်ပွဲရှိသဖြင့်
မည်သူမဆို ပထဝီမေဂျာတွင် လျှောက်လွှာတင်စာရင်းပေးနိုင်ကြပါပြီ၊
လူတန်းစားမရွေး ဝင်ရောက်ကံစမ်းနိုင်ပါတယ်။ ခိုင်သဇင်နွယ်ဟာ
ရင်ခါးတင် အချိုးအစားကောင်းပါတယ်။ မိဘက ချမ်းသာလို့ ရတဲ့
ယောက်ျားဟာ တစ်သက်အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်စားလို့ရပါတယ်။ အမြန်ဆုံး စာရင်းပေးကြပါ’

ရိုစီဂျင်းက မိုက်နဲ့ ဟန်ပါပါအော်တော့ ကင်တင်းမှာရှိတဲ့
ကျောင်းသားတွေ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြသည်။ ခိုင်သဇင်
နွယ်နှင့်အဖွဲ့မှာ အဝေးကနေ ဒေါသတွေထွက်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့။

ရိုစီဂျင်းကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ လေချွန်၍ ကက်တံဝေါ့
လျှောက်သလို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။

*

ရိုစီဂျင်းကို ကြိုက်နေသော ယောက်ျားလေးတွေထဲတွင် သစ်
သစ်ရပ်ရပ်နှင့် အထူးခြားဆုံးဖြစ်သူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူကတော့
ဂျပန်မေဂျာက ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်ဆိုသောသူပင်။ ရိုစီဂျင်းကို ချဉ်းကပ်
ပုံက ပညာသားမပါပေမဲ့ ရုပ်ရည်ဂျပကာကတော့ ပြောသည့် နှုတ်

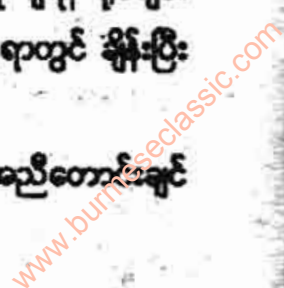
ပေါ်လေးနဲ့ ခန့်ခန့်ညားညား ရှိသည်။ စကားပြော အေးသည်။ ရိုစီဂျင်း စိတ်တိုင်းကျ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် အသင့်အတင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ နေတတ်ထိုင်တတ်သောသူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရိုစီဂျင်းရဲ့ သတ်မှတ်စံနှုန်း Level 5 မှာ ရှိနေသောသူ ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

ရိုစီဂျင်းက သူနဲ့တွေ့လျှင်တော့ ခပ်ခွာခွာနေရသည်။ ကိုဘုန်း မြတ်ခန့်သည် ဂျိုင်းရွေးစော် အရမ်းနဲ့ပြီး တစ်ခါတလေကျရင် လေ ချုပ်ထိန်းနိုင်ဘဲ လေလည်တတ်သောညှဉ်လေး ရှိသည်။ ဒီအကျင့် လေးတွေကြောင့် ရိုစီဂျင်း ခပ်တန်းတန်းပဲ နေထိုင်ရသည်။

ခိုင်သစင်စွယ်တို့သည် ကင်တင်းကကိစ္စနဲ့ပတ်သက်၍ ရိုစီဂျင်းကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်လာလေပြီ။ ရိုစီဂျင်းသည် အခွင့်အခါ တို့ စောင့်ဆိုင်း၍ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။ ခိုင်သစင်စွယ် တက ရိုစီဂျင်းရဲ့ ပုံတူရုပ်ပြောင်တွေ့ခဲ့ကာ အဆောင်နဲ့ရဲတွင် လျှောက်ကပ် ခိုင်းသည်။ နည်းမျိုးစုံနှင့် ရိုစီဂျင်း သိက္ခာကျအောင် လျှောက်ခွနေ သည်။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ကောင်းလှသော ရိုစီဂျင်းသည် ခိုင်သစင် စွယ်ကို ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်ရန် တည်ကြက်ကို ဖွေးချယ်လိုက်သည်။ သူတတော့ ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်ပင်။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ ခိုင်သစင်စွယ် အချစ်ကို အေးအေးဆေးဆေး အရယူနိုင်မယ်။ ဒီအခွင့်ကို အသုံးချရန် ရိုစီဂျင်း ထွေးမိသည်။ ဒါကြောင့် ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်ကို တစ်နေရာတွင် ချိန်းပြီး သူလိုချင်သည့် ပုံစံကို အကွက်ချလိုက်ရဲ့။

‘ကိုဘုန်း... ရိုစီ ကိုဘုန်းကို တစ်ခု အကူအညီတောင်းချင်

‘ဖြောပါ ရိုစီ၊ ကိုဘုန်း ရိုစီအတွက်ဆို ဆောင်ရွက်ပေးပါ
ဇယ်’

ဘုန်းမြတ်ခန့်က ဂျိုင်းကြားကို ယား၍ကုတ်နေသဖြင့် ရိုစီဂျင်း
ဇယ်မသာနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ထားရသည်။

‘ကိုဘုန်း... ပထဝီမေဂျာကကွင်း ခိုင်သဇင်နွယ်ကို သိ
သလား’

‘သိပါတယ်၊ သူလည်း အချောအလှတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ရိုစီလောက် မချောဘူး’

‘ကိုဘုန်း သူ့ရဲ့ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေး၊ ခဏပဲ ဟန်
ဆောင်ချစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခိုင်သဇင်နွယ်က ကြွေးကြော်
ထားတယ်၊ ယောက်ျားတိုင်း သူ့မာယာအောက်မှာ ပျော့ဆင်းသွား
တယ်တဲ့၊ ဒါကို ရိုစီဂျင်းလည်း မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုဘုန်းက သူ့အချစ်ကို
မုသားဆန်ဆန် ဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားပြီး ရအောင်ယူခဲ့ရင် ကိုဘုန်း
တောင်းထားတဲ့အဖြေကို ရိုစီ ပေးမယ်’

ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်မှာ မျက်လုံးအရောင်တောက်သွားသည်။

‘စိတ်ချ ရိုစီ၊ ကိုဘုန်း ဒီခိုင်သဇင်နွယ် အချစ်ကို တစ်ပတ်
အတွင်း ရအောင်ယူခဲ့မယ်၊ ကိုဘုန်းကို စိတ်ချစမ်းပါ’

ဘုန်းမြတ်ခန့်သည် ရူပါလေးရှိတော့ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်း
ကလေးတွေက ကြွေချင်ကြသည်။ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ရည်းစား
တွေ ထည်လဲတဲ့နေတဲ့ ဘုန်းမြတ်ခန့်ကို ရိုစီဂျင်းက အလိမ္မာပါပါနဲ့
ခိုင်သဇင်ဘက် မြားဦးတည်ခိုင်းတာ ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ချင်နေသော နွားပြာကြီးအောက်
သွားမရှိတဲ့ ဘုန်းမြတ်ခန့်အဖို့ မုန့်စားရင်း လှည်းစီးဝင်လို့ ရသွားပြီ။

ရီစီဂျင်း

ခိုင်သဇင်နွယ်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ကလည်း ငှက်ပျောသီးအခွံခွာစားတာ လောက် မခဲယဉ်းပေ။

‘ဪ... ဒါနဲ့ကိုဘုန်း ခိုင်သဇင်ဆီက အချစ်ကိုရရင် သူ့ အဖေနဲ့တော့ တွေ့ရမယ်။ သူ့အဖေက ဇာတ်ပွဲထောင်ထားတဲ့လူနော်၊ အဲဒါ သွားမမေးနဲ့ဦး။ ခိုင်သဇင်က စိတ်ဆိုးတတ်တယ်။ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုလို့ထား၊ သူ့အဖေက ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာနေတာတောင် ဇာတ် ရူးဖြစ်နေသေးတာ’

‘ဟာ... ဟုတ်လား၊ သိထားရတာပေါ့၊ ကြုံလာရင်လည်း ဖြေရှင်းလို့ရတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ခိုင်သဇင်ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်နှစ်ရက် လောက် သရုပ်ဆောင်ရမှာလဲ’

‘တစ်လနီးပါးလောက်ဆို တော်ပါပြီ၊ နောက်ပြီး သူ့ဆီက အဖြေကိုလည်း မတောင်းနဲ့ဦး၊ ချက်ချင်းကြီးလေ၊ အိမ်ကလိနဲ့ အပျော့ ဆွဲထားလိုက်ဦး၊ ခိုင်သဇင် ယုံကြည်လာမှ တစ်ခါတည်း ဘရိတ်အုပ် လိုက်တော့၊ ပွဲသိမ်းပဲ’

ရီစီဂျင်းက သင်တန်းဆရာသင်ပြသလို ဩဝါဒတွေ ပို့ချနေ သည်။

‘နောက်ပြီး ရီစီဂျင်းကလို့လည်း မပြောရဘူးနော်၊ သစ္စာရေ ဆောက်ထားသလို သစ္စာရှိရမယ်၊ ဒါမှ ကိုဘုန်းလိုချင်တဲ့အဖြေကို ရီစီ ပြုံးပြုံးလေးပေးမယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ရီစီရယ်’

ငါးစာကလေးချလိုက်တာ ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်မှာ ပီတိအဟုန်နဲ့ ဗွန်ထွန်လူးသွားရဲ့။

ရီစီဂျင်းသည် လှပသိမ်မွေ့စွာပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ရိုစီဂျင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အရာအားလုံးကို တာဝန်
ကျေမှု သဘောကျတယ်’

‘စိတ်ချပါ။ ကိုဘုန်းတာဝန်မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး’

ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်ကလည်း ရဲရဲကြီး အာမခံလေသည်။

ရိုစီဂျင်းတစ်ချက်တော့ ဝန်ပေါ့သွားပြီ။ ဘုန်းမြတ်ခန့်ကို
စောင့်ကြည့်ဖို့နှင့် ခိုင်သဇင်နွယ် ခြေလှမ်းတွေကို အကဲခတ်နိုင်ရဖို့
ရိုစီဂျင်း တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားမှု စတင်ရတော့မည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သော ပြိုင်ဘက်
တွေပင်။ ရိုစီဂျင်းက ဘုန်းမြတ်ခန့်ကို အပိုင်ဖြတ်ချပြီးသား။ ခိုင်သဇင်
နွယ်တို့လည်း အရှက်ကွဲစေပြီးသား။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ဖြတ်
စွန့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကွက်အလှည့်အပြောင်းသည် သူမအတွက် အလွန်အရေး
ကြီးလှပေသည်။ ကျားကွက်ရွှေမှားလျှင် သူမဘက်ကိုသာ ပြန်လည်
လာကိန်းလည်းရှိပေသည်။

လတ်တလော ရိုစီဂျင်းလုပ်ဆောင်ရမှာက ဘုန်းမြတ်ခန့်နှင့်
ခိုင်သဇင်နွယ် သမီးရည်းစားဖြစ်သွားတဲ့အချိန်ပဲ။

ပူပူနွေးနွေးအချိန်မှာ ပူပူစပ်စပ်လေး ပညာပေးရမှာ သွေးပူ
လှေကျင့်ခန်းလေးတွေ ကြိုလုပ်ထားတာ ပိုသင့်တော်မည်။

အခန်း(၄)

ဘုန်းမြတ်ခန့်သည် အရူးနှင့်လှေလူး အစပ်အဟပ်တည့်သွား၍
 လားမသိ။ များမကြာမီ ခိုင်သဇင်နွယ်ဆီမှ အချစ်ကို လက်ဝယ်ရရှိ
 သွားသည်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သော ခိုင်သဇင်နွယ်သည်းဘုန်း
 မြတ်ခန့်ကို တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ရသည်ကို နှစ်မြို့မိသည်။ ဘုန်းမြတ်
 ခန့်က ရိုစီဂျင်း သင်ထားသည့်အတိုင်း ချစ်သူအဆင့်ထိ မရောက်သေး
 အောင် ကွေ့ပတ်ရှောင်နေသေး။ ဒါကို အားမလိုအားမရဖြစ်သော
 ခိုင်သဇင်နွယ်က ဘုန်းမြတ်ခန့်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်
 လောက်အောင် အရူးအမူးဖြစ်လာသည်။ ဘုန်းမြတ်ခန့်က ရိုစီဂျင်းကို
 ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေအား ဝီကာပတ်ကုံး အစီရင်ခံတင်ပြသည်။

ရိုစီဂျင်းအဖို့ လှပသေသပ်သော လှည့်ကွက်တစ်ခုကို ပီပီ
 ဖြင်ဖြင် ဖန်တီးဖို့ အချိန်ကျလာခဲ့လေပြီ။ ခိုင်သဇင်နွယ် နားထင်ကို
 သေနတ်နဲ့တော့ဖြုတ်ဖို့ အချိန်စည်းဝါးနရီ ကိုက်ချေတော့မည်။

ရိုစီဂျင်း ကွန်ပျူတာဖြင့် စာတစ်စောင် စီလိုက်သည်။ နောက်
 အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

သို့
ကိုဘုန်း

သခင် စာရေးလိုက်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အကူအညီ
တစ်ခု တောင်းချင်လို့။ ဘယ်သူမှလည်း မသိစေပါနဲ့။
ဟိုနေ့က သခင်စပ်ဆော့လိုက်လို့ အဖေ့ရဲ့ဇာတ်ထဲသုံးတဲ့
ဘီလူးခေါင်းကြီး ပျက်ဆီးသွားတယ်။ အဲဒါ အဖေမသိ
ခင် ပြန်အစားထိုးထည့်ထားချင်လို့ ကိုဘုန်း သခင်ကို
ဘီလူးခေါင်းဆောင်းတစ်ခုလောက် မနက်ဖြန် ရအောင်
စွာပေးပါ။ နေ့လည် ၂ နာရီ ကင်တင်းမှာ တွေ့မယ်။
သခင်ဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်မမေးပါနဲ့။ အဖေ သိမှာ
စိုးလို့။ စိတ်ချမယ်နော် ကိုဘုန်း။

ချစ်တတ်တဲ့သခင်

ရိုစီဂျင်းက ကျောင်းသားရေးရာမှာ ခိုင်သခင်နွယ် လက်မှတ်
ကို အတုထိုးတတ်အောင် လှေကျင့်ပြီးသားမို့ လက်မှတ်အတုပါ ထပ်မံ
တန်ဆာဆင်လိုက်သည်။ စာကို ရူပဗေဒမေဂျာကို လူကြံ့နှင့်အမြန်ဖေး
ခိုင်းလိုက်သည်။ ထပ်သေချာအောင် ရိုစီဂျင်းက ကိုဘုန်းဆီ ဖုန်းထပ်
ဆက်သည်။

‘ကိုဘုန်းလား။ ရိုစီပါ။ ဘာထူးခြားသေးလဲ’

‘ရိုစီပြောသလို ခိုင်သခင်ရဲ့အချစ်ကိုရတာ လွယ်တယ်။ ကိုယ်
ရိုစီဆီက အကြောင်းကြားမှု မရမချင်း ဘာမှ မလှုပ်ရှားသေး
ဘူး’

ကိုဘုန်းက ရိုကျိုးစွာပြောသည်။

‘ကိုဘုန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်တဲ့အဆင့်ရောက်မှ ရိုစီထပ်ညွှန်ကြားမယ်၊ အခု သဇင်နဲ့ရော အဆင်ပြေပြေရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်...’

ကိုဘုန်းက သဇင် သူ့ကိုဘီလူးခေါင်းရှာခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတိုပြောပြလိုက်သည်။

‘ကိုဘုန်း... သူတောင်းတဲ့အကူအညီကို ပေးလိုက်ပါ၊ ရိုစီလည်း ကိုဘုန်းနဲ့မတွေ့တာကြာလို့ အရမ်းသတိရပါတယ်’

ရိုစီဂျင်းက ပျစ်ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက်ရာ ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်မှာ ရင်ထဲသို့ လျှပ်စီးလှိုင်းများ ဖြတ်စီးသွားသလို တသိမ်သိမ်တုန် ခံစားသွားရသည်။

ခိုင်သဇင်နွယ်ရှိရာ အဆောင်သို့ ကိုဘုန်းပို့သော စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ခိုင်သဇင်နွယ်စာရောက်ရောက်ချင်း အမြန်ဖွင့်ဖတ်ရာ...

သဇင်...

ကိုယ်ကိစ္စတစ်ခုအရေးကြီးနေလို့ ပုဂံနေက ကိုယ့်ဦးလေး ရှေးဟောင်းဆိုင်မှာ ကိုယ်ညာဘက်သွားစောင့်ရင်း ဓားသုံးချောင်းပျောက်သွားတယ်။ အဲဒါ ကိုယ် ပြဿနာတက်နေတယ်။ ကိုယ့်ကို ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်ချောင်းရယ်၊ နန်းတွင်းရတနာစီထားတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းရယ်၊ ကင်ဒိုဓားရှည်တစ်ချောင်းရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် အမြန်ရှာပေးပါ။ သဇင်အသိ ရှေးဟောင်းဆိုင်တွေမှာ ဘယ်လောက်ရေးကြီးကြီး ရှာခွဲပေးပါ။ ကိုယ် တန်ဖိုးဖြတ်ပါမယ်။ အခုလည်း ကိုယ် ဓားထွေ အရှာထွက်မှလို့

ဖုန်းမဆက်နိုင်ဘဲ စာစီပြီး ပို့လိုက်ရတာ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်
သူမှလည်း မသိစေခဲ့။ မနက်ဖြန် (၂)နာရီ ကင်တင်း
ဆုံနေကျနေရာမှာ တွေ့မယ်။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းမဆက်
တော့ဘူးနော်။

အရမ်းချစ်တဲ့ ကိုဘုန်း

ခိုင်သဇင်နွယ် ခေါင်းကုတ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွား
သည်။ ကိုဘုန်း ရှာခိုင်းသောဓားတွေ ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာရမလဲ
ဧည့်။ အသိ ရှေးဟောင်းဆိုင်တွေရှိတဲ့ ကုက္ကိုင်းကို သွားရှာ

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်...’

ခိုင်သဇင်နွယ် ဟမ်းဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

‘ဟဲလို... သဇင်ပါ’

‘သဇင်က အခု အရိတ်ခံနေရပါလား’

‘မင်း ဘယ်သူလဲ’

‘မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း နှင်းဆီပါ’

‘ရှိစီဂျင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘မင်း... မင်း... ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်ကရသလဲ’

‘လမ်းဘေးရေအိုးစင်တစ်ခုကို ရှာရတာထက် မင်းဖုန်းနံပါတ်
ကို ရှာရတာ ပိုလွယ်ပါတယ်၊ မင်းအတွက် ထူးဆန်းတာလေးတစ်ခု
ပြောချင်လို့’

‘နင် ဘာမှလာပြောစရာမလိုဘူး’

‘စကားကိုဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ ဘုန်းနှင့်ကံနှင့် ကြေး

သဇင်ရယ် မင်း အခု သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုဘုန်းက ဒသဂီရိလို မျက်နှာများတဲ့သူပဲ။ သူ့ရုပ်ကလေးနဲ့ ရည်းစားတွေထည်လဲတဲ့ပြီး တရားဝင်တွေ တရားမဝင်တွေလုပ်နေတာ။ သူ့ရဲ့ Without စာရင်းထဲမှာ လိုင်စင်မဲ့ရည်းစားအဖြစ် မင်းပါမှာစိုးလို့ ငါက စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သတိလှမ်းပေးတာ’

‘နင် မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့ ရီစီဂျင်း’

ခိုင်သဇင်နွယ် အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်မိသည်။

‘မင်း မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရင် မေးကြည့်ပေါ့။ တို့က လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေမဖြစ်ခင် ကြိုသိပေးထားရတာ။ ဒီကောင့်မှာ လက်ရှိရည်းစားချည်းပဲ သုံးယောက်လောက်ရှိတယ်’

‘နင် မဟုတ်တာတွေ မပြောရင် ကောင်းမယ်’

‘ကဲ... ကဲ... ငါပြောတာလည်း နင် ယုံချင်မှယုံမှာပေါ့။ နင်တို့တွေမှ စာရင်းရှင်းကြပေါ့။ နင်လည်း အဲဒီလောက်မတုံးပါဘူးဟာ။ ဒါပဲနော်’

ရီစီဂျင်းက ဖုန်းချသွားတော့ ခိုင်သဇင်နွယ်မှာ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်နှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ခိုင်သဇင်နွယ်ကို ဝိုင်းထိန်းထားကြသည်။

‘တောက်... ကိုဘုန်းက ရီစီဂျင်းပြောသလို ဖြစ်နေရင်တော့ သူ့ရှာခိုင်းထားတဲ့ ဓားတွေနဲ့ ခုတ်သတ်ပစ်မယ်’

ခိုင်သဇင်နွယ်သည် တကယ်ပင် ကိုဘုန်းကို အရူးအမူးချစ်မိသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရီစီဂျင်းက သိသွားသောအခါ သူပြောတာတွေ အမှန်ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် ကိုဘုန်းကိုချစ်သော စိတ်တွေသည် မရှိသော

စိတ်တွေအဖြစ် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ခိုင်သဇင်နွယ် ကြုံးဝါး
လိုက်သည်။

‘ရိုစီဂျင်း နင်ပြောသလိုမဟုတ်လို့ကတော့ နင်လည်း အသေ

ဝဲ’

ခိုင်သဇင်နွယ်မျက်လုံးတွေသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေရဲ့။

*

အခြေအနေကတော့ အရမ်းတင်းမာသွားပြီ။ ဘုန်းခန့်မြတ်
နှင့် ခိုင်သဇင်နွယ်တို့ ဣာတွေသက်ဖြစ်မလဲ။ ရိုစီဂျင်းရဲ့ လှည့်ကွက်
တွေထဲ နှစ်ယောက်သား အလျှိုလျှိုဝင်လာကြပြီ။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို
ရိုစီဂျင်း မိမိခံပြီး စောင့်ကြည့်ရုံပဲ။ ဒီပွဲကို သူမနှင့်အတူ ပါဝင်ကြည့်
ဖို့အတွက် ရိုစီဂျင်းသည် ခိုင်သဇင်နွယ်ကို အမြင်ကတ်နေသော
ကျောင်းသူအချို့နှင့် ဘုန်းမြတ်ခန့်နှင့်တွဲခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေးတွေ
ကို တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် အကြောင်းကြားထားလိုက်သည်။

ခိုင်သဇင်နွယ်သည် သူမ အရူးအမူးဖြစ်နေသော ကောင်လေး
တစ်ယောက် သူမကို အပျော်ကြဲသွား၍ ပေါက်ကွဲကာ ပြဿနာရှာ
မည်ဟု အကြောင်းကြားထားသည်။

ဘုန်းမြတ်ခန့်သည် ကောင်မလေးတွေ အသည်းကိုခွဲခဲ့ပြီး
ထွင်းဖြစ်သော ခိုင်သဇင်နွယ်ကို သစ်စိမ်းချိုးချိုးရန် အသင့်ပြင်ထား
ပြီး စိန်ခေါ်မည်ဟု အကြောင်းကြားထားသည်။

ရိုစီဂျင်းမှာ ဒီပွဲကိုသွားကြည့်ရန် အခွင့်ရှိသော်လည်း ဒီပွဲ
အတိုင်း သွားကြည့်လျှင် လူသိမည်။ ရုပ်ဖျက်ပြီး ပွဲသွားကြည့်တာ

ပိုအနှစ်သာရရှိလိမ့်မည်။ ရုပ်ဖျက်သွားရမည်ဆိုတော့ ရိုစီဂျင်း စဉ်းစား
ရသည်။

သိပ်ဝေးဝေးလံလံ စဉ်းစားစရာမလို။

အဘွားဖြစ်သူရဲ့ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားတွေ အများကြီးရှိ
တာပဲ။ ဒါတွေ ဆင်ယင်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ ရိုစီဂျင်းမှန်း သိမှာမဟုတ်
တော့ဘူး။

ကိုလိုနီခေတ်က အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ချင်နေတာနဲ့ ရိုစီဂျင်း
အဆင်ပြေသွားတယ်ပေါ့။

ဇာတ်တစ်ဇာတ်ထဲမှ ဘီလူးခေါင်းကို ဘုန်းမြတ်ခန့် အသည်း
အသန် ရအောင်ရှာဖွေရလာသည်။ ရရချင်း ဘုန်းမြတ်ခန့် ကျွတ်ကျွတ်
အိတ်နှင့်ထုတ်ကာ တက္ကစီငှား၍ ကျောင်းထဲသို့ လာရသည်။ ဇာတ်
အဖွဲ့က သန်လျင်မှာရှိတာမို့ အချိန်က နည်းနည်းကြာသွားသည်။
တက္ကစီကလည်း ပွတ်ချက်ပွတ်ချက် ဖြစ်နေလို့ ဆင်းတွန်းရသေး
သည်။ ဒီဘီလူးခေါင်းတောင် လူရွှင်တော်တစ်ယောက်က အရက်ဖိုး
ဓရှိ၍ ခိုင်လျှိုလေးနှင့် လက်သိပ်ထိုးရောင်းသဖြင့် ရလာတာ။ တန်ဖိုး
ကြီး ဘီလူးခေါင်းပေါ့။ ဉာဏ်ကို လွှာမသုံးတတ်သော ဘုန်းမြတ်ခန့်
တစ်ယောက် ခိုင်သစင်နွယ်က ဘာကြောင့် ဘီလူးခေါင်းလိုချင်သလဲ
ခြေခြေမြစ်မြစ် မတွေ့တော့။ ထူထူပိန်းပိန်းနိုင်တဲ့သဘော။

ဘုန်းမြတ်ခန့် ဘီလူးခေါင်းကြီးကိုလောတာတွေတော့ ပစ္စ
တဲ့သူတိုင်း လန့်ဖျပ်၍ ရှုံ့ကုန်ကြသည်။ ဘုန်းမြတ်ခန့်ကတော့ ထိုင်နေ

ရွှေ ကင်တင်းမှာထိုင်စောင့်နေသည်။ ဘီလူးခေါင်းကြီးကို စားပွဲပေါ် တင်ထားသည်။ ကောင်မလေးတွေက ဘုန်းမြတ်ခန့်ချောတာကို စိတ် ဖဝင်စားဘဲ ဘီလူးခေါင်းကြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

‘ဟိုလူ ဘာကြောင်တာလဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်နဲ့ မှားလာ သလား’

‘ဇာတ်ပွဲကရင်းတစ်ဖက် ကျောင်းတက်ရတဲ့ ကျောင်းသား ထင်တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဇာတ်ခေါင်းကွဲလာလို့ ရရာမှီရာ ယူလာတာ လားမသိဘူး’

‘ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ ရူးနေလား မသိဘူး’

မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကလည်း ကင်တင်းနှင့် အင်းလျားကန်စောင်းကို ထပ်မံပြောင်းလဲစေသည်။ ကန်စောင်းတစ် လျှောက်တွင် ထူးဆန်းဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းက မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် လှပကျော့ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာထားက ခက်ထန်နေသည်။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် ဓားသုံးချောင်းပူး၍ ကိုင်ထားသည်။ လူတွေ တော်တော်များများ ရှုံ့ကုန်ကြတာပေါ့။ သူမကတော့ ဘုန်းနဲ့ကန် နိုင် သစင်နွယ်ပေါ့။

လူတွေက ခိုင်သစင်နွယ် ကျော့ခိုင်းသွားမှ တီးတိုး တီးတိုး ဝေဖန်ကြကုန်သည်။

‘ဘာတွေလဲ၊ တွေ့ရတာ အထူးအဆန်းတွေပဲ’

‘ဒါ... ပထဝီမေဂျာကွင်း ခိုင်သစင်မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ စာရင်းရှင်းမလို့လဲ မသိဘူး၊ ပြဿနာပဲ’

‘ဓားတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေပဲ၊ သုံးချောင်းတောင်’

‘ဧကန္တ အသည်းခွဲသွားတဲ့ကောင်တွေကို စိစိနဲ့မြွေဖို့လား မသိဘူး’

‘လိုက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ဟေ့’

ခပ်ရွတ်ရွတ်ကျောင်းသားစုက ခိုင်သစင်န္တယ်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ နေသူရယ်၊ ရဲခေါင်လှိုင်ကလည်း ခပ်ခပ်စုစုနှင့် ခိုင်သစင်န္တယ်နောက် လိုက်ကြတာပေါ့။

‘ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲ လွတ်သွားမှာစိုးတယ်’

နေသူက ပလုပ်ပလောင်းနဲ့ အားရပါးရ ပြောသည်။

ဘုန်းမြတ်ခန့်က ကန်ရေပြင်မှ လေညှင်းလေးကို အေးအေးခံယူရင်း ခြေထောက်ချိတ်ကာ ဒူးနုနုနေရဲ့။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဘီလူးခေါင်းကြီးနဲ့။

‘ဝုန်း... ဂလောင်’

ခိုင်သစင်န္တယ်က ဒေါနဲ့စားသုံးချောင်းကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဟာ... သစင်ပါလား၊ မတွေ့တာကြာလို့ ပိုချောလာတယ်၊ ဒီမှာလေ၊ မင်း အဖေမှာထားတဲ့ ဘီလူးခေါင်းကြီး’

‘ဘာ... ရှင် ကျွန်မကို ရွဲနေတာလား ကိုဘုန်းမြတ်ခန့်၊ ထွန်မ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ရှင်ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင်က မျက်နှာများတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဒေသဂီရိဘီလူးခေါင်းကြီး ယူလာပြတာပေါ့’

‘ဟာ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ သစင်’

ဘုန်းမြတ်ခန့်မှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘီလူးခေါင်းကြီးကို ထားသည်။

‘ရှင် ဘာမှအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင်ရှာဖို့ထားတဲ့

စားသုံးချောင်း၊ ဘယ်စားနဲ့ ရှင်အသက်ထွက်မလဲ တစ်ခါတည်းစဉ်းစား
ထား၊ ဒီမှာ ကိုဘုန်း ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အတန်းကမှတ်နေလဲ၊ ရှင်
အပျော်တွဲပြီး ချောင်ထိုးပစ်တဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ဟောဒီက သစင်
ပေါ့ဘူး’

‘ဟေ့...ဟေ့... သစင် မင်း အထင်လွဲနေပြီ၊ ငါ့မှာ ဘယ်
ရည်းစားမှ မရှိဘူး၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ’

‘ဘာ ခုမှ ရှင်လာနေပြီမနေနဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မအချစ်ကို တန်ဖိုး
မထားဘဲ မျက်နှာများတဲ့လူပဲ၊ ရှင်ဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထား
တဲ့ ဘီလူးပဲ’

‘သစင် တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ၊ ဒီစားသုံးချောင်းကိုလည်း
တိုယ် မမှာဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်လိုက်တာ ထင်တယ်’

ဘုန်းမြတ်ခန့်က ခေါင်းကုတ်ပြီး ငြင်းသည်။

‘ရှင် ခုမှ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်
စာစီပြီး ကျွန်မဆီ ပို့ထားတာ၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင်စားတွေနဲ့ ရှင်ကို
ကျွန်မ သတ်မယ်၊ ရှင် ကျွန်မအချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့လူ’

ခိုင်သစင်နွယ်က စိတ်ကြီးသူပီပီ လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေတော့
ပိုအလည်းယားလာပြီး ဓားတစ်ချောင်းကို ဓားအိမ်က ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

‘ရွမ်း’

‘ဟာ... သစင် မင်း လွန်မယ်နော်’

ဘေးမှလူတွေက သစင်ကို ဝိုင်းဆွဲထားရသည်။ မသကာ
ခုတ်ချလိုက်ရင် မခက်ပေလော။ ဘုန်းမြတ်ခန့်ကတော့ ဘီလူးခေါင်း
ကြီးကိုင်လျက်သားနှင့်။

‘သခင်... သူငယ်ချင်း စိတ်ထိန်းမှပေါ့’

‘ဒီလိုသစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်ကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်စမ်းပါ။’

ခိုင်သခင်နွယ် သူငယ်ချင်းများက သူတို့သူငယ်ချင်းကို ပိုင်းဆွဲထားကြသည်။ ဘုန်းမြတ်ခန့်က ချွေးစီးတွေကျလျက်...

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမသိရပါလား သခင်၊ မင်းကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါဟ၊ မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာလဲ’

‘တိုက်စမ်း၊ နင် ငါ့ကိုကျောင်းထဲမှာ အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်’

ခိုင်သခင်နွယ်က ဓားဆွဲရန်ပြင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းပိုင်းဆွဲထားရပြန်သည်။

ဝရန်းသုန်းကား အခြေအနေများကြောင့် သက်ဆိုင်ရာရဲတွေ နှင့် ကျောင်းသားရေးရာမှ ဆရာ ဆရာမများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆရာကြီးက...

‘မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ’

‘ဟို... ဆရာကြီး သခင်က သူ့အဖေဇာတ်ဆရာကြီးအတွက် ဘီလူးခေါင်းရှာခဲ့ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်က ရှာ... ရှာ...’

‘အလကား ဆရာကြီး’

‘ဘာ...’

ခိုင်သခင်နွယ်က စကားပြောလောကြီးသွား၍ အဓိပ္ပာယ်တစ်ချို့ပေါက်သွားရဲ့။

‘သူ အလကားလျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေတာ၊ ကျွန်မ အဖေက နိုင်ငံခြားနဲ့ ဖက်စပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ လေးငါးခု ထောက်ပိုင်တဲ့ သူဌေးဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊ ဘာဇာတ်ဆရာမှ ဆရာတူဘူး၊ သူ ကျွန်မကို တမင်သက်သက် ချိုးနှိမ်ချင်လို့ မရှက်ခွဲ’

ချင်လို့ ခုလို ဘီလူးခေါင်းကြီး ယူလာတာပါ’

‘ဟေ့ကောင်... ဒီသမီးလေးပြောတာ ဟုတ်သလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုတာက ဘီလူး
ခေါင်းကြီး ယူလာတာကို ပြောတာ’

ဘုန်းမြတ်ခန့်က အလျှောက်မတတ်တော့ ရွာတွေလည်ကုန်
တော့တာပေါ့။

‘သမီးကရော ဒီဓားတွေ ဘာလို့ယူလာတာလဲ’

‘သူက လိုချင်တယ်ဆိုလို့၊ မယုံရင် ဒီမှာ သူ့လက်မှတ်နဲ့
စာ သက်သေရှိပါတယ်’

ဆရာကြီးက ခိုင်သဇင်နွယ်ပေးသောစာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးလေးက ဓားကိုင်ပြီး
ဘာလို့ သူ့ကိုသတ်မယ်တက်ကဲ လုပ်နေရတာလဲ’

‘ဒါက သမီးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် သူ အရှက်ခွဲ
လို့ပါ’

ခိုင်သဇင်နွယ်က သူ့ဘက်က ဝိနည်းလွတ်အောင် ရှောင်ထွက်
သွားသည်။

‘သဇင် မင်းတော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ ငါကတော့ ချစ်ရ
သူဆိုပြီး တန်ဖိုးထားလိုက်ရတာ၊ ခုတော့ ဖွတ်ထွက်မှ မင်းတော်
တော်ကျယ်မှန်း သိလိုက်ရတယ်၊ မာယာကို ပြောတာ၊ မင်းဟာ
ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ မင်းသမီးပဲ’

‘ရှင်ကရော ဘာဆူးလဲ၊ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး’

‘ရုပ်ကလေးဖန်းပြုပြီး ယောက်ျားတကာအသည်းကို လောက်
ထားမညာဘဲ ဖောက်ပြားကာခွဲတဲ့ မိန်းမ’

‘တော်ကြတော့၊ ရှည်ရှည်ဝန်းဝန်းတွေ ငြင်းခုံရန်မဖြစ်နဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းသားရေးရာရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ ဆရာရဲ့... သက်သေခံပစ္စည်းတွေပါ သိမ်းခဲ့ပါ’

ဘုန်းမြတ်ခန့်နှင့် ခိုင်သဇင်နွယ် လဒလေးတွေ အစာငတ်နေတဲ့အတိုင်း လိုက်ပါသွားတော်မူလေတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်နေရာက ဝင်ခံစားရင်း ဝေဖန်နေကြတာပေါ့။

‘ဪ... ပထဝီကွင်းလေး သနားစရာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘီလူးရှုပ်ရှင်ကားတောင် ကြည့်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ စိတ်နာလို့’

နေသူက ကျွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

ရဲခေါင်လှိုင်ကလည်း...

‘ဟိုအကောင်ကတော့ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကြောင်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ ဟိ... ဟိ...’

‘ဒီနေ့ပွဲကတော့ ဒဿဂီရိုမင်းသားနဲ့ အော်မေဂိုဏ်းက ဓားသုံးထက်သိုင်းသမလေးတို့ရဲ့ ပွဲပေါ့ ဟား... ဟား’

ကျွန်တော်က ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျ၍ ရယ်မောနေသည်။

‘ငါ့အထင်တော့ ဒီကိစ္စမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်မွှေတာပဲ နေရမယ်’

‘ဝင်မွှေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အကွက်ကျကျ စီစဉ်ပြီးမှ ထည့်ကွက်ထဲရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တာပဲ’

‘နေသူပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်က နဂိုကားစာမည်ထွက်ချင်နေတဲ့ နှစ်ယောက်၊ ပတ်သက်တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်က အစအဆုံး ပညာခန်းပြလိုက်တာပဲ နေမယ်’

ကျွန်တော်က ပညာရှိဟန်ဖြင့် မေးစေ့ပွတ်၍တွေးသည်။

‘ဒီလိုမျိုး အချိန်ကိုက်တာ တစ်ယောက်ယောက်ထောင်ထား တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကွဲခနဲ ဝင်တိုးမိတာပဲ၊ တော်တယ် ချီးကျူးရမှာ ပေါ့’

ရဲခေါင်လှိုင်က ဘာမှန်းမသိသူကို ချီးမွမ်းနေသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့သူငယ် ချင်းတွေထဲကပဲ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဟုတ်ရင် ဘုန်းမြတ်ခန့် အသည်းခွဲခဲ့ တဲ့ ကောင်မတွေထဲကဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်သဇင် ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ငနဲတွေလက်ချက်လား’

‘ဒီလိုမျိုး ထောင့်စေ့လှည့်ကွက်ဆင်နိုင်တာတော့ တကယ် မဟာဉာဏ်ကြီးရှင်ပဲ၊ မင်းတို့တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ စေ့စေ့တွေး ရေးရေးပေါ့ပဲ၊ ပညာခန်းပြတဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးက သူပဲရှိတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ ဟေ့ကောင်’

နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်က ကျွန်တော် ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်ကို သိချင်စောဖြင့် အတင်းမေးတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ခေသူမှ မဟုတ်တာ။

‘ဘယ်သူ ရှိရမလဲ၊ ရိုစီဂျင်းပေါ့’

‘မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဒါကတော့ ငါလည်း အသေးစိတ်မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ခု တော့ သိထားရမှာက ရိုစီဂျင်းဟာ ရိုစီဂျင်းမို့လို့ပဲ’

‘တော်ပြီကွာ၊ ခေါင်းစားတယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ငှည်းတန်း ဘက်မှာ စာအုပ်အဟောင်းတွေ သွားရွေးမယ်’

နို့စိုက်ရင်း

‘ကောင်လေးရေ ရှင်းမယ်’

နေသူက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေး

တ...

‘အစ်ကိုတို့ ရှင်းစရာမလိုတော့ဘူး၊ ခုနက အဘွားကြီးတစ်
ယောက်က သူ့မွေးနေ့ဆိုပြီး အစ်ကိုတို့ဝိုင်းကို တစ်ခါတည်း ရှင်းသွား
တယ်’

‘သာခုဗျာ၊ သာခု သာခု၊ အဘွားကြီး သက်ကျော်ရာကျော်
ရှည်ပါစေ၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းနိုင်ပါစေ’

‘ဟာ... မင်းဆုတောင်းကြီးကလည်း’

ပေါက်ကရပြောနေသော နေသူကို ကျွန်တော်က ပခုံးကို
လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ဘူဂျာလီတွေ ဒကာပေါ်တာ ကောင်းသော
အလှေအထပဲပေါ့။

အခန်း(၅)

‘မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခုတိုင်ပင်ချင်လို့’

သက်လင်းမောင်က ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ မုန့်ကျွေးပြီး တစ်ခုခုတိုင်ပင်ဖို့ ပြောလာသည်။ သက်လင်းမောင်က ကျွန်တော်တို့နှင့်မေ့ကတူ မဟုတ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းအရင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

‘ပြော... သူငယ်ချင်း၊ ဘာတိုင်ပင်ချင်လို့လဲ’

နေသူက ပေါက်စီတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ရင်း သွားဖြီးပြောသည်။

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါလေ ဟို... ရှိစိကွင်းကို ချစ်နေမိလို့’

‘ဟမ်’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို’

ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကုန်တာတော့ အမှတ်ပဲ။ အိသီယိုးပီးဖားနိုင်ငံတွင် ပေါင်မုန့်ပဒေသာပင်ကြီးပေါ်တွင် ကလာသော သတင်းထက် ထူးဆန်းအံ့သြသွားတာတော့ အသေအချာပင်။

ရီစီဂျင်း

‘မင်းကွာ၊ ကြိုက်စရာရှားလို့၊ ဒီဥစ္စာစောင့်မကိုမှ သွားကြိုက်ရလား’

‘မင်းတို့ မသိဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပြောပြရင် ထုန်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ရီစီဂျင်း ဘယ်လောက်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက် ချောသလဲ၊ ဒါပဲပြောမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါက တက္ကသိုလ်ထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်း ပြောနေကျ ဒိုင်ကြောင်တွေပဲ’

‘သူတို့နဲ့ငါ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ’

သက်လင်းမောင်က အသည်းအသန် ကာကွယ်နေရဲ့။

‘ရီစီဂျင်းက သိပ်လဲညီတာကွ၊ မင်း ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီး တောင်ကြီးဖြူမဲ့ အကြံ ခါးကမသန်ဆိုသလို ဖြစ်နေမယ်နော်’

နေသူက ခါချဉ်ကောင် ဥပမာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြောသော်လည်း

‘မင်းတို့ ဘယ်လောက်ပဲ တားတား၊ ငါ့မူအရတော့ နောက်ဆုတ်ဘူး၊ ရီစီဂျင်းကို ငါ ရအောင်လိုက်မယ်၊ စိန်ခေါ်ခြင်းတစ်မျိုး ခေါ်ကြာ’

‘မင်း ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေမယ်နော်’

ရဲခေါင်လှိုင်က မပြောကောင်းမဆိုကောင်း စကားပုံနဲ့ သတိဆပ်ပေးသည်။

‘တောင်ကိုမတက်ရသေးဘဲ မြင့်တယ် မပြောချင်ဘူးကွာ၊ ဆရာကောင်တွေ လူနှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက ရှေ့တိုးသွားပြီး လုပ်စရာ ဆွေလုပ်တယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ထိုင်ပြီး ဒါကို ဒီနည်းနဲ့ဘာလို့ လုပ်သလဲ စုံစမ်းတယ်၊ ငါကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ’

‘မင်းကွာ၊ ထိုင်နေတော့အကောင်း၊ ထသွားမှကျိုးမှန်းသိ ဖြစ်
နေမယ်’

ကျွန်တော်ကလည်း တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှိစီဂျင်းကို စွဲလမ်း
သွားရတာလဲ’

‘ဟိုတစ်နေ့ကကွာ၊ ငါက လှည်းတန်းကနေ ကျောင်းဘက်
ကို ကားလမ်းအကူး ရှိစီဂျင်းကလည်း ကျောင်းဘက်ကနေ လှည်းတန်း
ဘက်အကူး လမ်းလယ်ခေါင်မှာ တွေ့ကြတာ၊ ကားလေအဝေးနဲ့ သူ
ဆံ့နွယ်က သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေတယ်၊ သူ့အကြည့်တစ်ချက်စူးစူးက
ငါ့ရင်ကို မီးပွင့်သလို ဟတ်ထိသွားတာပဲ’

သက်လင်းမောင်က ရင်ဘတ်ကိုဖို၍ ပြောသည်။

‘မင်းဟာက ခေါင်းလျော်ရည်ကြော်ငြာ ကျနေတာပဲ’

‘အမှတ်တမဲ့ကနေ အမှတ်တရတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေ့စွဲလေးကို
ခုထိ သတိရနေတုန်းပဲ၊ ရှိစီဂျင်းဟာ ကောင်းကင်ဘုံက လွင့်ကျလာတဲ့
နတ်သမီးလေးတစ်ပါးပဲ’

‘အရူး... မင်းဟာ အာရုံငါးပါးထဲက အနံ့အရသာနဲ့ သေမဲ့
ကောင်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ရှိစီဂျင်း ခေါင်းလျော်လာတဲ့နေ့နဲ့ကြုံလို့
ပေါ့၊ နို့မို့ဆို ဗောက်တွေသန်းတွေ မင်းနှာခေါင်းထဲ ဝင်ပြီး အသိုက်
ဖွဲ့နေမှာ’

ရဲခေါင်လှိုင်က အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
သူငယ်ချင်းတွေ ရှိစီဂျင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲမှာစိုး၍ ကြားထဲ
မှ မေတ္တာရပ်ခံရသည်။

‘ကဲ... ငသက် မင်း ဘာသာမင်း ချစ်ချင်ချစ်၊ ကြိုက်ချင်’

ကြိုက်၊ ငါတို့ကိုတိုင်ပင်ရင်တော့ ဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရီစီဂျင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါတို့က ဝေးဝေးကရှောင်တယ်၊ မင်းတော့ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်၊ တံလျှပ်ကို ရေထင်၊ ရွှေသမင်အလိုက်မှား အပျက်ပျက် များနဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မယ်'

'မင်းတို့နဲ့ စကားပြောရတာ စကားပုံပေါင်းချုပ် စာအုပ်ထုတ် ဝေသူနဲ့ စကားပြောရသလိုပဲ၊ အကြံကောင်းလျှင်တစ်ချက်၊ ကံကောင်း လျှင် တစ်သက်၊ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပဲ သူငယ်ချင်းတို့'

သက်လင်းမောင်က တားမနိုင် ဆီးမနိုင်အပြောကြီးလှသည်။

'မပြောတော့ဘူး၊ ရီစီဂျင်းကို မင်းရရင် ငါတို့ဘေးကနေ မုဒိတာပွားမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ တစ်ခုတော့မှာချင်တယ်၊ ရီစီဂျင်းကို မင်း ပေါ့သေးသေးတော့ မတွက်နဲ့၊ မင်းကို အရည်ကျိုပြီး တာရာဖီနပ် လုပ်ပစ်လိမ့်မယ်'

နေသူက မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဒဲ့ဒိုးပဲ ပြောချလိုက်ရသည်။ သက်လင်းမောင် မျက်နှာကြီး နေလောင်စပျစ်သီးခြောက်လို ရှုံ့မဲ့တွန့် တွသွားရဲ့။

'ရီစီဂျင်းကို ရှာမှာကလွယ်တယ်၊ သူကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ် ရမလဲ'

'တွေ့တွေ့ချင်း ဒူးထောက်ချလိုက်ပေါ့'

ရဲခေါင်လှိုင်က ရွံ့ပြီးပြောသည်။

'တော်ပြီကွာ၊ မင်းတို့က ပြောလိုက်ရင် အပျက်သဘောတွေ ချည်းပဲ'

'သဘောပျက်ကိန်းကြုံပြီးမှ မဟာဇနကတောင် ဘုရင်ဖြစ် သေးတာပဲ'

ကျွန်တော်က ဖေးဖေးမမ ပြောပေးရှာသည်။

‘မင်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ငါတို့ ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်၊ ရိုစီကွင်းကို မင်းသာလ ကံဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရရှိသွားရင် တက္ကသိုလ်တစ်ခု လုံး အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ မင်းလည်း ကျိန်းသေပေါက် ဂရင်းနစ်စံချိန်တင်သွားမှာ’

နေသူက ရိုက်ချလိုက် မြှောက်ပင့်လိုက် ဘာသာရပ်မှာ ကျွမ်း ထွင်သူပီပီ စကားလမ်းကြောင်းကို ကွေ့ပြောင်းလိုက်သည်။ သက် လင်းမောင်က...

‘ဇေယျာ မင်းက ဒီကောင်တွေ နှစ်ကောင်ထက်စာရင် ဗဟု သုတ ကြွယ်ဝသေးတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ပြောပါဦး’

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှန်းမသိသော သက်ပြင်းကို ဖြည်း ဖြည်းလေးချလိုက်သည်။

‘ရိုစီကွင်းကို အရမ်းမချိုးကျူးနဲ့၊ ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ’
သက်လင်းမောင် ငူတူတူဖြစ်သွားတာတော့ အသေအချာ။

သက်လင်းမောင်က ရိုစီကွင်းကို လူကြံနှင့် ပန်းစည်း(နှင်းဆီ) တို့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ပန်းစည်းထဲမှာ စတိုလေးတစ်ခု လည်း ရေးပေးလိုက်သည်။ ကျောင်းဆင်းရင် လှည်းတန်းမှတ်တိုင်မှာ နှင်းဆီပွင့်ပုံပါတဲ့ အင်္ကျီမည်းလေးဝတ်ပြီး စောင့်နေမယ်ပေါ့။ လိုတို ရှင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ။ အခု သက်လင်းမောင် လှည်းတန်းမှတ် တိုင်မှာ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်းနှင့် စောင့်နေသည်။ ရိုစီကွင်း ကာ ပါမလားတွေးရင်းနဲ့ စိတ်မောရင်း မောနေရဲ့။

မကြာခင် ရိုစီဂျင်းသည် အညှီရောင်ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် အများနဲ့မတူ ရှင်းသန့်သစ်လွင်စွာ မှတ်တိုင်ဘက်သို့ တစ်ဦးတည်း လျှောက်လာသည်။ သက်လင်းမောင် ရိုစီဂျင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ရင်ခုန် သံကတစ်ဖက်၊ ကြောက်စိတ်ကတစ်ဖက် လွန်ဆွဲလျက်ရှိသည်။ ဘာ စကားကို ဘယ်ကဘယ်လိုစပြောရမှန်း မသိပေ။ လည်ချောင်းထဲမှာ လည်း အလွတ်ကျက် နှလုံးသားဒိုင်ယာလော့တွေက ငါးအရိုးဆူးနေ သလို ခိုးလို့ခုလုနဲ့။ သက်လင်းမောင် အရဲကိုးကာ ရိုစီဂျင်း လာတဲ့ လမ်းမှာ မတ်တပ်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ရိုစီဂျင်းက ခြင်္သေ့ပျိုမကဲ့ သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေပြီ။ သက်လင်းမောင် အနားသို့ ရိုစီဂျင်း ရောက်သောအခါ...

‘ရှင်ပေးတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ပါလာတာ ရှင်သိလား’

‘ဗျာ’

ဖြန်းခဲမို့ သက်လင်းမောင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာ ပေါ့။

‘ကျွန်မက နာမည်သာနှင်းဆီ၊ ခရေစီက နှင်းဆီပန်းမဟုတ်ဘူး၊ ထားပါတော့၊ ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုပန်းပေးရတာလဲ’

‘ကိုယ် ရိုစီကို အချစ်သင်္ကေတတစ်ခုအနေနဲ့ ပေးမိတာပါ’

‘အလဲ့... ပွင့်လင်းလှချည်လား၊ မဆိုးဘူး၊ တွန့်ဆုတ်တွန့် ဆုတ်နဲ့ ရည်းစားစကားပြောတဲ့သူထက်စာရင် သာသေးတယ်၊ ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို ကြိုက်တာလဲ၊ ကျဆုံးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုက်တာလား၊ သူများယောင်လို့ လိုက်လောင် ပြီး ချော်လဲရောထိုင်ကြိုက်တာလား၊ ကုန်ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခုကို စမ်း

သစ်သုံးကြည့်သလိုမျိုး ကြိုက်တာလား’

‘ကိုယ့်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာပါ’

‘ရင်ဘတ်ထဲက တကယ်ထွက်လာတဲ့အတိုင်းပဲနော် ခစ်’

ရိုစီကွင်းက ကဗျာဆန်စွာ တစ်ချက်ရယ်သည်။

‘ရိုစီကို တကယ်ချစ်ရင် ရိုစီ အနှံ့အတာနဲ့ စမ်းသပ်မှုကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။ ရှင် နားထင်ကို အပ်စိုက်ပြီး အချစ်သူရဲကောင်းတော့ ဓမ္မေးဘူး၊ အခု ကျွန်မအိမ်က ကားဝယ်ရှေ့ပို့ထားလို့ လာမကြိုဖြစ်ဘူး၊ လူလောက သဘာဝအကြောင်း လေ့လာချင်လို့ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန် ချင်တယ်။ ရှင် ရိုစီဘေးမှာ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးနိုင်မလား’

‘ဟာ... ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်’

သက်လင်းမောင် အငမ်းမရပြောသည်။ ရိုစီကွင်းကို လိုက်ပို့ ခွင့်ရတာဟာ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးကို ကုန်းပိုးပြီးလိုက်ပို့ခွင့်ရတာထက် တန်ဖိုးရှိလှသည်။

‘ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ ဒါပဲ’

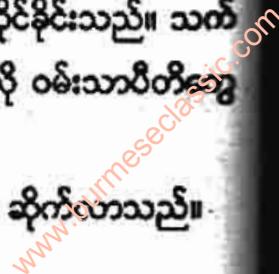
ရိုစီကွင်းက မှတ်ချက်ချသည်။

လှည်းတန်းကားမှတ်တိုင်ကနေ မြို့ထဲသို့ စီးရမဲ့လမ်းကြောင်း ဆိုတော့ ဒီအချိန် လူနည်းနည်းတော့ကြပ်မယ်။ သက်လင်းမောင်က အလိုက်သိစွာဖြင့်...

‘ရိုစီ ခြင်းလေးပေးထားပါလား၊ ကိုယ် ကိုင်ပေးမယ်’

ရိုစီကွင်းက အလိုက်သင့်ပဲ ခြင်းကို ပေးကိုင်ခိုင်းသည်။ သက် လင်းမောင်မှာ ရာမမင်းသားလေးတော်ကို ရသလို ဝမ်းသာပီတိတွေ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ကုန်ရဲ့။

၅၁ ကားကြီး လှည်းတန်းမှတ်တိုင်ကို ဆိုက်လာသည်။

‘ကဲ... ကိုအဝှာ... သွားကြမယ်’

လှည်းတန်းမှာ လူတက်နည်းပြီး လူဆင်းများသည်။ ကားပေါ် တက်တက်ချင်း လွတ်သွားသော ထိုင်ခုံတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ယဉ်တွဲ လျက် နေရာရသည်။

‘တောက်... ခွေးသူခိုးဇေယျာတို့ နေသူတို့တွေရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားမယ် ပဟိ’

သက်လင်းမောင် တွေးပြီး ကြိတ်ပျော်နေသည်။ လှည်းတန်း မီးပွင့်လွန်သော် တံတားဖြူမှတ်တိုင်တွင် လူတက်များလာသည်။

‘ကဲ... အထဲကို တိုးကြအော်၊ နောက်မှာအချောင်ကြီး၊ ကားခ လေးတွေလည်း ထုတ်ထားကြပါအော်’

လူတွေက နောက်သို့စုဝင်လာသည်။ သက်လင်းမောင်တို့ ထိုင်နေသော ခုံက နောက်ဆုံးတန်းအတွဲခုံကြီးရဲ့ အလယ်မှာဖြစ်သည်။

‘ကိုအဝှာ... ရှင် ကျွန်မကို တကယ်စိတ်ဝင်စားလား’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရိုစီရာ၊ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ ဟာ’

‘ဒါဆို ရှင်ကို ရိုစီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစ်ခုခိုင်းမယ်၊ လုပ်နိုင် ရင် ရှင်လိုချင်တာရမယ်၊ လိုင်းကားပေါ်မှာပဲ ခိုင်းမယ်’

သက်လင်းမောင် နည်းနည်းတော့ ဖြန့်သွားရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကတိ ပေးပြီးသားမို့

‘အေးဆေးပါ၊ ရိုစီ ခိုင်းတာကို သေသေချာချာလုပ်ပါမယ်’

‘ရှင်ကို ခက်ခဲတာတွေ မခိုင်းပါဘူး၊ ရှင် တကယ်လုပ်နိုင် ခလုပ်နိုင်ဘဲ သိချင်တာ’

‘ပြောပါ၊ ကိုယ် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ် ရိုစီ’

သက်လင်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောသည်။

‘ရိုစီခြင်းတောင်းထဲမှာ ဂေါ်ဖီလာခြင်ဆေးခွေပူး တွေသလား၊ အဲဒါ ခြင်ဆေးခွေနှစ်ချပ်ပူးကို အခု ဒီလိုင်းကားပေါ်မှာ တစ်ချပ်ချင်း ဖြစ်အောင်ခွာ၊ ပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ပဲ့ထွက်ခြင်းမရှိစေရဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ’

ရိုစီက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ကိုးတိုးလေးဆိုသည်။ သက်လင်းမောင် အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ ဒီကိစ္စက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်ဇုန်။ လိုင်းကားပေါ်မှာ ခြင်ဆေးခွေခွာရတာက အကိုင်အတွယ် နူးညံ့မှဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ရိုစီကဲ့ကို ကတိကဝတ်တွေ ပေးထားပြီးသား နို့ ဓလုပ်နိုင်ရင်လည်း ယောက်ျားသိက္ခာ လုံးလုံးလျားလျား ကျဦးမည်။

‘ရိုစီကလည်း အလွယ်ဆုံးကိုမှ လာခိုင်းနေတယ်’

ထက်လင်းမောင်က အရင်ဆုံး ခြင်ဆေးခွေပူးကို အရင်ထုတ်လိုက်သည်။

အထူးအဆန်းနှင့် ဘေးကလူတွေနဲ့ ရပ်နေတဲ့လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဒီလူ ဘာကြောင်တာလဲပေါ့။

ကားက မြန်ကုန်းမှာ လူအပြည့်အသိပ်ဖြစ်သွားသည်။ သက်လင်းမောင် ဇောချွေးတွေ ပြန်နေပြီ။ ပထမဆုံး ခြင်ဆေးခွေတစ်ခွေကို နှစ်ခုရအောင် ခွာရတာလက်တွေ့တုန်နေသည်။ လူတွေရဲ့အကြည့်တွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရှက်လာတာပေါ့။ ကားကမောင်းနေတော့ ခြင်ဆေးခွေခွာတဲ့အလုပ်က တကယ့်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ခွာလို့မရသည့်အချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အထင်အမြင်တွေကြောင့် ခွာရသည်မှာ လက်ရမ်းသည့်အချက်၊ ခြင်ဆေးခွေထိခိုက်ကျိုးပဲ့ခြင်းမရှိစေရသော အချက်တွေကြောင့် သက်

လင်းမောင် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခြင်ဆေးခွေတစ်ခွေကို ဖြစ်ဖြစ်
မြောက်မြောက် မခွာရက်နိုင်ပေ။ အမျိုးမျိုး ရိုက်ခတ်မှုတွေကြောင့်
လက်နှစ်ဖက်ကြားက ခြင်ဆေးခွေကို ပိုးမွှေးသလို ဂရုစိုက်နေရတာက
တစ်ကြောင်းလည်း ပါလေ၏။

ခုထိ တစ်ခွေကိုမှ မခွာနိုင်သေး။

‘ဆရာရေ... ဝမ်းသရီးပါလာတယ်’

စပယ်ယာက နောက်ကားပါလာသဖြင့် ယာဉ်မောင်းအား
သတိပေးရာ ယာဉ်မောင်းမှာ ပြိုင်ကားပြိုင်ပွဲဝင်သလို မောင်းလေပြီ။
ကားတစ်ချက်အရမ်းမှာ သက်လင်းမောင် လက်ထဲရှိ ခြင်ဆေးခွေ
တစ်ခွေ ဟန်ချက်ပျက်ကာ အလယ်ခွေအကွေးလေး ပျောက်ခနဲ ကျိုး
သွားသည်။ သက်လင်းမောင်မှာ သေသေချာချာ ချိန်ပစ်သော သား
ကောင် လွတ်သွားသလိုဖြစ်ကာ သွားပြီဟု မြည်တမ်းရလေသည်။
သေပြီ။ ရီစီဂျင်းအချစ်နှင့် ဝေးလေပြီ။

‘ဒုတိယအခွေလေး ကြီးစားထုတ်ကြည့်ပါဦး’

ရီစီဂျင်းရဲ့ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော အသံလေးပေါ်လာပြန်
သည်။ ဒါပေမဲ့ သက်လင်းမောင် ဒုတိယအခွေလည်း ကြီးစားမထုတ်
နိုင်တော့။

ကားက ဘုန်းကြီးလမ်းစံပြမီးပွိုင့်မှာ မီးစိမ်းနေသည်ကို
အတင်းစွတ်ဖြတ်ရာမှ ရုတ်တရက်မီးနီသွား၍ ဘရိတ်ကိုဆောင့်အုပ်
လိုက်ရာ ကားပေါ်မှလူများ ဟန်ချက်တွေပျက်ကုန်သည်။ လက်တန်း
တို့ မိမိရရမကိုင်ထားသော မိန်းမဝဝကြီးတစ်ဦးသည် နောက်သို့ယှိပ်
သွားကာ မထိန်းနိုင်ဘဲ သက်လင်းမောင် ပေါင်နှင့်ကိုယ်ပေါ်၌ ဖင်
ထိုင်လျက် ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘အောင်မလေး သေပြီ၊ မသာကောင်တွေ၊ ကားကိုအတင်း
မောင်းရသလား’

မိန်းမကြီး ပြတ်ကျသောအရှိန်ကြောင့် ခြင်ဆေးခွေတစ်ဗူးလုံး
ပိန်ချိုင့်ကာ အထဲမှမထုတ်ရသေးသော အခွေများ အကုန်လုံး ကျိုးကြေ
ပဲ့ထွက်ကုန်သည်။ မိန်းမကြီး၏တင်ပါးကြီးက သက်လင်းမောင်ပေါင်
ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းဝင်ဆောင့်သဖြင့် သက်လင်းမောင်မှာ ငယ်သံပါ
အောင် အော်မိသည်။

‘အောင်မလေးဗျ’

သက်လင်းမောင် ညစ်ညစ်နဲ့ မိန်းမကြီးကို မဲ၍အော်မိသည်။

‘ခင်ဗျားကလည်း တန်းလေးဘာလေး သေချာကိုင်ထားပါ
လား၊ ဒီမှာ အကုန်ကျိုးကြေကုန်ပြီ’

‘ဟဲ့... အကောင် ကားက ဒရက်စမ်းမောင်းနေတာ၊ နင်သာ
ရှူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ခြင်ဆေးခွေတွေ လျှောက်ခွာနေတာ၊ အရူးရဲ့’

မိန်းမကြီးကလည်း သူ့အပြစ်ကိုဖုံးကာ သက်လင်းမောင်ကို
အရင်ပြောတာပေါ့။ ကားပေါ်ကလူများက သက်လင်းမောင်ကို ကြည့်
ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ခင်ဗျားအပူလား’

‘ဟဲ့အကောင် မိုက်ရှိုင်းလှချည်လား၊ ဒါ မတော်တဆဖြစ်တာ
ပဲ’

မိန်းမကြီးက ကတ်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။ သက်
လင်းမောင်မှာ နာကလည်းနာ၊ နံကလည်းနံဖြစ်နေပြီ။ အရှက်ကွ
လည်း ကွရချေပြီ။ စပယ်ယာက ကြားထဲမှ လာရောက်မေတ္တာရပ်ခံ
ရလေသည်။

ပွဲကတော့ ပြီးသွားပြီ။ ဆူးလေရောက်တော့ သက်လင်းမောင်လည်း မျှော်လင့်ချက်လေးရှိလိုရှိပြားနှင့် ရီစီဂျင်း နောက်ကို လိုက်ရန် ပြင်သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့ချေပြီ။

‘ကဲ... ကိုအတာ... ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ ခြင်ဆေးခွေတစ်ဦး လုံးလည်း အကျိုးအကြေတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ရှင်အတွက်ရလဒ်ကတော့ ထွန်မကို ထပ်မနှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တာတွေကို ပြည်စိုးကားချလိုက်ပါတော့’

‘ဗျာ’

‘ကျွန်မ ရှင်ကိုပေါက်ကရတွေ ခိုင်းတယ်လို့ မထင်နဲ့၊ ရှင်တို့ ကပ်သီးကပ်သပ်နဲ့ ပညာပေးတယ်လို့ ခံယူထားပါ၊ ကျွန်မကို ရင်ခုန်အောင်လုပ်မဲ့ ယောက်ျားအမျိုးအစားထဲမှာ ရှင် လုံးဝဥသယုံပေါင်သေးဘူး၊ ဆောရီးပဲ’

ရီစီဂျင်းက ယူတီပြတ်ပြောလိုက်ရာ သက်လင်းမောင်မှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။ တွေတွေကြီးနဲ့...

‘ရီစီ မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုအတာ... ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိလာမဲ့နက္ခတ်နဲ့ မကြံ့သေးဘူး’

‘ရီစီ ကိုယ့်ကို နောက်ထပ်အခွင့်အရေးလေးတစ်ခုလောက် တော့ ပေးပါ’

သက်လင်းမောင်က စွဲမလျော့သေးဘဲ ထပ်အတွန့်တက်ပြန်သည်။

‘လူတစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အလမ်းဆိုတာ ဝတ်ကြိမ်ပဲ’

လာတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အားလည်းအားနာတယ်၊ ဝမ်းလည်းဝမ်း
နည်းတယ်၊ ကျွန်မလို မာယာပရိယာယ်ကြွယ်ဝတဲ့ မိန့်...အတွက်
ရှင် အလဟဿ အချိန်တွေ အကုန်မခံပါနဲ့တော့၊ ရှင့်အတွက် ထိုက်
တန်တဲ့ဖူးစာရှင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ရောက်လာမှာပါ’

‘ရိုစီ မင်း တကယ်ရက်စက်တော့မှာလား’

‘ဟ... ဒါ ရက်စက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငြင်းပယ်တာလေ၊
ဘယ်သူမဆို ကိုယ်မကြိုက်တဲ့အရာကို ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ တေမိ
မင်းတောင် မင်းစည်း...မိ ကာမဂုဏ်အရသာတွေနဲ့ သွေးဆောင်ဖြား
ယောင်တာကို စကားမပြောခြင်းနဲ့ ငြင်းပယ်သေးတာပဲ၊ ရှင်လည်း
တကယ်ဆို ကျွန်မကို ဘာစကားမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အေးအေးလေး
ထွက်သွားတာကောင်းမယ်’

ရိုစီလျင်းက လှပစွာပြုံး၊ အချက်ကျကျပြော၍ ထွက်သွားရန်
ပြင်စဉ် တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

‘ဆရာသမား ဒါလေးတော့ အမှတ်တရ သိမ်းထားပေါ့’

သက်လင်းမောင်ကို ခြင်ဆေးခွေဖူးလေး ပြန်ပေးခဲ့သည်။
သက်လင်းမောင်မှာ ငေးတီဂူတိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။
ခြင်ဆေးခွေတွေလို သူ့အသည်းတွေလည်း တစ်စစီ ကျိုးပဲ့ကြေကုန်
ပြီလေ။

အခန်း(၆)

ဒီနေ့ ခြံ့ထဲရှိ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ကဗျာများ သွားပို့ရန် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကဗျာလေးတွေ ရေးရတာ ပါသရာ ပါသလို ခေတ်ပေါ်ကဗျာတွေကိုလည်း မလွတ်တမ်း မဟားဒရားဖတ်ပြီး ဝိဝါဒကွဲပြားပုံ၊ အယူအဆနှင့် နမိတ်ပုံတွေကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လေ့လာနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကဗျာအပျံ့သင်စခိုလည်း မမှားပေ။ လက်ရှိကဗျာလောက၏ အကြောင်းတွေကို တတ်သလောက်မှတ်သလောက် လေ့လာတီးခေါက်မိပြီးပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ၏ ဗုဝါဒတွေကိုလည်း ခြံ့ငုံသုံးသပ်မိခဲ့ပြီးပါပြီ။

‘ဟေ့... You ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သံကြောင့် မှန်ကြောင်နှင့်ပြူးတူးတူးလှည့်ကြည့်မိသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် လင်ခရုဆာကားကြီးပေါ်မှ ခေါ်သံပင်။ ကားက အနားကပ်တွင်ဖြစ်ပြီး ကားမောင်းသူအမျိုးသမီးက သူ့မျက်နှာပြူးပြူးကြီးကို ချွတ်လိုက်ရဲ့။

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ကျွန်တော်လည်ချောင်းထဲ ထွက်ကျလာတဲ့ အာမေဇိုတ်တွေကို ဖြစ်ညစ်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ရိုစီဂျင်း။ ရိုစီဂျင်းပါလား။ အတယ်ကြောင့် သူ့အားနှုတ်ဆက်ရပါသနည်း။ ဘာပတ်သက်မှုမှလည်းမရှိ။ ရန်ငြိုးရန်စလည်းမရှိ။ လူမှားနှုတ်ဆက်ရအောင်လည်း ရိုစီဂျင်းက ကျားသတ္တဝါတွေနဲ့ ပတ်သက်မှုမှမရှိ။ အစွရေးနဲ့ ပါလက်စတိုင်း ချစ်ကြည့်ရေးဘောလုံးပွဲ ကန်တာကို တီဗွီမှ တိုက်ရိုက်ကြည့်ရှုခွင့်ရသလိုမျိုး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစေတာတော့ အမှန်ပင်။ ရိုစီဂျင်းက သားကောင်ရှာမတွေ့လို့ သူ့ကို သားကောင်အဖြစ်ထားပြီး ပစ်မှာလား။ ပြဿနာပဲ။ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့် မပတ်သက်လည်း သူတို့လာဝတ်သက်နေကြသည်။

‘You ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့’

‘ခင်ဗျာ... ဟို... ဟို’

‘ဟိုတွေ ဒီတွေလုပ်မနေနဲ့၊ You ပုံစံက ရယ်နေရတယ်၊ လာ ကားပေါ်တက်၊ You ခြံ့ထဲသွားမှာ မဟုတ်လား၊ လိုက်ပို့ဖေးမယ်’

ဘုရားရေ။ ကျွန်တော် အိပ်မက်ပင် မက်နေရောသလား၊ ဒါတွေဟာ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တတွေလော။ အာရုံငါးပါး ဖြူဆွယ်လို့ ဘီလူးမတွေ အစားခံရတဲ့ ပုံပြင်လည်းရှိသေးတယ်နော်။ ရိုစီဂျင်းကိုယ်တိုင် စိတ်လိုလက်ရ တကယ်ပဲခေါ်လေသလော။ တွေးလေလေ ဝေးလေလေ ဖြစ်နေရဲ့။

‘ကဲ... ပူမနေနဲ့၊ You လာ၊ ကားပေါ်တက်၊ You ဟို တိုက်မစားပါဘူး၊ You မြန်မာစာမကျောက ဇေယျာဆိုတာ သိပါတယ်’

ကဗျာလေး စာလေးရေးတယ်၊ နာမည်က လေလွင့်ဝေ မဟုတ်လား’
 ကျွန်တော် ဒုတိယမိ အံ့ဩသွားပါသည်။ ရိုစီဂျင်း မသိတာ
 ဘာမှမရှိပါလား။ ရိုစီဂျင်း မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်မြင်ခွင့်ရပေမယ့်
 စေ့စေ့မကြည့်ရဲတာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ အခွင့်
 အရေးတစ်ခုပဲ။ နောက်ခါလာမှ နောင်ခါရှင်းမယ်။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပဲ။
 ကျွန်တော် ရိုစီဂျင်းကားပေါ်သို့ စွေခနဲ တက်ခဲ့သည်။ ကားထဲ လွတ်
 ထားတဲ့ အဲယားကွန်းဓာတ်က အေးစိန်စိန်နှင့်။ ကားကလေးက အငြိန်
 လေးမောင်းနေရဲ့။

‘တစ်ခုခု စားရအောင်၊ ရိုစီ ကျွေးပါ့မယ်’

‘ဟာ... ရပါတယ်၊ မစားတော့ပါဘူး’

ကျွန်တော်က အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်သလို ဖြစ်သွားရဲ့။

‘အောင်မလေး You ကလည်း ရိုစီ အဆိပ်ခတ်မကျွေးပါ
 ဘူး၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့စားပါ၊ You က တို့အတွက် ခင်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်
 ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ရိုစီစိတ်က
 You အပေါ်မှာ တသမတ်တည်းရှိမှာပါ’

လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါး။ ဒီစကားတွေက တကယ်
 ပြောတာတွေရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ရိုစီဂျင်းပါးစပ်က ထွက်လာတာ
 သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ဆော့ကစားမလို့ စကားလမ်းခင်းတာ
 လားမသိ။

ခုတော့ ကျွန်တော် သူလက်ခုပ်ထဲက ရေ၊ ပခြုပ်ထဲက
 ရေမြွေလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။

‘ဟား... You ကြည့်ရတာ အရမ်းရယ်ရတာပဲ၊ ဘာကို
 ရိုစီကို ကြောက်နေတာလား၊ ရိုစီနေတာလား၊ ဘာတွေမဝံ့မံ့ဖြစ်နေ

တာလဲ၊ အင်းပေါ့လေ၊ ရီစီသတင်းတွေက You ကြားရသလောက်
ကောင်းတာတစ်ခုမှ ရှိမှမရှိတာ’

‘အဲ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါ... ပါဘူး’

‘အဲဒါဆို ပုံမှန်လေးပဲ နေလေ၊ ရီစီ You ကို ဘာမှမလုပ်ပါ
ဘူး’

ရီစီရှင်းက ကားကိုကော်ဖီဘားတစ်ခုရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော်လည်း ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ရီစီရှင်းခေါ်ရာ ဆိုင်ထဲသို့
လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ခြင်္သေ့ပျိုမနောက် လိုက်ရရှာတဲ့ သိုးတစ်ကောင်
လို။

‘You မှာလေ၊ တစ်ခုပေါ့’

‘ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ’

‘တို့ကိုတော့ မစ်ရိုက်တစ်ခွက်ပေး’

စားပွဲထိုးလေးက တိုက်ဂေါပုံပေါက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်
နှင့် လှပပြီးခေတ်ဆန်သော ရီစီရှင်းကို တစ်လှည့်စီ ငေးကြည့်ရင်း
အတွေးတွေ ပလုံစီထနေပုံရသည်။ ကျွန်တော် မနေတတ် မထိုင်တတ်
ဖြစ်နေတာတော့ ကြာပြီ။

‘You ကို You လို့ ခေါ်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ကဗျာနာမည်
လေးပါသွားအောင် လွင့်လွင့်လို့ ခေါ်မယ်၊ ချိုင်းနားနာမည်လိုလို
ဘာလိုလိုနဲ့’

ကျွန်တော့်ကိုတောင် တကူးတက နာမည်ပေးလိုက်သေး၏။

‘ကောင်းသားပဲ အဲဒီနာမည်လေးက’

‘လွင့်လွင့် မှတ်မိသေးလား၊ ဟိုတစ်ခါ ကင်တင်းမှာ နှင်
သစင်ခွယ်နဲ့ ဘုန်းမြတ်ခန့်တို့ အချေအတင်ဖြစ်ကြတာ လှုပ်လှုပ်တို့

လည်း ဘေးဝိုင်းမှာရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ လွှင့်လွှင့်က ရိုစီ လက်ချက်
လို့ တပ်အပ်ပြောခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒီကတည်းက ရိုစီက လွှင့်လွှင့်ကို
စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ'

'အဲဒါ ကျွန်တော် ရမ်းသမ်းပြောခဲ့တာပါ'

ကျွန်တော်က ကမူးရှူးထိုးတွေ စွတ်ပြောနေရဲ့။

'ထားပါတော့၊ ရိုစီ တစ်ခုမေးမယ်၊ လွှင့်လွှင့် ရိုစီနဲ့ အခုလို
တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသလား'

'အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့မိပါဘူး'

ရိုစီဂျင်းက သဘောကျ၍ ရယ်မောလေသည်။

'အခုလိုတွေ့ရတော့လည်း ဘာများထူးခြားသွားသလဲ'

'အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေနဲ့
အရောတဝင် သိပ်မနေဘူး၊ ခုလို မရိုစီနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော် တစ်ခုခု
တုန်လှုပ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာထူးခြားသွားသလဲ ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် တုန်လှုပ်စိတ် အရင်းခံပြီး မရိုစီနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ကဗျာတစ်ပုဒ်
ရဲ့ အနှစ်သာရတစ်ခုတော့ ရခဲ့မယ် ထင်တာပဲ'

'လွှင့်လွှင့်က ရိုစီကို ကဗျာစပ်ချင်တဲ့သဘောလား'

'ဒါကလည်း စိတ်ကူးပေါ်မှာ ချိတ်ဆက်မိတာပါ၊ ကိုယ်သွား
ချင်တဲ့လိပ်စာကို မြေပုံချပြီး ရှာတာနဲ့၊ အဲဒီလိပ်စာမတွေ့မချင်း တစ်
လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် အော်နေတာ ဘယ်ဟာပိုလွယ်မလဲ၊ ကျွန်တော်
တို့ ကဗျာဆရာတွေက မြေပုံထဲကအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြပါ
တယ်'

ကျွန်တော်လည်း အရဲကိုး၍ ရှေ့တိုးပြောခဲ့တာတွေကို ရိုစီဂျင်း
သဘောတွေ့သွားပုံပဲ။ ကျွန်တော်လည်းခုမှ ရိုစီဂျင်းကို သေသေချာချာ

ကြည့်မိသည်။ သူများတကာတွေ ချီးကျူးချင်စရာပဲ။ တကယ့်ကို ခြောက်ဖြစ်ကင်း သဲလည်းကင်းစင်သော မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပင်။ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ မှန် သွားချေပြီ။

‘လွင့်လွင့်ကို ရှိစီ အရမ်းခင်သွားပြီ၊ ရှိစီတွေသမ္မု ယောက်ျား လေးတွေထဲမှာ လွင့်လွင့်ဟာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာကွဲထွက်နေတဲ့ လူ တစ်ဦးပဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ရှိစီနဲ့ခိုလို ခင်ခွင့်ရတာရော၊ ကော်ဖီအတူသောက်ခွင့်ရတာရော တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ တွန့်တော်ဘဝမှာ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး သုံးကြိမ်တိတိဖြစ်ခဲ့ဖူး တယ်။ ပထမအကြိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စတင်တွေ့ဆုံ မိတဲ့ အကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ်က မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်ကဗျာတစ်ပုဒ် စပါတဲ့ အကြိမ်၊ တတိယက အခု မရှိစီနှင့် ရိုးရိုးသားသား ရင်းနှီးခွင့် ရတဲ့အကြိမ်ပါပဲ’

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော် တစ်ချိန်ကချစ်ခဲ့ရတဲ့ မေသူမွန်ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးပါ’

‘ခုရော အဲဒီကောင်မလေးက’

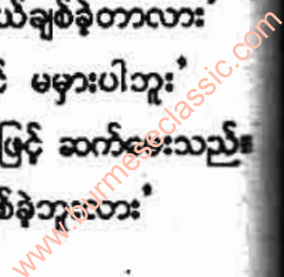
‘မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့သူ လမ်းခွဲခဲ့ကြပါပြီ’

‘ဪ... လွင့်လွင့်က သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာလား’

‘တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မမှားပါဘူး’

ရှိစီဂျင်းက သနားကရုဏာလေသံလေးဖြင့် ဆက်မေးသည်။

‘လွင့်လွင့်ကို သူကရော တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးလား’

‘ဟန်ဆောင်ရုံသက်သက်ကလေးနဲ့ အနာဂတ်နဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝကို ကျောပေးပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့သူပါ’

ရိုစီဂျင်း စိတ်ဝင်စားသွားပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးကို ဆက် မမေးဖြစ်တော့။ သူမရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတစ်ခုသဖွယ် ထားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်ကျရင် လွင့်လွင့် ဖွင့်ပြောမှာကိုပဲ စောင့်နေရမည်။

‘ရိုစီမှာလည်း လွင့်လွင့်လို ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ ရွှေလက်ခိုင်ခိုင် မတွဲနိုင်ဘူးထင် ပါ့’

ရိုစီဂျင်းက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘သူက အခု ရိုစီကို သတိတောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အခုလက်ရှိ သူက ဒီမှာရောဂါရှိသေးလား’

‘ရှိသေးတာပေါ့၊ သူ ခုထိ ရှိပါသေးတယ်၊ သူ့ဇာ အခု ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးဖြစ်နေပြီ၊ အခုမှာမည်လေးလည်း နည်းနည်း ရလာပြီ’

‘ဘယ်မင်းသားတုန်း၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်မင်းသားဆို အင်္ဂလိပ်မင်းသားတွေလောက်ပဲ သဘောကျတာ’

ကျွန်တော်က မင်းသားတွေ ကဗျာထရေးတာကို အမြင်ကတ် နေတာကြာပြီ။

‘မင်းသား ကောင်းစော်ဟိန်းလေ’

‘ဪ... သူလား၊ ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူး၊ မရိုစီနဲ့ ဘယ် လောက်များ ပတ်သက်ခဲ့လို့လဲ’

‘အစကတော့ ချစ်သူတွေပါ၊ သဘောထားချင်း မတိုက်ညီ လို့ လမ်းခွဲတဲ့ အဆင့်ထိ ဖြစ်သွားကြတယ်၊ ဘာအကြောင်းပဲဆိုတာ

တော့ ပြန်မဆွေးချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရိုစီလည်း ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာသွားတာ ပါတယ်'

'ဒါကြောင့် အခု တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒေါက်ဖြုတ် နေတာပေါ့လေ'

ကျွန်တော်က ခန့်တဲ့တဲ့မေးလိုက်သည်။

'ကိုယ်စိတ်မဝင်စားတဲ့အရာကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားမဲ့ အစား တစ်ခါတည်း ယတိပြုတ်ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တာက ပိုသင့်တော် မယ်ထင်လို့'

'ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ မရိုစီကို ချဉ်းကပ်တဲ့ သူတွေက သူတို့မှာ အချက်သုံးချက်ပဲရှိတယ်၊ တစ် မရိုစီလို လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရသွားကြောင်း ဝုဏ်ယူဖို့၊ နှစ် သူများနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ပြီး နာတစ်ဖျားသာဖို့၊ သုံး အလကားရလည်း မနည်းဘူး တွက်ဆချိန်ဆဖို့ ဒါပါပဲ'

'လွင့်လွင့်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုစီကတော့ မိန်းမဆိုးကြီး၊ မိန်းမကြမ်းကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ၊ ကျောင်းထဲမှာ နာမည် ကို ကြီးရော'

'ဟုတ်လို့ ကျော်၊ ပုပ်လို့ပေါ်တာပေါ့ မရိုစီရယ်၊ အဓိကက ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မရိုစီလုပ်ရပ်တွေကို ထောက်ခံတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရူးသွပ်သွားတဲ့ အချက်ကို သဘောမကျဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ် ဝင်စားရမှာထက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးရဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်'

'ရှင်အယူအဆကလည်း မဆိုးဘူးနော်၊ ရိုစီကတော့ ကဗျာ

တော့ မရေးတတ်ဘူး၊ ကဗျာဖတ်တာတော့ ဝါသနာပါတယ်၊ ရှင်မှာ
ကဗျာလေးဘာလေးရေးပြီးသား မရှိဘူးလား'

'ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကဗျာကို ခံစားတတ်မှ
ကဗျာကိုပေးဖတ်ချင်တာ၊ ကဗျာဖတ်ရင်းတန်းလန်း ရယ်တာတို့ မေး
တာတို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ချီးကျူးတာတို့ ဒါမျိုးတွေ မရှိစေချင်ဘူး'

'အောင်မလေး ပြကြည့်ပါဦး လွင့်လွင့်ရဲ့၊ ရှင်ကိုတော့ ရီစီ
ခင်သွားပြီ'

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကဗျာကိုယ် ထုတ်ပြရာမှာ မဝံ့မရဲ
ဖြစ်နေသေး။ မထူးပါဘူး။ အယ်ဒီတာစားပွဲရှေ့ ကဗျာစာမူတင်ထား
တာလောက် ရင်ခုန်စရာကောင်းနေမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အကြိုက်
ဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ရီစီဂျင်းက ကဗျာကို
ငြိမ်သက်စွာဖတ်နေသည်။

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့
ကြိုးတပ်ချောင်းနဲ့
အိမ်မက်တွေကို တောက်လျှောက်ချည်ငင်နိုင်ပြီ
လရောင်အပြည့်နဲ့ ကြယ်ဝေးသူရေ
လှည့်ကွက်ညွှတ်တဲ့ ဘတ်ဝင်ခန်းကို
နှင်ပြင်ဆင်မှုဖြစ်မှာပါ
ဘုရားသခင်ရဲ့ ပန်းသီးကို
တွယ်တာစိတ်နဲ့ ရင်ခွင်တွေလွင့်ခဲ့ရတယ်
သူငယ်ချင်းရယ်
လက်တွဲခဲ့တဲ့ ဆည်းပတ်တစ်ခုမှာ

အလွမ်းတွေ ပိန်းပိတ်နေပြီ၊
 ရာသီသေတွေထဲမှာ ပိုခါးရေပြောင်လင့်နေတဲ့ကောင်ပါ
 ဖာတိကာက ကမ်းပါးစောင်းတစ်ခုမှာ
 ငွေ့ရည်ဖွဲ့ အုံ့ကျင်းနေရဲ့၊
 အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ပဲ့ အထင်အရှားရှိနေတာ
 တစ်ခုတည်းသောဆုကို
 တစ်ကြိမ်ပဲတောင်းခံခွင့်ရှိရင်
 ပဲ့ထွက်လွင့်စင်သွားတဲ့ အကြင်နာတွေကို
 စုစည်းသိမ်းဆည်းခွင့်ပေးပါ
 သူငယ်ချင်း
 အကြည့်တွေနဲ့ စက်ကွင်းပလွတ်တိုင်း
 အရိပ်တွေလောင်ကျွမ်းနေရမှာလား

လေလွင့်စေး

ရိုစီဂျင်း ကဗျာကိုဖတ်ပြီးခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ ကျွန်တော်
 လည်း ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ငေးကြည့်နေမိရဲ့။ ရိုစီဂျင်းက မှတ်ချက်
 ပေးပါသည်။

ကဗျာရဲ့အသက်ဓာတ်က ရိုစီဆီကို ကူးစက်စေပါတယ်
 ကျွန်တော် ကြည့်မကောင်းသော အပြုံးမျိုးပြုံးလိုက်သည်။

အခန်း(၇)

“ဘာ”

နေသူရဲ့ ဘာသံက တော်တော်ကျယ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သာမာန်လေးပဲ ရိုစီကွင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ထူးမခြားဘူး မိတ်ဆွေဖြစ် သွားတာလေးပြောပြလိုက်ရုံပါ။ နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်က ကျွန်တော့် တို့ လုံးဝကို မယုံကြည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေသည်။

‘မင်း ကဗျာတွေရေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်တွေ လျှောက် ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ ငါတို့တို့ ပြောပြနေတာလား’

‘မင်းတို့ယုံအောင် ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ’

ကျွန်တော်က ဒီနှစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့မရဘူးဖြစ် နေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... နေသူ၊ မင်းတို့ မယုံရင် ရိုစီကွင်းဆီ ဖုန်းခေါ် ခြည့်လိုက်လေ’

‘ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်း တစ်နေရာရာက ကူးလာပြီး ငါတို့ကို
ချောက်မချွဲ’

‘ဟ... မင်းတို့ကလည်း ကျားကိုက်နေပါတယ်ဆိုမှ ကြောင်
ကုတ်သလား မေးချင်နေသေးတယ်၊ ငါ မင်းတို့ကို ရိုစီဂွင်းဆီ ဖုန်း
ခေါ်ပြရင် မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာကျွေးမလဲ၊ အလောင်းအစားလေးတစ်ခု
ပါမှ အသက်ဝင်မှာနော်’

‘မင်းစားချင်တာ ကျွေးမယ်ကက’

ရဲခေါင်လှိုင်က မခံချင်စွာပြောသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ဖုန်းရှိတယ်၊ ငါခေါ်ပြမယ်’

ကျွန်တော်က ဆိုင်ကောင်တာကို အရင်သွားသည်။ နေသူနှင့်
ရဲခေါင်လှိုင်လည်း ဇေဇေဝါဖြင့် နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
က ရိုစီဂွင်းဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဟမ်းဖုန်းက ချက်ချင်းမြည်လာ
သည်။

‘ဟဲလို မရိုစီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လွင့်လွင့်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ မေသူခိုင်နဲ့
ပြန်တွေ့နေပြီလား’

ဖုန်းက စပိကာဖွင့်ထား၍ ရိုစီဂွင်းအသံကို နေသူတို့ ကြားနေ
ရသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ရိုစီဂွင်းနဲ့
တွေ့ဆုံခဲ့တာကို မယုံကြည်လို့ ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်ပြတာပါ’

‘ရှင်သူငယ်ချင်း နေသူနဲ့ ရဲခေါင်လှိုင်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့လည်း ဘေးမှာရှိကြပါတယ်’

‘အဒါဆို သူတို့ကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါ၊ ရိုစီ ပြောချင်တယ်လို့’

ကျွန်တော်လည်း နေသူကို အရင်ဆုံး ဖုန်းပေးလိုက်သည်။
ဖြုန်းခဲဆိုတော့ နေသူ ဖုန်းမကိုင်ရဲ။ ရဲခေါင်လှိုင်လည်း တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေရဲ့။

‘ဘာလဲ၊ ရှင်သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်မနဲ့စကားပြောရမှာ လန့်
နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မယုံသေးလို့လား၊ သတ္တိရှိရင် ရိုစီနဲ့ စကား
တစ်ခွန်းလောက် ပြောပါ၊ ရှင်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဒီအခွင့်အရေးပေး
တာ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ပြောလေကွာ၊ မင်းတို့ပဲ မယုံသလိုလိုလုပ်
ပြီး’

ကျွန်တော်က ဖုန်းကို အတင်းထိုးပေးသည်။ နေသူက ဓာတ်
လိုက်နေသော မီးခလုတ်ကို ပိတ်သလိုမျိုး ဖုန်းကို မရဲတရဲကိုင်သည်။

‘ကိုနေသူ ထင်တယ်’

ရိုစီဂျင်းက ခန့်မှန်းချက်နှင့်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟိုနေ့က ရှင် ဘူမိဗေဒတကောင်မလေးတစ်ယောက်နောက်
ထို တိတ်တဆိတ် လျှောက်လိုက်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာ... မလိုက်ပါဘူး၊ ဟို... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘ဟွန့်... မလိုက်ဘူးလဲ ပြောသေးတယ်၊ ရိုစီက ဘယ်လိုလုပ်
သိလဲ မေးရတာတုန်း၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်၊
ဗွဲလျော့နဲ့ ဆက်လိုက်ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ချေ အလားအလာ အများကြီးရှိပါ
တယ်’

‘ဗျာ’

‘ဪ... ရှင်းရှင်းပြောတာကို ပေါ့ပေါ့လေးနားလေးပါ

လား၊ ရှင်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဘူမိသူလေးကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်
ဝင်ပြီး တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်သင့်တယ်’

‘ခွေးကောင်... ငါတို့ကို လျှို့ထားတယ်’

ရဲခေါင်လှိုင်က ပွစိပွစိနှင့် အပြစ်တင်သည်။ နေသူမှာ ဖုန်း
ဆက်မကိုင်ရဲဘဲ ရဲခေါင်လှိုင်ဆီ ဖုန်းထိုးပေးလိုက်သည်။

‘တိုရဲခေါင်လှိုင်လား၊ နာမည်လေးက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊
ရှင် အိပ်ယာထဲ သေးပေါက်ချတတ်တဲ့အကျင့် ပျောက်ပြီလား’

ကျွန်တော်လည်း ခစ်ခဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ရိုစီဂျင်း
က ကျွန်တော်မပြောဘဲ ဘာကြောင့်ဒီနှစ်ကောင်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေ
ကို သိနေရတာလဲ မသိ။

‘ခင်ဗျား ရိုစီဂျင်းအစစ်လား’

‘သေချာတာပေါ့၊ ရှင် မယုံဘူးလား’

‘သိပ်မယုံချင်ချင် ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ရှင်တို့ထိုင်တဲ့ဝိုင်းမှာ ကျွန်မ ရောက်နေတယ်
ဆိုရင်ကော’

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကောင်တာမှ ထိုင်ခဲ့သောဝိုင်းကို
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

အသေချာဆုံးပါ။ ရိုစီဂျင်းသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော ဝိုင်းတွင် အခန့်သားဝင်ထိုင်နေသည်။ နတ်
မိမယ်လေးတစ်ဦး သို့မဟုတ် ဥစ္စာစောင့်မလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိ
သလိုမျိုး နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ရိုစီဂျင်း
ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းပြသည်။

နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ရိုစီဂျင်း

တစ်လှည့် ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြည့်ပြီး မင်သက်အံ့ဩနေကုန်သည်။

ရီစီဂျင်းသည် အကြောပိတ်ခံထားသောသူတွေလို ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

‘လွင့်လွင့်... လာလေ၊ တစ်လက်စတည်း ပုံမှန်ချိုဆီမှတစ်ခွက်လေးမှာပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်တော်လည်း ရောယောင်ပြီး အသံထွက်သွားရဲ့။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မိုင်းရှိသောနေရာကို ရှောင်ကွင်းပြီးလာသကဲ့သို့ ရီစီဂျင်းဆီ လျှောက်လာကြသည်။

‘ထိုင်ကြပါ၊ ရီစီကို ဒဿလိုမိန်းမအဖြစ် မမြင်ကြပါနဲ့’

ရီစီဂျင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့် ပြောသည်။ နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်တတော့ ဟစ်တလာရှေ့ရောက်နေတဲ့ ဂျူးတွေလို ဖြစ်နေကြသည်။

‘လွင့်လွင့်... နင့်သူငယ်ချင်းတွေက တို့ကိုတွေ့တာ ကလီယိုပါထရာကို တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေပါလား’

‘သူတို့ မနေတတ်လို့ပါ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရီစီကို ဒီလိုတစ်ဝိုင်းတည်း လက်ရေတပြင်တည်း တစ်ခါမှ မဆုံဖူးလို့ပါ။ သူတို့အထင်က မရီစီကို မာနကြီးတယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ် အထင်တွေ ပျောက်သေးလို့ပါ။ ဟော့ကောင်တွေ... မင်းတို့ထင်သလို မရီစီက အဲဒီလောက် ဘဝင်မြင့်ဘူးကွ’

ကျွန်တော်က ရီစီဂျင်းဘက်မှ လိုက်၍ပြောပေးသည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံးမှာ ကွင်းဘွဲ့ရတဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်’

ရဲခေါင်လှိုင်က နှုတ်သွက်လက်စွာဖြင့် ချီးကျူးစကားပြောသည်။

‘ဒါက ယောက်ျားလေးအများစုက အမွန်းတင်ထားတဲ့ ကွင်း
ဘွဲ့ပါ။ တကယ်တော့ ရိုစီက သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားတကာအသည်းကို လိုက်ခွဲနေတဲ့ ဘီလူးမ
တစ်ယောက်ပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမြင်အရ မရိုစီကွင်းက ထင်သလောက်
လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားလေးတွေကို ဒုက္ခလိုက်
ပေးနေတာလဲ’

နေသူက ဒဲ့ဒိုးမေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကိုယ့်ဒုက္ခ
ကိုယ်ရှာတာပါ။ လောကမှာ ကိုယ့်နဲ့သင့်တော်လိုက်ဖက်မဲ့ အရာဝတ္ထု
ကိုပဲ တွဲဖက်သင့်တယ်။ ရိုစီဘဝမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နာကြည်းစရာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်’

‘စိတ်နာစရာတွေကြောင့် ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်တဲ့
သဘောလား’

ရဲခေါင်လှိုင်က အင်တာဗျူးမေးသလို ရဲဝံ့စွာ ဆက်မေးသည်။

‘စိတ်နာတာက ပြီးသွားပါပြီ။ ရိုစီ အနေနဲ့ ခုချိန်ကစပြီး
ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို အနီးကပ်လေ့လာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်
ပြန်ချထားတယ်’

‘အနီးကပ်လေ့လာဦးမယ် ဆိုတော့’

‘ပူးပူးကပ်ကပ် နေမဲ့သဘောလား’

နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်က မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ မျက်နှာပျေ
ထွက်၍ မေးထည့်လိုက်ရာ...

‘ဟင်... ရှင်တို့ ဆိုလိုချင်တဲ့သဘောကလဲ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို လေ့လာမယ်ဆိုရင် အနီးကပ်လေ့လာတာ သိပ်မကောင်းလှဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ ယောက်ျားလေးတွေက မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက် ဆိုသလိုပေါ့’

‘ကဲ...’ မရိုစီ ဒီကောင်တွေက အပြောမတတ် အပတ်မပြေ၊ အပြောမတတ်တော့ ဆဲသလိုတွေ ဖြစ်သွားတာ၊ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက မရိုစီရဲ့ ခိတ်ဆွေရင်းချာတွေဖြစ်သွားပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်’

နေသူနဲ့ ရဲခေါင်လှိုင်က အငမ်းမရ ထောက်ခံကြသည်။

‘ရိုစီက အရင်ယောက်ျားလေး ဘော်ဒါတွေထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတွေ့ရတဲ့သူတွေက သစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ မရိုစီနဲ့ ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ လောလောလတ်လတ်ကြီး ခင်မင်ခွင့်ရတာဟာ ဘောကျင်းအိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ခွင့်ရသွားရှာတဲ့ မျက်မမြင် အပြေးချန်ပီယံလို ဂုဏ်ယူလှပါတယ်’

‘စာသားတစ်ခုတောင် ထပ်ကွန့်ချင်သေး၊ ရှေးဆိုရိုး ရှိပါတယ်၊ ငါးမှာငါးကြင်း၊ ဓားမှာ ဒီပဲယင်း၊ ဆားမှာ စလင်း၊ တက္ကသိုလ်ထွင်းမှာတော့ မရိုစီဂျင်းပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

နေသူက ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းနဲ့ အရွန်းဖောက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီကောင်တွေ ရိုစီဂျင်းကို ခင်မင်ခွင့်ရတာ မှန်ပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယုံကြည်စရာတစ်စက်တလေမှ မကောင်း။ အကြောင်းသိတွေမို့ ခေါင်းကိုဖိထားမှ တော်ကာကျမည်။

‘မရိုစီ အရင်က ရည်းစားသနာလေး ဘာလေးမရှိဘူးလား’

‘ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ စကားအတိုင်း ရှိတာ
ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငယ်ကချစ် အပြစ်တစ်ထောင် မမေ့ပေါင်
ဖြစ်နေပြီ၊ အခု ရှင်တို့တတွေ သိမှာပေါ့၊ မင်းသားကောင်းစော်ဟိန်း
ဆိုတာ၊ အရင်က ရှိစိ ငယ်ချစ်ဟောင်းပေါ့၊ အရင်ကပါ’

‘ဘာ... ဘာတွေ ဘယ်လိုများဖြစ်ခဲ့သေးသတန်း’

ရဲခေါင်လှိုင်က ရှေ့မှီနောက်မှီ အဘိုးကြီးလေသံနဲ့ မေးသည်။

‘ဘာမှတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ သဘော
ထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲသွားတာပဲရှိတယ်’

‘သူ့အတွက် တစ်ခုခု လက်တုန့်မပြန်ဘူးလား’

နေသူက အချွန်နဲ့မဖို့ အားပေးစကားပြောသည်။

‘သူနဲ့ ရှိစိက ရေခပ်လည်းမကြံ့ ထင်းခွေလည်း မကြံ့ဖြစ်နေ
တယ်၊ ကြံ့ရင်တော့ အကြွေးဆပ်ဖို့တွေ ရှိတာပေါ့’

‘အကူအညီလိုလည်း ပြောနော်။ ကျွန်တော်တို့က စစ်သည်
တစ်ထောင်နဲ့ ညီမျှတဲ့ အကူအညီမျိုးတွေပေးမှာပါ’

ရဲခေါင်လှိုင်က အားကြီးမာန်တက် ပြောသည်။

‘စိတ်ချပါ၊ ရှိစိက အခု ရှင်တို့နဲ့ခင်မင်ရတာ အရမ်းပျော်ပါ
တယ်၊ အရင်ရှိခဲ့တဲ့ စိတ်တွေလည်း ရှိစိ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေပါပြီ’

ကျွန်တော်တော့ စိတ်ထဲကနေ တွေးမိသည်။

‘ဟိုနှစ်ကောင်တော့ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြံထွင်နေပြီ၊ ရှိစိကွင်းရဲ့
လက်သံကို မသိသေးတဲ့ ငန့်ငအကောင်တွေ၊ အဆင့်ကျော်တာနဲ့
လှိုမှိုပိန့်နေအောင် ခံရဦးမယ်၊ ခွေးသူခိုးတွေ၊ မျက်လုံးတွေက ရှိစိက
ဆီက မခွာနိုင်တော့ဘူး၊ နာဦးမယ်’

*

ကျွန်တော် တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင်။

နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်တို့သည် ကျွန်တော် မသိဘဲ ဒိုင်လျှို ကလေးတွေနှင့် ရိုစီဂျင်းကို ချဉ်းကပ်ဖို့အစီအစဉ်တွေ အသေးစိတ် ရေးဆွဲနေကြသည်။ ခင်မင်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရိုစီဂျင်းကို တပ်မက်ကြကုန်ရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း သိပေမဲ့ မပြောဘဲ သိသိကြီးနဲ့ လွတ်ထားသည်။ မရှူနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်ကာမှ ကျွန်တော့်ဆီ ကမူးရှု ထိုးနဲ့ ရောက်လာတော့မည်။ ကျွန်တော့်ကိုတောင်မှ ရှောင်ဖယ်ရှောင် ဖယ် လုပ်လာကြပြီ။ ခွေးသားနှစ်ကောင်တော့ ထူပူနေအောင် အလှော် ခံရတော့မှာ မြင်ယောင်သေးသည်။

အပြောကြီးသော နေသူက အရင်ဆုံး စတင်ထိပါလေရော။ နေသူရဲ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျွန်တော် ကြားသိရချိန်မှာတော့ ရယ်ပွဲ ဇွဲရုံကလွဲပြီး အခြား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ နေသူ ငါးစာသာမြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မမြင်သော ငါးတစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားရသည်။ ရိုစီဂျင်း က သူ့ကို ပညာကောင်းကောင်းပေးခဲ့သည်။

ရိုစီဂျင်းက နေသူကို ကျောင်းပိတ်ရက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ရုပ်ရှင် လက်မှတ်နှစ်စောင် ယူခိုင်းရာက စတာပဲ။ နေသူမှာ ရိုစီဂျင်းပေး သော နှစ်ယောက်တည်းကြည့်ရမည့် ရုပ်ရှင်အခွင့်အရေးကို ရရှိကာ သိန်းထိဆုပေါက်သလို ဝမ်းသာအူဖြူး စွေစွေခုန်သွားတာပေါ့။

ရိုစီဂျင်းကတော့ ပါးပါးလေးနဲ့ မသိမသာ ပညာပေးသွား ဝါသည်။

အခန်း(၈)

နေသူတစ်ယောက် အဝတ်အစားသစ်တွေဖြင့် လန်းနေသည်။ တစ်ခါမှ ဝတ်လှေဝတ်ထမရှိသော ရှူးဖိနပ်အကောင်းစားဖြင့် တောက်ထနေ၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါမှ နှစ်ယောက်တည်း မသွားဖူးသူ။ အခု သွားရမှာက ရိုစီဂျင်းနှင့်အတူ တူသွားရမှာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အရာမှ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးတိမ်းစောင်းသွားလို့ မဖြစ်။

နေသူ ရှူးအပြည့်နှင့် ရိုစီဂျင်းချိန်းထားသည့် နေရာကိုရောက်အောင် သွားပါသည်။ ရိုစီဂျင်းက သူ့ကို လက်မှတ်နှစ်စောင်ပေးထားသည်။ နေသူ မရိုးမရွနဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သတ်မှတ်သည့် အချိန်ထက် ကျော်လွန်သော်လည်း နေသူ မျှော်နေသော ရိုစီဂျင်း ရောက်မလာ။ ပုံပြင်တွေ ပြောသွားခဲ့သော ရိုစီဂျင်းကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ နေသူ တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ရုံကို ထွက်လာခဲ့ရတော့တာပေါ့။ လက်မှတ်က နှစ်စောင်ဖြစ်နေတာခက်သည်။

‘ရိုစီဂျင်း ငါ့ကို ဂျင်းထည့်သွားပြီ၊ လက်မှတ်တစ်စောင်က ပိုနေပြီ၊ ပြဿနာပဲ’

နေသူလည်း တစ်စောင်တည်းလက်မှတ်ကို နှမေ့ကာ အခြားလက်မှတ်မရတဲ့သူတွေထံ လိုက်ရောင်းလေသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သွားရောင်းမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ နေသူက ကောင်မလေးအခြေအနေကို အရင်အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးက ရည်ရည်မွန်မွန်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းနေသဖြင့် နေသူ အလိုအလျောက် လောကွတ်ချော်ချင်နေရဲ့။

‘ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပထမတော့ နှစ်ယောက်ကြည့်မလို့၊ မသာ ကောင်က မလာဘူး’

‘ဪ... ညီမလေးသူငယ်ချင်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးရည်းစား၊ ထင်သားပဲ၊ ဒင်းက ညီမလေးကို ရှောင်ခွာရှောင်ခွာလုပ်နေတာ’

‘သူက မြင်းလား’

‘ရှင်’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေးရည်းစားက မျက်နှာများပုံရတယ်’

နေသူ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာတွေလျှောက်ပြောနေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက မျက်နှာများတယ်၊ မျက်နှာဖုံးရောင်းတဲ့ ဆိုင်မှာ လုပ်တာ’

‘တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကိုကြီးကလည်း ရည်းစားနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတာ၊ အခု သူရောက်မလာဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လက်မှတ်တစ်စောင်ဘက်ပဲနေတာ၊ ညီမလေး လက်မှတ်ကို ဝယ်မနေနဲ့၊ တိုကြီး မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးတယ် သဘောထားလိုက်ပါနော်’

‘ညီမလေး ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး’

ကောင်မလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွား ပြီပေါ့၊ ဟီး... ညီမလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘နာမည်ရင်းကတော့ ငြိမ်းငြိမ်းပေါ့၊ ကျောင်းနာမည်မဟုတ် တဲ့ အိမ်ခေါ်နာမည်က ဟယ်လင်လို့ ခေါ်တယ်’

‘ဟယ်လင်ဆိုတော့ အိန္ဒိယပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးပေါ့’

‘ဟာ... ကိုကြီး မှားနေပြီ၊ ဂရိပုံပြင်ထဲကပါ’

‘ဟီး... ဟုတ်သားပဲ၊ ထရွိုင်စစ်ပွဲကို အခြေခံထားတဲ့ ပုံပြင် ထဲကပေါ့၊ ဟီး...’

နေသူက သူ့ကိုယ်သူ ပဲရစ်မင်းသားလုပ်ချင်နေပုံရသည်။

‘ညီမလေး ရုံထဲဝင်လို့ရနေပြီနော်’

‘အစ်ကိုကြီးဝင်နှင့်၊ ညီမလေး လက်ထရိန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်’

‘အေး... အေး... အစ်ကိုကြီး နေကြာစေ့ဝယ်ထားလိုက် မယ်၊ ဟီး...’

နေသူလည်း မရဒဿကချိုင် Method အတိုင်း ဟယ်လင် လေးကို ချော်လဲရောထိုင် ကြောင်ဖို့ နေကြာစေ့နှင့်ဆီးထုပ်တွေ ဝယ် လာသည်။

ဒီအချိန်မှာ ရှိစီဂျင်းမလာတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်နေ ရဲ့။

နေသူ ရုံထဲဝင်တော့ မီးတစ်ဝက်လောက် မှိတ်ထားပြီ။ နေသူ သူ့ဘေးမှ ခုံလွတ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်စိမ်းသား။

‘ဒီကောင်မလေး တကယ်ရော လာပါ့မလား၊ ငါ့ကိုလန့်ပြီး’

ထွက်ပြေးသွားရင် ဒုက္ခပဲ၊ ပြေးတော့ မပြေးလောက်ပါဘူး၊ ဒီလောက်
လေပေးဖြောင့်နေတာ”

ရုပ်ရှင်က ထွေလာဇာတ်ကားပြနေပြီ။ ကောင်မလေးက
မလာသေး။ ထိုစဉ် ဇာတ်မီးရောင်က နေသူဘေးကခုပေါ်ကျလာ
သည်။ နေသူ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကောင်မလေး တကယ်လာတယ်
ဟ။ ကောင်မလေးက မခွဲတရို့လေး ဝင်ထိုင်သည်။

‘ညီမလေး နောက်ကျလှချည်လား’

‘လက်ထရိန်ဝင်တာ ကြာသွားလို့ပါ’

ကောင်မလေးက အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြန်ဖြေသည်။ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားက ပြသနေပြီ။ နေသူ စကားမရှိ စကားရှာ ပြောနေရဲ့။
ကောင်မလေးက သူတစ်ခွန်းပြောမှ တစ်ခွန်းပြန်ပြောသည်။ နေသူ
လည်း အရူးကွက်နင်းကာ ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲကိုင်
လိုက်သည်။

‘ဟင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ညီမလေး အေးမှာစိုးလို့ပါ’

ကောင်မလေးက ပထမတော့ရုန်းသေးရဲ့။ နောက်တော့ သူ
ထက်ကလေးကိုထပ်မရုန်းတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်တော့သည်။

‘ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီး မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသွားပြီ’

‘ဟွန်း... ယုံစရာလည်း မကောင်းဘဲနဲ့’

‘တကယ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး မငြင်းဘူးဆိုရင်
ရုပ်ရှင်ပြီးတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်’

‘ကိုကြီးက ကျွေးမှာလား’

‘ကျွေးတာပေါ့ ညီမလေးရယ်’

နေသူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်လှချည်လားဟု ကြွေးကြော်မိသည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားလုံးသာ ပြီးသွားသည်။ ဇာတ်ကားရဲ့အရသာ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်ချင်း ဆက်နွယ်ပြီးသားလို ဖြစ်နေပြီ။

‘ညီမလေး ရုပ်ရှင်ပြီးတော့မယ်’

‘မှန်သွားစားကြမယ်လေ’

ရုပ်ရှင်ပြီးသွား၍ မီးလင်းသွားချိန် နေသူက ကောင်မလေး လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးအထွက်တိုင် နေသူ တည့်တည့်မတ်မတ်ကို ရောက်ထဲကျသွားပြီ။

‘အောင်မလေး... ဘာကြီးတုန်း’

သူ လက်ကိုင်ထားသော ကောင်မလေးသည် စင်စစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပေ။ မီးရောင်မဲ့မှောင်မှောင်ကြားမှာ ကောင်မလေးမဟုတ်သော မာမရှိန်းကြီးကို နေသူ မသိလိုက်။ စင်စစ် တကယ့်မာမရှိန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘အောင်မလေး အခုမှ ဘာကြီးလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ခုခုကတော့ ရိသဲ့သဲ့တွေလာပြောနေပြီး၊ ဒါပဲနော်၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး မလုပ်ရဘူး၊ အော်လိုက်မှာနော်’

မာမရှိန်းက ကန္တကလျနှင့် တစ်ခါတည်း နေသူ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

‘ဟာ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပြဿနာပဲ’

‘ဘာပြဿနာလဲ၊ ကောင်လေး တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်’

‘မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး’

‘ကောင်လေးကို ဆိုခံမျိုးလေးနဲ့ဆိုတော့ တို့ အပျင်းအပိုင်အ

ခရေစီဖြစ်ကြမှာ၊ ကောင်လေးက လူသာငယ်တယ်၊ တုတ်တုတ်ခိုင်
ခိုင်ကြီး ရှိတာပဲ’

မာမရှိန်းက နေသူကို ခေါင်းတပြန် ဖင်တပြန် ကြည့်ပြီး
ပြောနေသည်။ နေသူ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးလို့မရနိုင်တော့။ ရံ့ထဲမှ
လူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေပြီး ရယ်နေကြသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်နားကို မကပ်နဲ့နော်’

နေသူ အသားကုန်စွတ်အော်သည်။ မာမရှိန်းကြီးက အတင်း
ကို တွယ်ကပ်ပြီး နေသူကို လက်မောင်းထုလိုက်၊ ခဖူးပုတ်လိုက်၊
ပါးလိမ်ဆွဲလိုက်နှင့် မာမရှိန်းတို့ အမူအရာမျိုးစုံဖြင့် နှံ့နှောင်းပြနေရဲ့။

‘ရှင် တို့ကို ကိုင်တုန်းကတော့ ကိုင်ထားပြီးတော့’

‘ခင်ဗျား ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့’

‘အောင်မလေး ပြောရက်လိုက်တာ၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက
လေ၊ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေး ကလီကမာတွေ သိပ်များတာပဲ၊ တို့
ဘဝ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ’

‘ခင်ဗျား အသံပြုကြီးနဲ့ စွတ်အော်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကို
မိန်းမဟန်ဆောင်ပြီး မြူဆွယ်နေတာ’

‘အောင်မလေး ဘယ်သူက အရင်စပြီး မြူဆွယ်တာလဲ၊
တိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပူရှာချင်လို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတာကို ရှင်က
လာဆွဲနေတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ရှင် တို့ကို
ဘာတွေလုပ်သလဲ အကုန်သိတယ်’

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒီမိန်းမလျှာတော့’

‘ဘာ မိန်းမလျှာလဲ၊ မိန်းမဘဝကို တန်ဖိုးထားလို့ ခုလိုပုံရင်
တဲ့ သတ္တိမျိုးနဲ့ မာမရှိန်းလုပ်နေတာ၊ တို့လိုသတ္တိမျိုး ဘယ်သူမှာရှိ

သလဲ၊ ထမင်းထုပ်နဲ့ လိုက်ရှာကြည့် ထမင်းထုပ်သိုးသွားမယ်’
မာမရှိန်းက ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေပြီ။ နေသူ
အရှက်တတွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်နေပြီ။

‘ခင်ဗျား တော်တော့ဗျာ၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ်ဆီ
က ငွေညှစ်ချင်လို့ လိဆယ်စကားတွေ ပြောနေတာ’

‘ဘာ... ငါကများ နင့်ဆီက ငွေညှစ်ချင်တယ်၊ အောင်မလေး
အရပ်ကတို့ရဲ့ ကြားလို့မှ ကောင်းကြဲသေးရဲ့လား၊ ဒီလိုလှတပတ
မိန်းမလျှာမျိုးကို နင်မို့ ပက်ပက်စက်စက် ပြောရက်တယ်၊ နင့်လို
အထောင်မျိုးကို ငွေအထပ်လိုက်ပုံပေးပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်ခိုင်းလို့
ရတယ်၊ သဘောပေါက်’

‘အောင်မလေး မသတိစရာဗျာ၊ ထို့...’

နေသူက ရွံရှာသည့်ပုံစံလုပ်ပြသည်။

‘ဪ... နင်က ငါ့အကြောင်းကို မသိသေးဘူးထင်တယ်၊
ဟေ့... မာမိပုလဲတဲ့ဟေ့၊ ဂန်ဒူးလောကမှာ နာမည်ကြီးပဲဟေ့’

မာမရှိန်းကြီးက ဟစ်ကြွေးပြီး နေသူခါးကြီးကိုဖက်ထား
သည်။ နေသူလည်း အတင်းတွန်းထုတ်ပစ်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့
သည်။ မာမရှိန်းကြီးမှာ ပက်လက်ကလေးလန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိဆဲ၍ အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့လေရဲ့။

နေသူမှာတော့ ကားတိုက်ခြင်းနှင့် လူတိုက်ခြင်းကို မမှုတော့
ဘဲ ဖျောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလေပြီ။ ရှိစိကွင်း
ရဲ့ အဆင်လှလှထောင်ချောက်ထဲ ပြိုခနဲမိသွားရှာသော နေသူ
ပေါက်ပါ မှားရချေပြီ။

အခန်း(၉)

ညနေခင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေထဲ ကန်ရေပြင်ပေါ် တောက်ပနေသော ဆည်းဆာရောင်သည် ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်နှင့် တခုတ်တရ လှပနေ၏။

ရင်ခွင်မှာ ဖြစ်တည်သော အဖွဲ့အနွဲ့များသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် ဝေဝေလွင့်မျောနေ၏။

ပတ်သက်မှု သဘောတရားသည် ရင်ခွင်ရှိသော သူတိုင်း အကြုံးဝင်ချေရဲ့။ ကျွန်တော် ကန်ရေပြင်မှ ဝဲဂယက်များကို ရေတွက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အပြစ်တင်လိုစိတ်တွေ ကသောင်းကနင်းနှင့် ကြီးစိုးနေသည်။

ရိုးစင်းလှသော တွေးတောစရာများဖြင့် ခြယ်မှုန်းစင်ကြယ်နေ၏။ ရှိစီဂျင်းကို ခင်မင်မှုသက်တမ်းတစ်ဝက်မရောက်ခင် လှလှပပ ဆေးတော့ တားမြစ်သင့်တန် တားမြစ်ရပေတော့မည်။

ရှိစီဂျင်းက ကျွန်တော် ချိန်းဆိုသော အချိန်ထက် အနည်းငယ် အော့၍ ရောက်၏။ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေသည် အကဲခတ်ရမလှသကဲ့

လောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ပီပြင်လှသော စုတ်မွန်း
ရေးဆွဲချက်တွေသည် ပကတိမာယာတွေနှင့် တစ်စီးတစ်မျှ ဖုံးလွှမ်းစေပုံ
နေပြီလော။

ရိုစီကျင်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေရဲ့ အလှသရဖူဘုရင်မတစ်
ပါးပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ဆစ်တွေချို့တဲ့နေတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း ရိုစီကျင်းကို နားလည်ရခက်သည့် အချက်
ကလွဲ၍ အခြား ပင်ပန်းစရာ ထွေထွေထူးထူးမရှိပေ။

ရိုစီကျင်း စမေးသော မေးခွန်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အသံ
တွေပါ၏။

‘လွင့်လွင့် နင့်သူငယ်ချင်းအတွက် ရိုစီကို အပြစ်တင်မလို့
လား’

‘အပြစ်တင်တာထက် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဧ
ချင်လို့ပါ’

‘သူက လွင့်လွင့်လို့ မရိုးသားဘူးလေ’

‘လူတိုင်း ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ တွေ့ရင် တစ်နည်းမဟုတ်
တစ်နည်း မရိုးသားကြဘူး။ ဒါကို အလိမ္မာနည်းနဲ့ မဖယ်ရှားဘဲ ပညာ
ပေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ဒုက္ခပေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်’

‘လွင့်လွင့် အပြစ်တင်လည်း တင်စရာပဲ။ ရိုစီက ယောက်ျား
တွေကို မယုံတဲ့သဘောနဲ့ ပညာပေးတာ သဘာဝ ဘယ်တော့မှ
မကျဘူး။ ငြင်းပယ်ပစ်တာထက်စာရင် တစ်ခုခုတော့ ထိခိုက်ရှား
မွန်းပဲ့ရုံလေး လုပ်သွားတာမို့ အရသာရှိမလားလို့’

ရိုစီကျင်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောသည်။

‘လူတိုင်းဟာ သူ့ကင်မြင်ချက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း

ပြောဆိုရင် စကားအချေအတင်ဆိုတာမျိုးရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရိုစီ သဘောတရားကို လွင့်လွင့် သေသေချာချာ နားမလည် သေးတာ အပြစ်တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး။ ရိုစီဘဝမှာ မာယာများတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့မှာ တကယ်ကို ကြောက်နေလို့ ခုလို ဘက်စုံ ထောင့်စုံ ရှုထောင့်စုံ ကာကွယ်ထားတာပါ’

‘ဒါကတော့ မရိုစီအပိုင်းလေ။ ကိုယ်က အခု မကောင်းသော သတင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး အလှအပကဏ္ဍမှာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်နေတာလေ။ တစ်ချိန်ချိန် မရိုစီကျဆုံးသွားခဲ့ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အမြင်တွေက အကောင်းဘက်မှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လောကမှာ သဘာဝကျကျ လိုက်လျောညီထွေနေနိုင်ထိုင်နိုင်တာ အဆီလျော်ဆုံးပဲ’

ရိုစီဂျင်း ကျွန်တော် ပြောစကားကြောင့် ခေတ္တတွေဝေစိန်းမော သွားသည်။ သူမ၏ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်ဝန်းကလေးကို ပေ ထလပ်ပေကလပ် လုပ်နေရဲ့။

‘ကျွန်တော် ပြောတာ လွန်များလွန်သွားသလား’

‘မလွန်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ရိုစီက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန် တွေးပြီး အဆီအငေါ့မတည့်တာတွေ၊ ဇောက်ထိုးဖြစ်နေတာတွေ သတိရမိလို့ပါ’

‘မရိုစီ ဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ဘာတွေများ အစုအထစ်တွေ ရှိနေလို့လဲ။ ကျောင်းကိုတောင် ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တက် နိုင်သူပဲ’

ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်တစ်ပဲသား စပ်စုလိုစိတ် နှစ်ကျပ်ခွဲ သားလောက်နှင့် မေးလိုက်သည်။

‘လွင့်လွင့် မသိတဲ့ဘဝတွေ ရိုစီမှာ ရှိသေးတယ်’

‘အခွင့်သာရင် သိခွင့်ရစေချင်တယ် မရှိစိ’

‘လွင့်လွင့် သိပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်ပြောခွင့် မရှိဘူး၊ အဲဒါဆို ရှိစိ လွင့်လွင့်ကို သတ်ပစ်ချင် လောက်အောင် မုန်းတီးသွားလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါဘူး၊ ဟိုပုံဖြင့် ထဲကလို သစ်ခေါင်းကြီးထဲသွားအော်ပြီး သစ်ခေါင်းကို စည်တော် လုပ်ခါမှ ဘုရင်ကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်သလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့’

‘လွင့်လွင့်လည်း ရေမြောင်းပေါက်တစ်ခုထဲ အော်လိုက်ပေါ့၊ စည်ပင်ကမြောင်းဖော်ရင် ရှိစိလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ပြီပေါ့’

ရှိစိဂျင်းက ဣန္ဒြေရရလေး ရယ်ရင်းပြောသည်။ ရှိစိဂျင်း သည် မိုးရေထိ၍ လန်းဆန်းပွင့်လန်းနေသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင်း

‘ရှိစိက ပြောပြတာထက် လက်တွေ့ပြရတာ ပိုသဘောတူ တယ်၊ လွင့်လွင့် ရှိစိနဲ့ အခုသွားမယ့်တစ်နေရာကို လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အခုညနေစောင်းနေပြီ၊ အိမ်ပြန် နောက်ကျလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

‘ငါးနာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အိမ်ကကားလာလိမ့် မယ်၊ အပြန်ကျရင် လွင့်လွင့်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်’ .

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်က သိချင်တဲ့ထိ ကို မသိရလို့ တစ်ညလုံး ခိုးလို့ခုလုတွေဖြစ်နေဦးမယ်’

ရှိစိဂျင်းက မဲ့ပြုံးလေးတစ်ပွင့် ခြွေလိုက်သည်။ ညနေ နေရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ ရှိစိဂျင်းနှုတ်ခမ်းလေးက ပင်ကိုအလှိုင်း ပူပူ နုနယ်နေရဲ့။

‘ဒီတော့ လွင့်လွင့် ရိုစီ ကန်ဘောင်ပေါ်က အရင်ဆင်းမယ်၊ လွင့်လွင့်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရိုစီကို စောင့်နေတဲ့ သားကောင်တချို့တလေ ရှိနေတယ်၊ ဒါတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရဦးမယ်’

‘ဥပေက္ခာပြုထားလို့ မရဘူးလား’

‘လက်ရဲဇက်ရဲကိစ္စတွေ တအုံတမကြီး ပါလာနိုင်တယ်’

‘ဗုဒ္ဓေါ၊ အက်သီဇာ နတ်သမီးကို ပါလက်စတိုင်းစစ်သွေးကြွတွေထဲ ဗရာကြော်သွားရောင်းခိုင်းသလိုများ ဖြစ်နေမလား’

‘ပေါက်ကရ’

ကျွန်တော်လည်း ရိုစီဂျင်းနောက်မှ မသိမသာလိုက်တော်မူခဲ့ရလေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကန်ဘောင်အဆင်း ယက်ကန်သက်ကန်နှင့် ကောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

‘ရိုစီ စောင့်လိုက်ရတာကွာ’

ပုံစံက ကိုးရိုကားယားဖြင့် ရိုစီဂျင်းကို အမိအရဝင်ရောသည်။

‘ကဲ... ရှင်လိုချင်တာ ကျွန်မဆီက အချစ်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒါတွေချည်းပဲ အပြောခံရတာ ရှင်နဲ့ဆို ဒီနေ့တစ်ရာလောက်ရှိပြီ’

‘ဗြဇ ယောက်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ရင် တော်ပါ၊ တစ်ယောက်သာ ကိုယ့်ကို’

‘ဆောရီးပဲ ဆေးယုသမား၊ ရှင်မှာ ရိုစီ စိတ်ဝင်စားနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိလား’

‘ရှိတာပေါ့၊ ရိုစီ ကြိုက်သလို စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ စဉ်းစားချိန်တောင် မထားဘဲ ချက်ချင်းပဲ ဝံ့ဖြိုးနိုင်တယ်၊ ဒါမျိုးကို ရိုစီက စမ်းသပ်ချင်တာ၊ ပဏာမအဖွဲ့ ရှင်

ပိုလီယိုရောဂါသည်တစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလို သုံးမိနစ် လမ်းလျှောက်ပြန်မလား’

ကိုးရိုကားယားကောင် ခေါင်းတွေကုတ်သွားရဲ့။ ဒီအချိန်မှာ မလုပ်နိုင်ဘူးပြောရင်လည်း အထင်သေးရာကျဦးမည်။ လုပ်ပြရင်လည်း မကောင်း။ သို့သော် မစိတ်စွန့်သူတွေရဲ့ ဝသီအလေ့အထအတိုင်း...

‘ဒါလေးများ လုပ်ပြနိုင်တာပေါ့’

‘ခဏပဲနော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှင့်ကို ကရုဏာသက်ကြမှာပါ’

အဲဒီလူမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ပိုလီယိုရောဂါသည်ပုံစံနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြသည်။ တကယ်တော့ ရိုစီဂျင်းသည် အမြင်အာရုံစူးစိုက်စွာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု အားကောင်းသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်ဘက်ကားလမ်းမှ ကူးလာသော ပိုလီယိုရောဂါသည်တစ်ယောက်နှင့် အဖော်ဖြစ်သူကို လှမ်းတွေ့ရခြင်းကြောင့် ခုထိုလုပ်ငန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကန်ဘောင်ဘက်လမ်းကို ရောက်သည့်အချိန်မှာ ကိုးယိုကားယားကောင် ပိုလီယိုအတူ ဖန်တီးပြုချိန်နှင့် တစ်ထပ်တည်းသွားဆုံနေပြီ။ ဒါကို ရိုစီဂျင်းက တွက်ဆ၍ ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်းပင်။

ကိုးယိုကားယားကောင်မှာ သူ့ရှေ့မှ တကယ်ပိုလီယို ရောက်သည်အစစ်ကို တွေ့သောအခါ သူပုံစံကိုပြင်၍ လျှောက်မရနိုင်တော့

‘ကိုအတာ... ရှင် ဒီအတိုင်းလေးပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့လျှောက်နေ၊ တော်ကြာ ဟိုဘက်က သူတို့ကို လှောင်ပြောင်သရော်တယ်ပြီ၊ ပြဿနာရှာနေလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကျော်သွားမှ ပြန်မှန်အောင်လုပ်လျှောက်’

ရိုစီဂျင်းက စိုးရိမ်စိတ်လေသံလေးနှင့် သတိပေးလိုက်သေးသည်။ နဂိုကမှ ဖြန်ကြောင်ချင်သောကောင်သည် ရိုစီဂျင်း သတိပေးသံကို တသွေမတိမ်းလိုက်နာရလေတော့သည်။

အဲဒီမှာ ရိုစီဂျင်းရဲ့ လှလှပပ ထိထိရှရှ လှည့်ကွက်ထဲ ဝင်သွားချေပြီ။

ပိုလီယိုရောဂါသည် ကောင်လေးနှင့် သူ၏အဖေဖြစ်သူ ထင်ရသော လူတို့ ရိုစီဂျင်းတို့အားရောက်လာချိန်...

‘ဦးလေး ဒီကောင်လေးက ဦးလေးသားလေးလား’

ရိုစီဂျင်းက ကရုဏာလေသံလေးနဲ့ ရိုရိုသေသေမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် တူမကြီး’

‘ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနော်’

‘သူက မွေးရာပါလိုဖြစ်နေပြီ၊ ခုလည်း ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ပြီး လေညှင်းခံချင်တာနဲ့ ဦးလေးခေါ်လာရတာ’

‘အစားအသောက်တွေရော ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား’

‘စားပါတယ်၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့တော့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကုသနေတာပဲ’

‘ဒေါက်တာ ပြကြည့်ပါလား’

တစ်ခါတည်း ရိုစီဂျင်းသည် ဦးလေးကြီးနဲ့ ရေပက်မဝင်ထားတွေပြောနေသည်။ အဲဒီမှာ ကျောက်ကျနေတာက ကိုးရိုကားသားကောင်။ သူ့မှာ ဟန်ဆောင်နေရတာ မသက်သာ။ အကောင်းအတိုင်းပြန်နေဖို့ကလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်။

‘သူကရော မွေးရာပါပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးမှဖြစ်တာပါ’

ဦးလေးကြီးက ကိုးရိုးကားယားငနဲကိုပါ မေးလေပြီ။

‘သမီးနဲ့ ဘာတော်သလဲ’

‘ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ သမီးကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေ
တာပါ’

ဦးလေးကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မကြီး
မငယ်နဲ့ ကိုးရိုးကားယားနဲ့။

‘သမီးလည်း သနားတာနဲ့ သူ့ကို အဖြေပေးပြီး ဆေးကုမလို့
ပဲ’

‘တကယ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ရှိစီရယ်’

တစ်ခါတည်း အပ်ချလောင်း လုပ်လိုက်သလို ငနဲမှာ ပိုထိ
ယိုကင်းစင်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရှိစီကျင်းက အံ့ဩရှင်
ယောင်ဆောင်ပြီး...

‘ရှင်... ရှင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ခုမှ ငနဲလည်း ရှိစီကျင်းရဲ့အကွက်ထဲ ကွက်တိမိသွားချေပြီ။

‘ရှင် တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့လူပါလား၊ ကျွန်မကတော့
တကယ့်ပိုလီယိုရောဂါသည်အစစ်ဆိုပြီး ဆေးကုပေးမလို့ စဉ်းစားနေ
တာ၊ ခုတော့ ရှင်က လူလိမ်လူညာပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ပိုလီယိုရောဂါ
သည်အဖြစ် တစ်လတိတိ ဟန်ဆောင်နေတာပေါ့လေ၊ အခု ကြည့်စစ်
တကယ့်ရောဂါသည်အစစ်ရှေ့မှာတောင် ရွံ့သလို စောင်းသလိုနဲ့ တင်
သက်သက်ပုတ်ခတ်နေတာ မဟုတ်လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူးလေ ရှိစီ’

အဲဒီမှာ ဘိုးတော်ကြီးက တစ်စခန်းထလာသည်။

‘မင်းကွာ၊ လူတစ်ဖက်သားကိုမှ ဒီလိုလိမ်လည်ပြီး ဇော်ကား
ရသလားကွ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဝင်လည်မယ်၊ ငါကတော့ တကယ်မှတ်နေ
တာ၊ ခုတော့ မင်းဟာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရရှိဖို့ ကလိမ်
ကကျစ် လုပ်နေတာပဲ’

‘ဦးလေး ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောပါနဲ့’

‘ငါ့က ဦးလေးကြီးကိုပါ ဘုတောတောပါလေရော။’

‘ဟ... မင်းက ငါ့ကိုပြန်ပြောတယ်၊ မင်းဟာ တော်တော်
ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ’

ရီစီဂျင်း အစဆွဲလိုက်တာ ပြဿနာတွေ အချေအတင် ဖြစ်
ကုန်သည်။

‘ကျွန်က တကယ့်ပိုလီယိုရောဂါသည် မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးတို့
ရွှေမှာဆိုတော့ မကောင်းတတ်လို့ ဟန်ဆောင်နေရတာ’

‘သူတောင်းစား... မင်း ဒါဆို ငါ့သားကိုပုတ်ခတ်ပြီး အရွဲ
တိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ သေပေတော့၊ ပေး... လှထွန်းတဲ့ကွ၊ ကမာရွတ်
နယ်တစ်ခွင်မှာ အရင်ကလူမိုက်လုပ်ခဲ့တာ၊ သက်သက်မဲ့ လာမစော်
ကားနဲ့’

‘ခင်ဗျားက နေရာတကာ ဝင်ရှည်နေလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ’

‘ဘာကွ’

ဘိုးတော်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လမ်းဘေးရှိ အုတ်နီခဲကြီး
ကောက်ကိုင်ပြီး ငါ့ကို ထုရန်ပြင်သည်။ ငါ့လည်း ကြောက်လန့်ပြီး
တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ဦးလေးကြီးတို့သားအဖ
လည်း ရီစီဂျင်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ဘေးမှကြည့်ရသည်

မှာ တော်တော် ရယ်ချင်စရာကောင်းလှသည်။

သို့သော်...

‘မရှိစီ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား’

‘ဒါတောင် သွေးပူလှေကမ္ဘာ့မန်းအဆင့်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ’

‘မရှိစီက တစ်တုပတ္တိဉာဏ်တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ချက်ချင်း

ထို့ စာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဒါရိုက်ကို ကပြလိုက်တာပဲ’

ကျွန်တော်က ချီးကျူးတော့ ရှိစီဂျင်းက မခွိုတရုံလေးရယ်

သည်။

‘ဒီလိုကြောင်မျိုး ဒါနဲ့ပဲ တန်တယ်’

‘မရှိစီ ကြာလာရင် တစ်ရွာလုံးနဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်တော့မယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မရှိစီ မကြိုက်ခဲ့တဲ့သူတွေက ပိုက်တစ်ပိုက်ထောင် ပြီး ပြန်ရန်ရှာနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်ရမလဲ၊ ရှိစီကလည်း သိုင်းလောကရဲ့စိန်ခေါ်သံထဲက နုတ်ကလျာပဲပေါ့’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်နေသည့်အချိန် တွင် နေရောင်ခြည်တွေ မှေးမှိန်လျော့ဆင်းသွားပြီ။

‘ဘယ်လိုလဲ မရှိစီ၊ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ကားရော မလာသေးပါလား’

‘လာမှာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

သိပ်မကြာခင် ရှိစီဂျင်းအိမ်က ကားရောက်လာသည်။ ဒီရိုင်

ဘာ အဘိုးကြီးက...

‘သမီး... ဘာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ ကားနည်း

နည်းပြင်နေလို့’

‘ရပါတယ် အဘရား၊ ကားလည်း လူလိုပဲ ကျန်းမာနေ

ရိုစီလှင်း

၉၉

နည်းနည်းချူချာမှာပေါ့၊ အဘ ဒါ သမီးပြောပြောနေတဲ့ လွင့်လွင့်ဆို တာလေ'

'ကဗျာဆရာဆိုတာလား'

အတိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက်လေးစုတ် သည်။ ကွမ်းဂျိုးတက်နေသော သွားတွေတောင် အစုံအစေ့မရှိတော့။

'အဘ... သမီးတို့ကို ကိုးဆယ်ဖွားမားမားဆီ အရင်သွားကြ မယ်'

'မှောင်နေပြီ၊ ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့'

'သူတို့ရပ်ကွက် မီးရသွားပြီ အဘရဲ့၊ သိပ်မကြာပါဘူး'

'အင်းလေ၊ သမီးလည်း ကိုယ့်အမေကို တွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့'

'ကလေးတွေလည်း ရှောင်နေရှာမှာပဲ'

အခန်း(၁၀)

ကျွန်တော် ရှိစီကွင်းနှင့် ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီး ဘာတွေပြောနေ
မှန်း နားမလည်တော့။ တစ်ခုခုတော့ သေချာပေါက်ထူးဆန်းတော့
မည်။

‘ကဲ... လွင့်လွင့် ရှိစီ ပြောမယ်၊ အခုသွားမဲ့နေရာက ဗြိတိန်
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေးတစ်ခုဆီကို၊ အဲဒီမှာ ရှိစီအမေရင်းနဲ့ တူမလေး
တွေ ညီမလေးတွေ ရှိတယ်၊ လွင့်လွင့် တစ်ခုခုတော့ ထူးဆန်းနေမယ်’

‘ဘာမှန်းကို မသိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသလိုပဲ’

‘အဆိုတော်တွေ မင်းသားတွေ ရေးထားတဲ့ ကဗျာတွေလို
ပေါ့’

ရှိစီကွင်းက ဥပမာပြလိုက်သေး။

‘အချိန်တန်ရင် သိရမှာပေါ့ လွင့်လွင့်ရယ်’

ရှိစီကွင်းက စူပါမတ်ကက်တစ်ခုထဲ ဝင်ပြီး စားစရာတွေနှင့်
အဝတ်တွေ ဝယ်လာသည်။ ပြီးမှ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုရဲ့ ထိပ်မှာ
ကားကိုရပ်သည်။ ဆိုက်ကားစီးပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်တော့ နှောင်နေ
ပြီ။ ရပ်ကွက်လေးက ညဦးပိုင်းထုံးစံအရ လူတွေ ဥဒဟိုနှင့် သူ့အရပ်

နှင့်သူ့ဇာတ် ရှိကြသည်။ အရက်ဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ လူတွေအပြည့်။ မိန်းမတွေ အသုပ်ဆိုင်မှာစုပြီး စကားပြောနေတာ တွေလည်း ရှိသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ ကျူရှင် ပြန်လာတာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆူသံဆဲသံအချို့ ကြားရသလို ထာရာဆိုကေဆိုသံတွေလည်း ကြားရသည်။ ကိုရီးယားကားကို တစ် အိမ်တည်းတွင် စုကြည့်နေကြသူတွေရှိသလို ဘောလုံးပွဲစောင့်ကြည့်နေ ကြသော လူငယ်တွေလည်းရှိသည်။ ရပ်ကွက်အတာလေးတွေပေါ့။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရိုစီဂျင်းက ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်လေးက သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်ကာ သေးသေးပုပုလေး။ ဘေးအိမ်တွေနှင့်လည်း ထပ်နေသလို လမ်းနှင့်အိမ်ဝလည်း အတော်လှမ်းသေးသည်။ မိုးတွင်း ဆို ပြောနေသော အိမ်လေးမျိုး။ ရိုစီဂျင်း ဝင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ပြီးဝင်ရတာပေါ့။

‘အမေ... အမေ’

‘ဘယ်သူလဲ၊ သမီးလား’

‘အမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ သမီး ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်တွေ

ဈားနေလို့ပါ’

အတွားကြီးတစ်ဦး အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

‘ကလေးတွေရော’

‘ဟိုဘက်အိမ်မှာ ကိုရီးယားကား သွားကြည့်နေကြတယ်’

‘အမေ ဒီမှာ ကလေးတွေဖို့ မုန့်နဲ့အဝတ်အစားတွေ’

‘အေးကွဲ့၊ သမီးဆရာမကြီးနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူ့ရာ

နေကောင်းရဲ့လား’

‘သွရောဂါက သိပ်တော့ အရှင်းမပျောက်သေးဘူး၊ အသက် အရွယ်ကလည်း ရလာပြီဆိုတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အိပ်ယာထဲမှာပဲ နေနေရတယ်’

‘အင်း... အသက်အရွယ်တွေလည်း ရလာပြီကိုး’

အဘွားကြီးက တုန်တုန်ရီရီ ပြောရှာသည်။ ထိုစဉ် ကလေး သုံးယောက် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသည်။

ရိုစီဂျင်းကိုတွေ့တော့...

‘ဟာ... မမ လာတယ်ဟေ့၊ သမီးတို့ဖို့ မုန့်တွေပါလား’

‘ပါတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မောင်လေးဖို့ရော ညီမလေးဖို့ရော အများကြီးပါတယ်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေကြနော်၊ စာလည်းကြိုးစားကြဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ’

‘ဘွားဘွားကြီးကိုရော ဂရုစိုက်ကြနော်၊ အမေ မရင်မြသတင်ရော ဘာကြားသေးလဲ’

‘တလောက ပွဲရုံကလူတစ်ယောက်နဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြု သွားတယ်လို့ ကြားတာပဲဟယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီကောင်မအကြောင်း’

‘ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကို ပစ်ထားတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးရော’

‘နင့်ဦးလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်မှာပဲပေါ့’

‘ဦးလေးက အရင်လို အရက်တွေနင်းကန်သောက်တုန်လား’

‘အရင်ကလိုတော့ မသောက်တော့ပါဘူး၊ အလုပ်နားရက်အမှု သောက်တာပါ၊ မိသားစုအပေါ်တော့ သူ့စိတ်ရင်း ကောင်းစွာတယ်’

ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်နေရပေမယ့် ဘာကိုမှ မသိရှာ။
ပဟေဠိတစ်ခုသဖွယ်...

‘အမေလည်း နေကောင်းအောင် နေအော်’

‘ငါကတော့ဟယ်၊ အာဂန္တုအပျားလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ရေအိုး
တစ်အိုးတော့ ကောင်းကောင်းနိုင်ပါသေးတယ်ဟဲ့’

အဘွားကြီးက ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

‘သမီးလည်း သတိရပါတယ် အမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး
ဘဝက...’

‘မပြောပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ငါတို့ နင်မရှိလည်း နေတတ်ပါ
တယ်၊ ငါ့မြေးတွေနဲ့ နေနေရရင် ပြီးတာပဲ၊ နင့်ဘဝနဲ့နင် ပျော်နေရင်
အမေလည်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်’

‘သမီးလည်း အမြဲပျော်အောင်နေပါတယ် အမေရယ်’

‘အေးအေ နောက်လည်း အားမှလာ၊ တကူးတကမလာနဲ့၊
အခုလည်း တော်တော်မိုးချုပ်နေပြီ၊ သွားတော့ ဒါနဲ့ ဒီသူငယ်က...’

‘ဪ... သူက သမီးမိတ်ဆွေပါ၊ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်
ပဲ’

‘အေး... အေး... ကောင်လေး၊ အဘွားကတော့ ဘာမှညှိခံ
ရောမရှိဘူး’

‘ရပါတယ် အဘွား’

ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သိစွာ ပြန်ပြောရသည်။ ရီစီဂျင်း
လည်း သူမ၏ အမေကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး ငွေတစ်သောင်းကန်
တော့ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းများ ပလံ့
စီထနေရဲ့။

‘မရှိစီ... ဒါ ဘဝအစစ်အမှန်လား’

‘သေချာနိုင်တယ်လို့ လွင့်လွင့် ယူဆရင် သေချာပါတယ် ဒါဟာ ရှိစီရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်လေးပါ။ ရှိစီတို့မိသားစုက အရင်တုန်းက လက်လုပ်လက်စား မိသားစုပါ။ အဖေက ရှိစီနှစ်တန်းလောက်မှာ ကားတိုတ်ခဲရပြီး ဆုံးသွားတယ်’

‘ဪ’

‘အဖေက အရင်သန်မာတုန်းက ဘိန်းမုန့်ရောင်းတယ်။ ရှိစီမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခုနှစ်နှစ်လောက် အသက်ကွာတယ်။ ခုနက ကလေးတွေက သူ့သားလေးနဲ့ သမီးလေးတွေပေါ့။ အစ်ကိုက အရမ်းရိုးလွန်းတော့ ရတုမိန်းမက မိန်းမလည်းနဲ့ သွားရတယ်။ အထူးကို လက်ကြောတင်းအောင် ဘာမှမလုပ်ချင်သလို သားသမီးတွေကြင်နာစိတ်လည်း မရှိဘူး။ အစ်ကိုက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကပဲ ငယ်ဘက်ကုန်လိုက်သယ်ရင်း ရွာလေးတစ်ရွာမှာ လှေမှောက်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်’

‘ဟာ... ကံကြမ္မာကလည်း မြေပူရာကင်းမှောင့်ပါလား’

‘အစ်ကိုဆုံးပြီး သိပ်မကြာဘူး။ သူ့မိန်းမလည်း ကလေးတွေတာဝန်ကို မယူနိုင်ဘဲ နောက်အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နီးလိုက်ပြေးသွားတယ်’

‘တော်တော်လူမဆန်တဲ့ မိန်းမပဲ’

‘အခု အမေ့တူမလေးတွေကို အမေ့ရဲ့မောင်က စောင့်ရှောက်နေရတယ်’

‘သူကရော အိမ်ထောင်မရှိဘူးလား’

‘ရှိပါတယ်။ မိန်းမက ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွား

ရိုစီဂျင်း

၁၅၅

ကြာပြီ၊ သားသမီးတစ်ယောက်မှလည်း မထွန်းကားခဲ့ဘူး

‘မရိုစီ အမေတို့ကို အဝေးကနေ ထောက်ပံ့နေရတာပေါ့’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တာတွေကို ဟိုဘက်အပိုင်းရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့’

ရိုစီဂျင်းက စကားစကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မေးချင်တာတွေ အချို့ကို ပြန်ဖြေထားရတာပေါ့။ ရိုစီဂျင်း ဘဝလေး က ပြီးပြည့်စုံသော ခမ်းနားသော ဘဝမျိုးလေးမဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ လည်း တကယ့်ကို ကရုဏာသက်ဖွယ်။

ရိုစီဂျင်း ကားပေါ်ရောက်တော့ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ခတ်နဲ့ မျက်ရည်ကျနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

‘မရိုစီ ငိုနေတယ်’

ရိုစီဂျင်း ငိုတာကို ကျွန်တော်ကလွဲ၍ အခြား ဘယ်သူမှမြင်ဖူး မှာမဟုတ်ပေ။ သူမ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေနဲ့ တွေ့နေတာကိုး။

‘ရိုစီလေ မိသားစုကို ပစ်ထားပြီး ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့သမီး

ဝ’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှဂယနုဏမသိဘဲ ရမ်းတုတ်မှန်း တုတ်လုပ်ချေရဲ့။

‘ရိုစီက လွင့်လွင့်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ ထင်သလို တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ အတ္တကြီးတယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ မအကြီး တယ်’

‘အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာပါဗျာ’

“ရိုစီဘဝမှာ ရိုးသားမှုနဲ့ အကျွတ်တရား အရမ်းငတ်မွတ်ခေါင်း
ဝါခဲ့တယ်။ ရိုစီ တစ်ခုတော့လို့ချစ်တာ အမှန်ပဲ”

“ဘာလဲ မရိုစီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ”

“ဒီငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့ ကိစ္စကို ကုလသမဂ္ဂတင်ပြရင်
ထောင်းမလားလို့”

အကောင်းပြောနေရင်း ထဗွေဖောက်ပါလေရော။

“မရိုစီ၊ အရေးထဲ နောက်နေသေးတယ်”

“ရွေနေရင် လျှာရှည်မိမှာစိုးလို့”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ခုနက ငိုနေရတာလဲ”

“ညက ကိုရီးယားကားလေးကို သတိရလို့”

“ဒီလိုပဲ ပြောရတော့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အကောင်း

မှတ်လို့”

“ရိုစီ စိတ်ကို ပျော်ပျော်ထားလိုက်တာပါ၊ လွင့်လွင့်ရယ်”

“အခု ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ မရိုစီ”

“ရှင်အိမ်ဂေဟာကိုပေါ့၊ ရှင် မပြန်ဘူးလား၊ ရှင်သိချင်တဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို မနက်ဖြန် ရိုစီဇာတ်သဘင်က တင်ဆက်ကပြ
အလုံးတော်ခံပါလိမ့်မယ်၊ အခုတော့ အော်ပရာလောက်နဲ့ပဲ နှစ်သိမ့်စေ
ချင်တယ်”

•ကျွန်တော်လည်း အိမ်အပြန်လမ်းတွင် အတွေးတွေ မွန်းကြပ်
စွာ ပိတ်လှောင်နေသည်။ ရိုစီကျင်းရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်သည် တခမ်း
တဖူးနေထိုင်ခြင်းဖြင့် ပြီးပြည့်စုံစေသည်မှာ မှန်သလော။ ဘာကို
ဝင်ဝန်းဆင်းရဲမှုများဖြင့် ဖြတ်သန်းနေရသလော။ မည်သည့်ဘဝသည်
မှန်ထန်မည်လဲ။

အခုလက်တွေ့ မြင်ရသည့်ဘဝကတော့ ခါးသီးလှုပ်ခဲ့
ရိုစီဂျင်းသည် ဤခါးသီးလှသော ဘဝထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ စိတ်ဓာတ်
မြင့်တင်၍ ချမ်းသာသည့် အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုကြားတွင် ဘယ်လိုပုံစံ
ဖြင့် သီးသန့်ရောက်ရှိနေသနည်း။

သူမ၏ဘဝသည် လူတန်းစားနှစ်ရပ်ဖြစ်သော အထက်တန်း
လွှာနှင့် အောက်တန်းလွှာနှစ်ခုကြားတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ မျှော်ပေဦးမီ
ကျနေသနည်း။

ကျွန်တော် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့တိုင်း ထောင်မှတ်
သောထောင့်တွေကံ ပဟောဠိတွေ တဖွဲဖွဲဝင်လာကြသည်။

ရိုစီဂျင်းသည် နားလည်ရခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ခုပင်။

ကျွန်တော် ထပ်တွေးမိတာက ဒီကိစ္စကို လူတိုင်းသိသွားခဲ့
လျှင် ရိုစီဂျင်းကို အမုန်းတရားတွေဖြင့် နှိပ်ကွပ်မည်သူတွေ များပြား
လာလိမ့်မည်။ ရိုစီဂျင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်တော် နှုတ်တို့
စောင့်ထိန်းသေချာမှဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် ရိုစီဂျင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးကို သဘောကျခဲ့တာ
တော့ အမှန်ပင်။ ခုချိန် ရိုစီဂျင်းသည် ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ
လှည့်စားခြင်း၊ မုသားသုံးခြင်း၊ လှည့်ကွက်ဆင်၍ ထောင်ချောက်
လုပ်ခြင်းမျိုး မရှိသေးဟု ယူဆရသည်။ ရှေ့ရှည်တော့ မပြောတတ်။
ကျွန်တော့်အပေါ် ရိုစီဂျင်း ဤကဲ့သို့ ပက်စက်လှသော စိတ်ထားမျိုး
မရှိနိုင်။

ရိုစီဂျင်း၏ ပကတိဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စိတ်နေစိတ်ထားကို
ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတွက်ချက်သုံးသပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေး၍ စစ်တမ်းတုတ်
ရသည်။

‘ဇေယျာ... မင်းလည်း ရိုစီဂျင်းကို ချစ်နေပြီလား’

ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်သေးပါ။ ကဗျာကို စတင် ရင်ခုန်တတ်စအရွယ်ကလို ရိုန်းတီးနီးဖီနီးတီးနီးပုံစံမျိုး မဖြစ်သေးသရွေ့ ရိုစီဂျင်းအပေါ် ရင်ခုန်မှု အလျဉ်းမရှိသေးကြောင်း ဝန်ခံမိပါသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုတော့ စွဲလမ်းမှုရှိသည်။ ရိုစီဂျင်းနဲ့ စတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်သော မသိစိတ်သေးသေးလေး။

အချစ်ဆိုတာကို စားသုံးနေတဲ့ တစ်ခါလောက်ပဲ
အရှိရူး ရှုတတ်အောင်ကို
တစ်ခါတလောက်မှာ ဘဝတစ်ခုလုံး ခြိမ်းထုတ်ရ
တန်ဆာပလာတွေ ကိရိယာတွေစုံလို့
အချစ်ဆိုတာ အနာဂတ်ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့
ရင်ခုန်သံရက်လွန်ကြေးတွေပဲ...။

အခန်း(၁၁)

ကျောင်းထဲတွင် Water ဂေါက်ဟု နာမည်တွင်နေသော
 ကျောင်းသားတစ်ဦးရှိသည်။ နာမည်ရင်းက ဝင်းမင်းထွန်း။ ငွေရှိသည်။
 ရုပ်ရည်က မင်းသားတစ်ယောက် ရုပ်ရည်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က
 ဝိုဏ်းမရှိဘဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေလေးနှင့် ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေသူ။ အရမ်း
 ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်။ ဒီကောင်ကို ဘာလို့ ဝါးတားဂေါက်
 ဟု ခေါ်သလဲဆိုတော့ စကားပြောရင် အမြဲတမ်းရေနှင့်ပတ်သက်သည့်
 အကြောင်းအရာတစ်ခု အမြဲပါ၏။ သူနှင့်စကားပြောသူက ရေ
 အကြောင်းအရာ မသိလျှင် ခပ်နဲ့နဲ့ကောင်ဟု သူက သတ်မှတ်ထား
 သည်။ ရေနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ မသိတာ ဘာမှမရှိ။ အကုန်သိသည်။
 ထားပြောလျှင်တော့ တောင်စဉ်ရေမရပါပဲ။ ဒီကောင့်ကို ခိုက်သည့်
 ထောင်မလေးတွေနှင့် အမြဲခွာပြုရန်ဖြစ်တာကတော့ ဒီကောင့်ရဲ့အမြဲ
 သိတာဝန်တစ်ခုပင်။ သူပြောသလို ရေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မပြောနိုင်
 ပြောတတ်ပေ။ အဲဒီလို Water ခေါ် ရေကို ခရေစီဖြစ်နေသော
 ဝင်းထွန်း ခေါ် ဝါးတားဂေါက်။

ဒီကောင်က ကောင်မလေးတွေ၏ ချစ်ခြင်းကို တယုတယ ခံယူချင်သူဖြစ်ပြီး သူ့ကိုချစ်ရင် ရေနင့်ပတ်သက်ပြီး ကျယ်ကျယ်ဖြန့်ဖြန့် သိထားရမည်တဲ့။ တော်တော်ကို ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည့် အကောင်ပင်။ ရေအကြောင်းသာ သေသေချာချာသိထားသော ကောင်မလေးဖြစ်ပါက ဝင်းမင်းထွန်း အရမ်းသဘောကျသည်။ သူ မသိသော ရေအကြောင်းကို ပြောသာပြော သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အရမ်း စိတ်ဝင်စားသည်။

သူနှင့်တွဲဖူးသည့် ကောင်မလေးတွေ တော်တော်များများ လည်း သူ့လိုပဲ ဝါးတားဂေါက်ကလေးများ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူ့တို့ အသည်းခွဲသော ကောင်မလေးတွေမရှိသေး။ သူက ကောင်မလေးတွေ ကို အသည်းလိုက်ခွဲသောကြောင့် ဒီကောင်သည်လည်း တက္ကသိုလ်ထဲ တွင် အထင်ကရဖြစ်နေသည်။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို ဓါးတားဂေါက်က အလှဘုရင် ရှိစီကွင်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ထိပ်တိုက်ရှင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်သည်။ အခြားမေဂျာကွင်းတွေကို သူ့အရူးကွက်တွေနှင့် အသည်းခွဲနေတာ ကြာပြီ။ အရူးက တစ်မူးသာဆိုသလို သူ့ကိုကြွေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ က များသေး။ ကင်တင်းမှာ တစ်နေ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ထည်လဲတဲ့ ထိုင်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတလေများ နှစ်ယောက်ပူးလေး အခြားကျောင်းသားတွေအဆိုအရ ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်ဆို ပေမဲ့ ဒီကောင်ကောင်းစားနေတာ ပထမနှစ်တစ်နှစ်လုံး ဖြစ်နေပြီ။

ချောမောလှပသော ကောင်မလေး တော်တော်များများလဲ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်လေးနဲ့ အသည်းကွဲကျန်ခဲ့တာကို ယောက်ျားသား အများစုက မကျေနပ်ကြ။

ဒီကောင်လုပ်သွားပုံတွေကလည်း တကယ့်အရူးကွက်တွေ ဝါပဲ။ ဥပမာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြည်သွားရင် ဒီကောင်က ရေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းတွေကို ကမ္ဘာနဲ့ချီပြောရင်း ကောင်မလေး တို့ မေးခွန်းတွေထုတ်သည်။ ကောင်မလေး မဖြေနိုင်လျှင် ကဲ့ရဲ့ပြီး ကောင်မလေးဖြေနိုင်လျှင် ငြင်းပစ်သည်။ အဲဒါနှင့် ဒီကောင်က ဒါ တောင်မသိဘူးဆိုသည့် မှတ်ချက်နှင့် ကောင်မလေးတွေကို ထားထား ဝစ်ခုံမြဲ။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်မရတဲ့အထဲတွင် အဲဒီဝါးတားဂေါက် ထည်း ပါသည်။ ပုံစံက မထီမဲ့မြင်ပုံစံနှင့် ထောင့်မကျိုး။ ကင်တင်း ထာထိုင်လျှင်လည်း ဆောင့်ကြားဆောင့်ကြားနှင့်။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် သည့် ပုံစံနှင့်။ နားကြပ်ကတ်ဆက်တစ်လုံးနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖုတ်လေ သည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု မထင်။ ကျွန်တော်တို့ကင်တင်းမှာထိုင်နေတုန်း ဝင်းမင်းထွန်း ပြဿနာတစ်ခု တက်ဖူးသေးသည်။ ကင်းတင်းမှာ မှီသည့်သူတွေ တဝါးဝါးနှင့် သဘောကျကျန်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး။

ကျွန်တော်ရယ်၊ ရဲခေါင်လှိုင်ရယ်၊ နေသူရယ် ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေပြီး ၃၇ မင်းနတ်အကြောင်းတွေ ငြင်းခွန်နေကြရဲ့။ မယုံသူတစ် ဧကံ ယုံသူတစ်ဖက်နဲ့။ အဲဒီမှာ ဝင်းမင်းထွန်း (ခ) ဝါးတားဂေါက်တစ် ယောက် ရေသန့်ပူးလေးကိုင်ပြီး ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘စားပွဲထိုး လာပါဦး’

ကျွန်တော်က နဂိုကမှ ကြည့်မရသော ဝင်းမင်းထွန်းကို ‘လာပြီ၊ ရေထဲချနှစ်သတ်ခံရတဲ့နတ်တစ်ပါး’

ဝင်းမင်းထွန်းက သူထိုင်နေသော ဝိုင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြီးဟာ ‘ကောင်လေး ဒီစားပွဲကို ရေသန့်သန့်လေးနဲ့ သုတ်ပေးစမ်းပါ’

စားပွဲထိုးလေးက အဝတ်တစ်ခုကို ရေဆွတ်၍ သုတ်ပေးရသည်။ စားပွဲမှာ ရေသုတ်လိုက်သဖြင့် ပိုသန့်မလာဘဲ အညစ်အကြေးများ ပွလာသည်။

ဝင်းမင်းထွန်းက တစ်သျှူးစဖြင့် ထပ်သုတ်ခိုင်းသည်။ စားပွဲထိုးလေးက မျက်နှာလေးစူပြီး ထပ်သုတ်ပေးရပြန်သည်။

‘ဘာမှာမလဲ ဆရာသမား’

‘နွားနို့တစ်ခွက်၊ ပျစ်ပျစ်လေး’

အကြောင်းသိသော စားပွဲထိုးလေးက ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောသည်။

‘သိပ်မပျစ်တော့ဘူး၊ ရေနည်းနည်းရောထားတယ်၊ ရေသန့်

နော်’

‘နွားနို့ထဲ ရေရောတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရေသန့်သန့်

လေး PH, အစစ်ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချ’

ဝင်းမင်းထွန်းက စားပွဲထိုးလေးကို ထပ်အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်လေးရေ... ရေဗက္ကဝင်းသီချင်းလေး ဖွင့်ပါ’

‘ရေဗက္ကဝင်းအခွေတော့ မရှိဘူး၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်းဖွင့်ထား

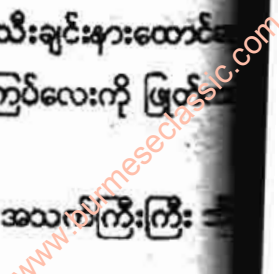
မလား၊ ရေဆိုတာကလည်း အဖြူရောင်သန့်သန့်ပဲလေ’

‘ဖွင့်ချင်တာဖွင့်ကွာ’

ဝင်းမင်းထွန်းက စိတ်မရှည်ဘဲ အော်လိုက်သည်။ သူ့လွယ်

အိတ်ထဲမှ နားကြပ်ကတ်ဆက်လေးထုတ်ကာ သီးချင်းနားထောင်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက နွားနို့လာချတော့ နားကြပ်လေးကို ဖြုတ်ကာ နွားနို့သောက်နေသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ဘိုးတော်ဝတ်စုံနှင့် အသက်ကြီးကြီး

တော်တစ်ပါး ဝင်လာပြီး အလှူလိုက်ခံနေသည်။ စိတ်ပုတီးအကြီးကြီး ဆွဲထားကာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်နှင့် ညှင်းသိုးသိုးနိုင်လှသော ဘိုးတော်ပင်။

‘သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ လောဘမီး ဒေါသမီး၊ သောကမီး၊ မောဟမီး၊ ကိလေသာရာဂတာဏှာမီး၊ အတ္တမီး၊ ရမ္မက်မီး ငြိမ်းအေးနိုင်ပါစေ၊ ရေလိုအေးပြီး ပန်းလိုမွှေးကြပါစေ’ ဘိုးတော်က မေတ္တာသို့ဆုတောင်းရင်း ဝင်းမင်းထွန်းနား ရောက်လာသည်။

‘ဘိုးတော် မီးကို ရေနဲ့ငြိမ်းသတ်နိုင်ပါတယ်’

ဝင်းမင်းထွန်းက အရစ်ရှည်လိုက်ရာ ဘိုးတော်မှာ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရေနဲ့ငြိမ်းလို့မရတဲ့မီးတွေ ရှိပါတယ်’

‘ဘိုးတော်ကလည်း မေတ္တာရေစင်ဖျန်းလို့ လန်းဆန်းသွားတာပဲ၊ ရေဆိုတာ လူသားတိုင်းအတွက် မရှိမဖြစ်ပဲ၊ ရေအသက်တစ်မနက်ပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ သားတော်ရေ ရေနိမ့်ရာစီး မီးမြင့်ရာလောင်ပါ’ ကင်တင်းတွင် အရူးနှင့်လှေလူး မျက်ကလူးဆန်ပြာ တွေကြ

ပြီး။

‘ဘိုးတော်ရယ် ဘယ်လောက်ပဲ မီးအားကောင်းကောင်း ရေများများ သုံးနိုင်ရင် ငြိမ်းပါတယ်၊ မီးများမီးနိုင်၊ ရေများရေနိုင်ပေါ့’

‘မငြိမ်းသောမီးတွေ ရှိတယ်ကွ၊ လောကမှာ လူတွေရဲ့လောဘကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လောဘမီး၊ အတ္တကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ အတ္တမီး’

‘ဘိုးတော်ရာ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တော်တော်တော် ပူနေပြီ။’

ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ဒေါသမီးတွေ များနေပုံပဲ၊ မေတ္တရေစင်လေး ဖျန်းသင့်တယ်၊ ခင်ဗျားက တံလျှပ်ကို ရေထင်နေတာပဲ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရေ မှာ ခင်ဗျားစိတ်တွေ ဆေးပကြောသန့်စင်သင့်တယ်*

‘ဟေ့ကောင် မင်းမိကျောင်းမင်းကို ရေခင်းလာမပြန်’

‘ခက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ အရှိက်ကစ ပြဿနာ မီးလောင်ပဲ၊ ခင်ဗျား ရေအကျိုးဆယ်ပါးကို သိသင့်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘုရား ကို သောက်တော်ရေကပ်၊ ရေသပ္ပာယ်ဆုတောင်းသင့်တယ်၊ လူ့ဘဝဆို တာ ရေပွန်းမာပဲ’

ဘိုးတော်လည်း ဝင်းမင်းထွန်းစကားတွေကြောင့် အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးပီပီ သူလည်းအလျှော့မပေးချင် သဖြင့် ဆက်လက်ငြင်းခုံနိဖို့ စိတ်စောတွေထက်သန်နေသည်။

‘ရေက ကောင်းကျိုးပေးတာရှိသလို မပေးတာတွေလည်း ရှိတယ်၊ အချိန်အခါ မဟုတ် မိုးရွာခြင်းကြောင့် ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ပျက်ဆီးတယ်၊ ရေကြီးလို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်ကုန်တာတွေရှိသေးတယ်၊ မင်းတောင် ရေထိုးရောင်းတဲ့ ကြက်သား စားဖူးတာပဲ၊ အချို့က ရေကြည်ရာမြက်နုရာရှာရင်း ရေကြည်လည်း နောက် ခြေရာလည်းပျောက်ဖြစ်တတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ မပြည့်တဲ့အိုးထဲက ရေဟာ ဘောင်ဘင်ခတ်တတ်တယ်’

‘ဘာဗျ၊ ခင်ဗျားက ရေအကြောင်းဘယ်လောက်နားလည် လို့လဲ’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထ၍ရန်ဖြစ်တော့မည့်သဘော ရှိသဖြင့် ဆိုင်ရှင်နှင့်စားပွဲထိုးများက ဝင်ရှင်းရလေသည်။ ဘိုးတော်လည်း ချောမော့၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဝင်းမင်းထွန်းကတော့

ခုည်းခုည်းလေးမှ မကျေရပ်။ ပွစိပွစိပြော၍ ကျန်ခဲ့သည်။ အချို့ဝိုင်းကကောင်တွေက ဆိုင်ရှင်ဆီသွားပြီး ကက်ဆက်ထဲ သီချင်းခွေတစ်ခွေရှာပြီးထည့်လိုက်သည်။

ထွန်းအိန္ဒြာဗိုနှင့်ဘရိတ်ကီတို့ဆိုတဲ့သီချင်း...။

‘မီးဖိုရေ xxx ဘာကိုရွေးမလဲ xxx ရေနဲ့မီးဖိုကြားမှာ

နှလုံးသားလေးက မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး’

*

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် ရိုစီဂျင်းနဲ့ တွေ့ဆုံရတာ သိပ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိပါ။ သူ့မနှင့်တွေ့ရမှာ ပျင်းရိဖွယ်တစ်ခုလို ငြီးငွေ့နေသလားလို့။ နောက်ပြီး ပဟေဠိတစ်ခုလိုဖြစ်နေသလား။

ကျွန်တော်နှင့်ထပ်တူ ရိုစီဂျင်းလည်း သိပ်ရွှင်ပျူမှုမရှိ။ နှစ်ယောက်သား သဘောတရားတစ်ခုအရ တွေ့ဆုံကြသလို ဖြစ်နေရဲ့။ ရိုစီဂျင်း မျက်နှာလေး မသိမသာလေးညှိုးငယ်နွမ်းရိနေသလိုပင်။ ကျွန်တော်လည်း သူမဘာဖြစ်နေသလဲ မေးချင်စိတ် သိပ်မရှိ။ သို့သော် ဝတ္တရားစကားအချို့ ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘မရိုစီ တစ်ခုခုကို ခံစားနေရတဲ့ပုံပဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေကျရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတရားဘူး ထင်မိတယ်၊ ရိုစီ အခု တတိယနှစ်ထဲ ဝင်တော့မယ်၊ တက္ကသိုလ်တစ်ဝန်းလုံး နာမည်ဆိုးတွေနဲ့ပဲ ကျော်ကြားနေရတဲ့အဖြစ်ကို တွေးရင်းနဲ့ တစ်နေ့ဝင်လည်မလား စိုးရိမ်မိတယ်’

‘ဒါလေးများ မရိုစီရယ်၊ အချိန်မီ နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်

ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မပါတော့ရင် ဘာမှဆက်မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မရှိစိက ဘာမှ ဝင်လည်စရာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်က တုံ့ပြန်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့လေ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့် သဘောမကျရင် ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ပညာပေးတယ်ဆိုတာက လည်း နောက်ထပ်ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင် ဦးချိုးပစ်တဲ့သဘောပါ။ မရှိစိ ဘက်က အလွန်မရှိပါဘူး၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ သမားရိုးကျတွေပါပဲ ကျွန်တော်က အကောင်းဘက်ကနေ ရပ်တည်ပြီး ရှင်းပြ သည်။

‘လွင့်လွင့် ဘာလို့ ရှိစိဘက်က လိုက်ပြောရတာလဲ၊ တကယ် ဆို ရှိစိက ဆိုးဝါးနေတာပဲ၊ လွင့်လွင့် အပြစ်ကလေးတစ်စက်တလေ လောက်ပြောဖို့ကောင်းတယ်’

‘ဪ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မရှိစိရယ်၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်သဘောနဲ့ကိုယ် ရှင်သန်နေကြတာပဲ၊ မရှိစိ စိတ်ကို လွင့်လွင့် ဝင်စွက်ဖက်ရင် ကောင်းတာတွေပါလာမယ် ဆိုးတာတွေပါလာမယ်။ ဒါတွေရဲ့နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် အမှားတွေအမှန်တွေရောထွေးပြီး တလွဲ တွေ အကြံပေးမိတာတွေဖြစ်လာမယ်၊ အကောင်းဆုံးက စိတ်သာရှင် စော ဘုရားဟောပဲလေ’

‘ရှိစိ မှတ်သားထားပါ့မယ် လွင့်လွင့်ရယ်၊ ရှိစိဘဝဟာ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ဘဝလေးပါ’

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ’

‘လူတစ်ယောက်တိုင်းမှာ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းတရား လေးတွေရှိခဲ့တယ်’

‘ဟင်... မင်းသိခံဝတ္ထုထဲက စာသားတွေပဲ’

ကျွန်တော်က အရွန်းဖောက်တော့ ရိုစီဂျင်း ဆတ်ခဲပြုံးသည်။
ဖျတ်ခဲကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် မသိချင်လို့ မရဘူးလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မရိုစီက ဟိုတစ်ခါလို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောနဲ့လို့ ကတိ
တောင်းမယ် မဟုတ်လား’

‘ပြန်မပြောတတ်တဲ့သူမို့ ဖွင့်ပြောရတာပါ’

‘ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြောပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ် ခံစားသလို
နားထောင်ပေးပါ့မယ်’

ကျွန်တော်လည်း လက်လေးထောက်ပြီး ပုံပြင်နားထောင်
သလို အမှုအရာလုပ်ပြသည်။

‘ရိုစီဘဝက ဟိုတစ်ခါသွားတဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲက
ရိုစီဘဝကလေးပါပဲ။ အဖေဆုံးပြီး ရိုစီကို အမေကဆင်းရဲတဲ့ဘဝလေး
ထဲမှာ သမီးလေးကို မထားနိုင်ဘူးဆိုပြီး ချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်း
တစ်ခုထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငွေရှိပြီး သားသမီးရတနာရှားပါးတဲ့
လင်မယားနှစ်ဦးက ရိုစီကို အပြီးအပိုင်မွေးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရိုစီအမေနဲ့ အစ်ကိုကို အမြဲသတိရလျက်ရှိပါတယ်’

‘ဪ... ဒါကြောင့် မရိုစီ ချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ
ရောက်သွားတာကိုး’

‘အခုမွေးစားထားတဲ့ လင်မယားထဲက မယားလုပ်တဲ့ ရိုစီ
မွေးစားအမေက အခု အိပ်ယာထဲမှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုနဲ့လဲလျောင်း
နေပြီ။ မွေးစားအမေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဆုံးပါးသွားပြီ။
မွေးစားအမေကလည်း အခု မီးစာကုန်ဆီခမ်းသေရမဲ့နေ့ကို စောင့်နေရ

တဲ့ နာတာရှည်ရောဂါဝေဒနာသည်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ၊ သူတို့က ရိုစီကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ မရိုစီကို အကုန်လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့မှာပေါ့၊ မရိုစီ ချမ်းသာပြီပေါ့’

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြောပေမဲ့ ရိုစီကွင်းကတော့ တွေ့ဝေသွားရဲ့။

‘ရိုစီ ချမ်းသာပေမဲ့ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခြားသားသမီးတွေ များနေလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီမွေးစားမိဘတွေမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက် ရှိတယ်’

‘မရိုစီစာတ်လမ်းကလည်း ပုဂံရာဇဝင် တုတ်ထမ်းပြောသလို ဖြစ်နေပြီ’

‘ဒီထက်ရှုပ်တာတွေ လာမယ်၊ အဲဒီသားနာမည်က မင်းအောင်ဗိုလ်တဲ့၊ ရိုစီနဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲ၊ မွေးစားမိဘနှစ်ပါးက ရိုစီနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူထားကြတယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်တာပေါ့’

‘ကျေးဇူးရှင် စကားပြောရင် စကားပုံတွေထည့်ထည့်မသုံးပါနဲ့၊ ပြောမဲ့စကားတောင် ဘယ်ချောင်ကပ်သွားသလဲမသိဘူး၊ ရိုစီလည်း မွေးစားမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှိလို့ အဲဒီသူတို့သားကို မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူး၊ ရိုစီ ကျောင်းပြီးသွားရင် သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ်၊ ရိုစီ စိတ်အရမ်းညစ်တာ အဲဒါပဲ၊ ရိုစီ ကျောင်းထဲမှာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလည်းမသိစိတ်နဲ့ရွှေခဲ့တာတွေ အခုမှဝင်လည်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီမင်းအောင်ဗိုလ်ဟာ မျက်စိရွှေစောင်း သွားခေါ်ခေါ်နဲ့ ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘူး’

‘စောလူးမင်းရဲ့သား စောယွမ်းအမျိုးသက်တွေလား မသိဘူး’
ကျွန်တော် နောက်ပြောင်နေသည်ကို ရိုစီဂျင်း စိတ်မဆိုးပါ။

‘ဒါကြီးကို မရိုစီက လက်မထပ်ချင်ဘူးပေါ့’

‘မလွဲသာမရှောင်သာလို့ အခု တကယ်လက်ထပ်ရတော့မယ်
လေ’

‘သူက အခုဘယ်မှာလဲ’

‘ကနေဒါမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်’

‘ဟာ... ဒါများ ရိုစီရယ်၊ ဒီလူကို မျက်နှာပလက်စတစ်
ဆာဂျယ်ရီလုပ်လိုက်ပေါ့’

‘အဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရိုစီကမှ သူ့ကို
မေတ္တာမရှိတာ’

‘ဟိုရုပ်ရှင်မင်းသားကောင်ကို အခုထိ ရင်ခုန်နေလို့လား’

ကျွန်တော်က သိသိလျက်နဲ့ ဖောက်မေးသည်။

‘ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါပြီ၊ ပြန်လည်ဆက်စပ်စရာ မရှိတော့ဘူး။
အခု ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်ကို ရိုစီက ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုမှ
ရင်မခုန်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ရိုစီ တကယ်လို့ သူ့ကိုလက်မထပ်ရင်
လည်း မွေးစားမိဘတွေကို ကျေးဇူးကန်းရာ ကျမယ်၊ ခက်တော့ခက်
နေတာပဲ’

‘သူကရော ရိုစီကို လက်ခံပြီး ချစ်ရဲ့လား’

‘သူက မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်တဲ့အပြင် ရိုစီကိုလည်း
ချစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို ရိုစီက ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်ဖြစ်နေတာ
နောက်ပြီး မွေးစားအမေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်
လေ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ရိုစီ လူမဆန်ဘူးဖြစ်သွားမယ်’

‘ဟိုကိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့ရော ညှိလို့မရဘူးလား’

‘သူ့ကိုသွားညှိရအောင်လည်း ရှိစီမှာ ရည်းစားမှမရှိတာ၊ ရှိရင်လည်း သူက သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလည်း ကားမောင်းတဲ့အဘကို သူ့စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားပြီး ရှိစီကို အကဲခတ်ခိုင်းနေတဲ့သူလူတွေလည်းရှိတယ်၊ တစ်ပတ်ကို သူက ဖုန်းသုံးခါလောက် ဆက်တယ်’

‘ဟာ... အဲဒီလောက်တောင်လား၊ ဒါဆို ရှိစီကျောင်းထဲမှာ ကြောင်တဲ့အကောင်တွေကို ဆော်ပလန်တေးတာတွေ သိမှာပေါ့’

‘သိပ်သိတာပေါ့ လွင့်လွင့်ရယ်၊ ဒါတွေဟာ ရှိစီမလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေရတဲ့အရာတွေပါ၊ ထားပါတော့၊ ရှိစီ ကျောင်းပြီးရင် အဲဒီဟိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ် လွင့်လွင့်’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မရှိစီရယ်၊ လူဆိုတာ ကံကြမ္မာစေရာကို လိုက်ကနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ မရှိစီပြောသွားတာတွေက တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တူကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မိခင်ဝမ်းချင်းလည်းမတူဘူး၊ ဝီဇချင်းလည်းမတူဘူး၊ ခံစားကြရတဲ့ ဒုက္ခချင်းလည်းမတူဘူး၊ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ကိုယ် ရှိကြတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’

‘ရှိစီ သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး’

‘မရှိစီ သူ့ကိုငြင်းပယ်စရာတွေ မများအောင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ကဲ... ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ရှိစီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နေ လွင့်လွင့်ကတော့ ရှိစီရဲ့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ပဲနော်’

‘ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ အခကြေးငွေမယူဘဲ တိုင်ပင်ပေးပါမယ်’

‘နောက်ပြီး တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ရိုစီ အရင်လို ယောက်ျား
လေးတွေကို ပညာပေးတာတို့ သင်ခန်းစာပို့ချတာတို့ ဆုံးမတာတို့
လက်တုံ့ပြန်တာတို့ မလုပ်တော့ဘူး။ ဒါတွေဟာ တစ်ချိန်က ပြီးဆုံးခဲ့
ပြီလို့ ရိုစီ သတ်မှတ်ထားမယ်’

‘အကောင်းဆုံးပေါ့ မရိုစီရယ်။ လူမှန်းလည်း မများတော့ဘူး။
သူများချစ်တာတွေလည်း မခံယူရတော့ဘူး။ ကောင်းတယ်’
ကျွန်တော်က ရိုစီဂျင်းဘက်က ထောက်ခံအားပေးသည်။

‘လွင့်လွင့် ရေးထားတဲ့ကဗျာတွေရှိသေးလား’

‘ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကဗျာအသက်ဓာတ်မကြွလို့ မရေးဖြစ်
သေးဘူး’

‘ရိုစီ ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ဖတ်ချင်လို့’

‘စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကဗျာမဖတ်ပါနဲ့ မရိုစီရယ်။ စိတ်
ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မုန့်သွားစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ ညစ်တာကစိတ်၊ စားတာက ပါးစပ်၊ ဓတု
ဘူး။ ဘာသွားစားကြမလဲ’

‘ချဉ်ခြင်းတပ်ရရင်တော့ မြေကြီးတွေ ခွာပြီးစားချင်တယ်’

‘ပေါက်တတ်ကရ လွင့်လွင့်ကလည်း’

ရိုစီဂျင်း ခုမှ အရင်လို ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက် မုန့်စားဖို့ ကန်ဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ရှစ်မိုင်ရှိ 1-8 သွားရင်ကောင်းမလား တိုင်ပင်ကြသည်။
ဆိုစဉ် ရိုစီဂျင်း ဟမ်းဖုန်းမှ တတို့တို့မြည်လာတယ်။ ရိုစီဂျင်းလည်း
ဖုန်းကို ဖွင့်သည်။

‘ဟဲလို... ပြောပါ။ ရိုစီပါ’

အခန်း(၁၂)

‘ဟေ့ကောင်... ဇေယျာ မင်း ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ရိုစီဂျင်းနဲ့ အတွဲများနေတယ်နော်၊ ကျောင်းထဲမှာရော အဆောင်မှာရော နာမည် ထွက်နေပြီ’

နေသူက အပြစ်တင်တာထက် မနာလိုတာ များနေသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ခုတင်ပေါ် စာဖတ်နေသော ရဲခေါင်လှိုင်က

‘ဟုတ်တယ် ဇေယျာ၊ ရိုစီဂျင်းရဲ့ လှည့်ကွက်ထောင်ချောက် ထဲ မင်းဝင်သွားမှာစိုးလို့ ငါတို့က ပြောနေရတာ၊ ဒီကောင်မက မိန်းမလည်ကွ၊ မင်းလည်း အသိသားပဲကွာ၊ အရင်ဆို သူများတွေ တောင် မင်းက တားမြစ်နေကျ၊ ခုမှ ဘာလို့မင်း ရိုစီဂျင်းကို တမ်း တမ်းစွဲဖြစ်နေရတာလဲ’

‘ငါတို့က ရိုးရိုးသားသားပါပဲကွာ’

‘အေး... အဲဒါ ရိုးရိုးသားသားကနေ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါတို့က သတိပေးနေရတာကွ၊ မင်းက ရိုစီဂျင်းကို ကိုယ်ခရေစီဖြစ်တဲ့ နမိတ်ပုံမှတ်နေလား၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနဲ့ သူ ရိုက်ချသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ မင်း ရူးသွပ်သွားမယ်’

နေသူက မလိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ပြောသလိုဖြစ်နေရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိပါးလာတာမို့...

‘ဟေ့ကောင် နေသူ၊ မင်း ငါ့ကိုဘာမှဝေဖန်စရာမလိုဘူး။ ငါ့သမိုင်း ငါရေးနေတာ၊ မင်းလိုအခွင့်အရေးယူတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး’

‘ဇေယျာ ငါက မင်းကို စေတနာနဲ့ပြောတာကွ၊ မင်းက အခုမလည်နဲ့’

‘တော်တော့ကွာ၊ မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့’

ရဲခေါင်လှိုင်က ကြားထဲက ဝင်ဖြေရှင်းရသည်။ အခြေအနေက တင်းမာလာတာကိုး...

‘နေသူ မင်းကလည်း အချင်းချင်းတွေကို ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဇေယျာကလည်း အဲဒီလောက်ထိ မညံ့ပါဘူး၊ သူ့ကိစ္စ သူသိပါတယ်’

‘ငါက ဒီကောင်တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာပါ’ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသစိတ်နဲ့ ရှုရှု၊ ခိုင်းခိုင်းဖြစ်သွားသည်။

‘ဆောရီးကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နေသူ မင်းတို့ပြောတာတွေလည်း ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုစီဂျင်းဟာ မင်းတို့ထင်သလို မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာတော့ သူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး’

‘ငါတို့က မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ၊ မင်းဘာမှ မဖြစ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ’

နေသူက စိတ်လျော့ကာ ကျွန်တော်ပုခုံးကိုဖက်၍ ပြောသည်။

‘ဘာပဲပြောပြောကွာ ဇေယျာ မင်းလည်း ရိုစီဂျင်းအကြောင်း ငါတို့ထက် ပိုသိချင် သိမှာပေါ့၊ နေသူကိုလည်း အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ၊

ဝေဖန်ပေးတော့မိလို့ သေဒေသာဖန်ဆင်းပိုင် ယောကျ်ားခပ်တို ဝှေ့စွဲတဲ့
စိတ်စိတ်ခါးကြော့ကြော့ပါနဲ့။

‘သော်လည်းကောင်း၊ ကြီးကြားခြင်းမရှိဘဲ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စိုက်ရောင်ရောင်အတိုင်း ခင်ပွန်းလို ထင်သလို ဟောပြောပြောချင်တာ
ပဲ၊ နားထောင်စရာမရှိဘဲ ရှိနေရင်း အေးအေးခင်းခင်း ပြောပြောမယ်

‘အဲဒါက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
ဒါတွေအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
ရိပ်စိုက်ရောင်ရောင်အတိုင်း ခင်ပွန်းလို ထင်သလို ဟောပြောပြောချင်တာ
ပဲ၊ နားထောင်စရာမရှိဘဲ ရှိနေရင်း အေးအေးခင်းခင်း ပြောပြောမယ်

‘စိတ်ချာထားပြီး ကြားခံပါ အဲဒါမှ အဲဒါ ပေါ့ ပေါ့နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
မှာ မှာမဟုတ်ဘဲ အဲဒါမှ အဲဒါ ပေါ့ ပေါ့နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
ပျော်ပျော်စရာမရှိဘဲ ရှိနေရင်း အေးအေးခင်းခင်း ပြောပြောမယ်

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
လိုက်ရင်ပဲ။

‘ပြောပြောမယ်၊ ပြောပြောမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊
လေးလေးခြေခြေအတိုင်း တော်တော်အတိုင်း ပြောပြောမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
မြန်မြန်ဆန်ဆန်အတိုင်း တော်တော်အတိုင်း ပြောပြောမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
သွားပြောပြောမယ်။’

‘ခင်ပွန်းဝမ်းသာရရဲ့ ရှေးရှေးဆရာတော်တော်အတိုင်း ပြောပြောမယ်၊
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
ကရုဏာထက်စွာ ပြောပြောမယ်။’

‘ဒါက ဒါက အားလုံးရဲ့ အသံကွဲကွဲ ဘာတော့မလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
ခင်းခင်းလေးလေး အတိုင်း တော်တော်အတိုင်း ပြောပြောမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသံကွဲကွဲ
တယ်။’

ရဲခေါင်လှိုင်က ကပ်စီးနည်းသူပီပီ သူ့အမြင်ကတစ်မျိုး။

‘ဒါဆိုရင်လည်းကွာ၊ ငွေရှိတဲ့မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို ယူထား
လိုက်ပေါ့’

‘ခွေးသား မင်းယူပါလား’

နေသူနှင့် ရဲခေါင်လှိုင်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပဲ့နေ
ကြသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေကသာ ရှိစီဂျင်းဆီ ရောက်နေသည်။

ရှိစီဂျင်း ကျောင်းမတက်တာ ဒါနဲ့ပါဆို ငါးရက်လောက်ရှိပြီ။
သူ့အိမ်ကိုလည်း မသွားတတ်။ မသွားတတ်ဆို သိမှမသိတာကိုး။

ဟိုအိမ်ဟောင်းလေးကတော့ သပ်သပ်ပေါ့ဗျာ။

*

ဒီနေ့ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ခိုင်တို့ရပ်တန့်နေပြီး သက်တံတွေ
သည် မျဉ်းကောက်တွေဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲ လှိုင်းပုတ်ခံ
ရသော ကမ်းပါးလို ဖြစ်နေသည်။ ရှိစီဂျင်း သယ်ဆောင်လာသော
နှုတ်ဆက်မှုတစ်မျိုးသည် ကျွန်တော့်ကို နတ်ဆိုးလက်ဆောင်ပေးသော
ဆုလာဘ်တစ်ခုလား။ ရှိစီဂျင်းနှင့် ကျွန်တော် ခွဲခွာဖို့ နိဒါန်းပျိုးချေပြီ။

‘မရှိစီ မတားသင့်တဲ့အရာကို မတားချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။
ဘယ်အရာကိုမှ ပုံသေကားချပ် တရားသေတွက်ထားလို့ မရပါဘူး။
မရှိစီကိုတော့ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပါ’

‘ရှိစီလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး လွင့်လွင့်၊ အမေ့ကျန်မာနေ
က သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဆရာဝန်ကပြောတယ်၊ တစ်ခါလောက်ပဲ

ရိုစီဂျင်း

ခံတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မင်းအောင်ဗိုလ် ကနေဒါကနေ ပြန်လာ တော့မယ်၊ သူ့အမေကို အနီးကပ်ပြုစုပြီး ရိုစီနဲ့လက်ထပ်မယ်၊ အမေ မသေခင်ပေါ့၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီကပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို တစ်ဝက်လှူပြီး တစ်ဝက်ကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ ထည့်ပြီး ရိုစီက ကိုမင်းအောင်ဗိုလ် နဲ့ နိုင်ငံခြားကို အပြီးလိုက်သွားရတော့မယ်'

'ကောင်းပါတယ် မရိုစီရယ်၊ မရိုစီ ဘဝမှာ အရမ်းကောင်း သွားတာပေါ့'

'ရိုစီက ကိုယ့်အမိမြေကို မခွဲချင်ဘူး၊ သူနဲ့လည်း မလိုက် သွားချင်ဘူး၊ နောက်ပြီး မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့လည်း မယူချင်ဘူး'

'ဒါကတော့ မရိုစီရယ်'

'ကံကြမ္မာဆိုတာက ဘာညာ ဒါပဲပြောမှာ မဟုတ်လား'

ရိုစီဂျင်းက သူ့စကားကို ပိတ်၍ ရွတ်ဖောက်ဖောက်လုပ် သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ မရိုစီကို လွမ်းကျွန်ရစ်တော့မှာပဲ'

'ကြိုမလွမ်းနဲ့ဦး၊ ဒီက လေယာဉ်ပျံပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ကျန်ချင်ကျန်ခဲ့မှာ'

'ကနေဒါရောက်ရင် လက်ဆောင်တွေဘာတွေ ပို့ပေးဦး'

ကျွန်တော်က အမျိုးအမည်မသိ ခံစားမှုကို မျိုသိပ်ကာ အရင် လို ပျော်ပျော်ပဲ ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြသနေသည်။

'ရိုစီ မရှိတော့ရင် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ခြောက်ကပ်ပျင်းရိ နေမှာပဲ'

'အောင်မလေး သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းတွေ အများကြီး ပေါ်ထွက်လာမှာပါ၊ ရိုစီက အခု အရွယ်တောင် ကျနေပြီ'

‘ထင်ပါနဲ့နော်၊ တော်ကြာ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှလာ

မှာ’

‘မနောက်ပါနဲ့ လွင့်လွင့်ရယ်၊ ရှိစီမရှိတော့ရင် ဘယ်သူမှ ရှိစီကို သတိရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေကျရင် တွေးမိ တယ်၊ ရှိစီ ရူးသွားရင်ကောင်းမယ်၊ အမေကလည်း မွေးကတည်းက အရူးမလေး မွေးလာရင် ကောင်းမယ်၊ ရူးရင် ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ အေးသေးပဲ’

‘ပုထုဇနောဥမ္မ’

‘တော်ပါတော့ ဆရာရယ်၊ ပုထုဇဉ်လည်း တစ်ကောမခေါ်ရဲ့၊ ဥမ္မာလည်း တစ်ကောမခေါ်နဲ့၊ CDMA ဖုန်းက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပါ’

ကျွန်တော့်ကို ဆက်မပြောရန် လက်ကာပြသည်။

‘လူတိုင်းဟာ အရူးတွေချည်းပဲ၊ နည်းနည်းရူးတာနဲ့ များများ ရူးတာပဲ ကွာခြားမယ်၊ လွင့်လွင့်တောင် အနုပညာရူးရူးသေးတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အဲဒါ ရူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရူးသွပ်စွာ ခံစားတာ’

ရှိစီကောင်းက ခေါင်းကလေးလှုပ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘ရှိစီ ကနေဒါမသွားခင် ဒီမှာရှိတုန်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်မယ်၊ အမေတို့ရပ်ကွက်လေးကို သွားပြီး အမေတို့ အိမ်လေးကို ပြင်ဆောက်မယ်၊ လမ်းကို ကတ္တရာခင်းမယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကို စတုဒီသာအဖြစ် ထမင်းကျွေး အလှူလုပ်မယ်၊ အဝတ်အစားထွေး ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ပရဟိတမိဘမဲ့ကလေးကျောင်းအတွက် ခွာရေး ကိရိယာတွေ လှူဒါန်းမယ်’

‘အဲဒါ မွန်မြတ်တာပေါ့ကွယ်’

ကျွန်တော်က ဂေါပကလေသံဖြင့် လေးလေးပင်ပင်ပြော
သည်။

‘ဘုရားသွားပြီး ငှက်လွတ်မယ်၊ ငါးလွတ်မယ်’

‘တွေးကြည့်ရင် ပျော်စရာကြီးနော်’

‘ဒါပေမဲ့ ရိုစီက ပါးစပ်ကနေပဲ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ချင်တာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာ၊ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဖြစ်လာပါ့မလား’

‘ပြောပြန်ပြီ၊ ဘာလို့မဖြစ်လာရမှာလဲ မရိုစီ၊ နောက်နေ
ပြန်ပြီ’

ကျွန်တော်က အတည်ပြောနေတယ်ထင်၍ လိုက်ထောက်ခဲ့
တာ ရိုစီဂျင်းက မရေမရာတွေနဲ့ ပြန်နောက်နေရဲ့။ မကြာခင်မှာတော့
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်ကလေးတွေ ပျောက်ကွယ်တော့မှာပါ
လား။

‘မရိုစီ နိုင်ငံခြားမသွားခင် လွင့်လွင့်ကို ရည်းစားတစ်ယောက်
လောက် ရှာပေးပါလား၊ မင်းသမီးထဲက ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

‘အောင်မလေး ကဗျာဆရာရဲ့၊ ရှင်ကဗျာတွေသာ မဂ္ဂစင်းစာ
မျက်နှာပေါ် ပါအောင်လုပ်လေ၊ လူသိများလာတဲ့အခါ ရှင်ကို သဘော
ကျသူတွေ များလာမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကဗျာကိုပဲချစ်ပြီး လူကိုမချစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော်က ရိုစီဂျင်း မျက်နှာလေးကို တစ်ခါမှ မကြည့်စူး
လေး ကြည့်ကာ ပြန်မေးသည်။ ရိုစီဂျင်းကလည်း အမှတ်မထင်
ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စူးစူးရှရှလေး ပြန်ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်း
စက္ကန့်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသွားသည်။

တစ်ယောက်သဘောတရား တစ်ယောက်နားငါ့ ညနေပါပြီ။
ရိုစီဂျင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရတာ ကာဆီးကာဆီးတော့ ဖြစ်နေ
မှာ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်မှန် ပါဝါထူထူက ပိတ်ထားတာ
တို့။

‘မရိုစီ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်နေရတာလဲ’

‘လွင့်လွင့်က သူများတွေထက် ခင်စရာကောင်းနေတာကိုး’

‘ဒါလောက်ပဲလား၊ လွင့်လွင့်က ငကြောင်နော်’

‘လွင့်လွင့်က တခြားယောက်ျားလေးတွေလို အခွင့်အရေးပေး
ရင် မယူတတ်ဘူး’

‘ထင်လို့ပါ။ နည်းရင်ရှောင်ပြီး များရင်တော့ မနိုင်မနင်း
သယ်တတ်တယ်’

‘နောက်ပြီး ရိုစီ လွင့်လွင့်ကို ခင်သွားတာ တစ်ချက်ရှိသေး
တယ်’

ဘာများဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်စိတ်တွေ ရဲ့ဗတောင်း
ခတ်သွားရဲ့။ ရိုစီဂျင်း ဖွင့်ဟလာမည့် နှုတ်ခမ်းလေးထဲက စကားတွေ
ကို မျှော်လင့်ရတာ တော်တော်ကြာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

‘လွင့်လွင့်က သေသွားတဲ့ ရိုစီအစ်ကိုနဲ့တူနေလို့’

သေဟ။

မဆီမဆိုင် သွေးမတော်သားမစပ် ရုပ်ချင်းတူရသလား။

*

အဆောင်မှာ ထမင်းစုစားကြတော့ နေသူပျောက်နေသည်။ ဘယ်တွေ့အလည်လွန်နေသလဲ မသိ။ ကျွန်တော်နှင့် ရဲခေါင်လှိုင်သာ ထမင်းစားပြီးသွားသည်။ နှစ်ယောက်သား စားပြီးသောက်ပြီးလို့ အခန်းထဲမှာ စာအုပ်ကိုယ်စီ ဖတ်ရင်း နှပ်နေကြသည်။ ထမင်းလုံးစီတော်မူနေကြတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ နေသူ ပျာယံးပျာယာနဲ့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း...

‘ဟေ့ကောင်... ဧယျာ မင်းကို သတင်းတစ်ခုလာပေးတာ’

‘ဘာလဲ၊ ထူးဆန်းသလား’

‘မင်းရဲ့ ရိုစီမမဂျင်းကို အပြတ်အသတ် အရှက်ခွဲမလို့ တိုင်ပင်နေတဲ့ အကြံအစည်တချို့ သိလာရလို့’

‘ဘာ... ဘယ်လို... ငါနားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

ကျွန်တော်က အသည်းအသန်မေးမိသည်။

‘ဟိုတစ်ခါကွာ၊ ရိုစီဂျင်း ဒေါက်မြတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ခိုင်သစင်နွယ်ထို မင်းသိလား၊ ပထဝီမေဂျာကလေကွာ’

‘သူ ဘာဖြစ်လဲ၊ လင်ယူသွားပြီလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူက သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့တိုင်ပင်နေတာ ကြားသိုက်ရတာ၊ ခိုင်သစင်နွယ်တို့က ရိုစီဂျင်းကို ကလဲ့စားချေဖို့ ရိုစီဂျင်း ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်လိုလိုနဲ့ ဝါးတားဂေါက်ကို သွားစိန်ခေါ်စာယ်၊ နာမည်ကိုတော့ ရိုစီဂျင်း တပ်ထားတယ်၊ ရေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နူးနေတာ ဘာညာဆိုပြီး သွားရန်စထားတာ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

‘ငါ သူတို့တိုင်ပင်နေတာကို ကြားတာကွာ၊ တိုင်ပင်နေတာက

ကုတ္တိုင်ဘက်က ရွှေတောင်ပို့တီးဆိုင်မှာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။ ခိုင်
သစင်နွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မကလည်း တော်တော်အညှိုးကြီးတာပဲ။ မထင်
ရဘူး’

‘သူ အရှက်ကွဲခဲ့တာကိုး’

ကျွန်တော်လည်း ရိုစီဂျင်းကို အချိန်မီ သတိပေးရမည်။

‘နေသူ မင်းသတင်းက သေချာလို့လား’

ရဲခေါင်လှိုင်က မယုံသလိုလို သံသယဝင်သလိုလိုနှင့် ဖေး
သည်။

‘သေချာပါတယ်ကွာ၊ အဲဒါ ဇေယျာ ရိုစီဂျင်းကို သတိပေး
ထားသင့်တယ်။ ဝင်းမင်းထွန်းက အရူးနော်၊ တော်ကြာမဖြစ်သင့်တာ
တွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ရိုစီဂျင်း နာမည်ပျက်သွားမှာ။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို
အရှက်ခွဲရင်နေတဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲ။ တော်ကြာ ကျောင်းပြီးခါနီးမှ
ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်မယ်။ ဇေယျာ မင်း ပြောထားဦး’

‘စိတ်ချပါ၊ ရိုစီဂျင်းက အခုအရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ တော်
တော်ကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲသွားပြီကွာ၊ ဘယ်ကောင့်ကိုမှ ရက်ရယ်
စက်စက် ပညာမပေးတော့ဘူး။ သည်းခံစိတ်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ပြီ’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆို အသည်းကွဲတဲ့ကောင်တွေ ထူ
ထပ်နေဦးမယ်။ အခု ဝါးတားဂေါက်နဲ့ ရိုစီဂျင်း တွေ့ရမဲ့သဘောတွေ
ဖြစ်နေပြီ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲကွာ၊ ဘယ်သူသာမလဲတောင် လောင်းချင်
တာ၊ အဓိက စတာတော့ ရေကြောင့်ပဲ’

ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းပေါက်စလေး ချထားမိရဲ့

အခန်း(၁၃)

ရိုစီဂျင်းကို သတိပေးရမည်။ နိုင်သစင်နွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အပြုံးအတေး အတော့အလာနဲ့ကြီးမားဟာပဲ။ ပျောက်မောင် ရိုစီဂျင်းကို အချိန်မီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရတော့မည်။ ရိုစီဂျင်းကို ရှာဖွေဖို့ အပူတပြင်း ဖိုင်းပြင်းရတော့သည်။

ကျောင်းချိန်မှာ ကျွန်တော် ရိုစီဂျင်းကို မှတ်တိုင်မှာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ရိုစီဂျင်း ကားမှတ်တိုင်ကနေ လေးလံနူးကွေးသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာကလေးကလည်း အကြည်မသာနဲ့။

‘မရိုစီ နေမကောင်းဘူးလား’

‘ညည အိပ်မပျော်လို့ စိတ်တွေညစ်နေတာ’

‘စိတ်မညစ်နဲ့၊ ကျောင်းစာတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မယ်၊ အမေးပွဲက နီးနေပြီ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲမှတ်အားလိုက်’

ကျွန်တော်က တတ်သမျှ နှစ်သိမ့်ပေးသည်။ ရိုစီဂျင်း မျက်နှာလေးက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ အလှလေးအချို့ သွေဖယ်နေရဲ့။

‘မရှိစီ ကျွန်တော် တစ်ခုသတိပေးစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ၊ နင် မိန်းမယူတော့မလို့လား’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မရှိစီ ဟိုတစ်ခါ မရှိစီနဲ့ အချေအတင်ဖြစ်ကြတဲ့ ခိုင်သဇင်နွယ်ကို သိလား၊ ပထဝီမေဂျာက ကွင်းလေ’

‘သိတာပေါ့၊ ငါ့ကိုတွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း အပြုံးဖွဲ့ထားတာလေ၊ အခု သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကားတိုက်ခံရပြီး သေပြီလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မရှိစီကို သူစောင့်ကြည့်ပြီး မရှိစီကို ကျောက်တွန်းဖို့ ကြံနေတယ်’

ကျွန်တော်က အလောသုံးဆယ် ပြောချလိုက်သည်။

‘အောင်မာ ဒီကောင်မကများ တစ်ချိန်ကခံခဲ့ရတာကို မမှတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ နေစမ်းပါဦး လွှင့်လွှင့်၊ နင်က ဘယ်ကနေ သိလာရတာလဲ’

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေ ပြောပြချက်ကို ပြန်ရှင်းပြသည်။

‘ဒီကောင်မမှာ ငါ့ကိုယှဉ်နိုင်မဲ့ အရည်အချင်းမရှိပါဘူး၊ နင် ပြောပုံအရဆို ငါပိုလို့တောင် မကြောက်သေး’

‘မရှိစီကလည်း မကြောက်တာတော့ မကြောက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သတိဆိုတာ ပိုတယ် မရှိပါဘူး၊ သူ ခုလိုကြံစည်နေတာတွေကို မရှိစီသိထားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘အဲဒီဝါးတားဂေါက်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်လဲ’

‘ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတဲ့ကောင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အရူးပါးရော် ရေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခရေဖီဂေါက်နေတာ၊ သူ့အဖေက အညာရော်’

မြို့က၊ အမေကလည်း ရေတာရှည်ဘက်က၊ အခုနေတော့ ပုစွန်တောင် ရေကျော်မှာ’

‘ငပေါ့ပဲ၊ ရိုစီဂျင်းနဲ့တွေ့ရင် ရေတံခံခံသွားမယ်’

ရိုစီဂျင်းက ကြွေးကြော်လိုက်သေးသည်။

‘အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံကိုတောင် အရူးတစ်ယောက်က ဓားနဲ့တက် ထိုးသွားသေးတယ်၊ သတိတော့ထားရမှာပဲ’

‘ရိုစီတော့ သူနဲ့တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့တော့ ခဏခဏကြုံဖူးတယ်၊ ဒီကောင်ဂေါက် နေတာက ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ ပါးပါးလေးဗျ၊ တွေးခေါ်မှုပိုင်းမှာ မဆို စလောက်လေး ချို့တဲ့နေတာပဲရှိတယ်’

‘ခိုင်သဇင်နွယ်နဲ့ ဒီကောင်နဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ ခုချိန်လောက်ဆို သိပြီးပြီထင်တာပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ် လွင့်လွင့်၊ ခိုင်သဇင်နွယ်တို့က Group တောင့်တယ်၊ မာယာပရိယာယ်တွေ နှစ်သွယ်ယှက်ပြီး ဝါးတားဂေါက် တို့ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပေးလိုက်ရင် ရိုစီဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်လာမှာပါ’

ရိုစီဂျင်းက အချက်ကျကျ ကြိုတွက်နေသည်။

‘ရိုစီ... ရိုစီဘက်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေမယ်နော်’

‘လွင့်လွင့်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သဇင်မနဲ့ ရိုစီကိစ္စတွေပါ၊ လွင့်လွင့် ဘေးကနေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်နေပါ’

‘ပြိုင်ဘက်ကိုတော့ ပေါ့သေးသေး လျော့မတွက်နဲ့’

‘ရိုစီဘဝမှာ ပြိုင်ဘက်ကို ခါချပစ်တာပဲရှိတယ်၊ ပြိုင်ဘက်က လိုက်တွယ်ကပ်နေတာတွေ မရှိဘူး၊ သဘောပေါက်လား’

‘နဂိုလီယံတောင် ဝါတာလူးစစ်ပွဲမှာ ရုံးခိုခိုဖူးသားတာပဲ၊ ရှိစိလည်း အနိုင်မရရင်တောင် အရုံးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ ရှိစိ အပွဲပွဲ အနှံ့နှံ့ နှဲလာတာ ဒီတစ်ခါလည်း ဘယ်တော့မှ နောက်ကောက်မကျစေရဘူး’

ရှိစိကင်းသည် သူ့ကိုစိန်ခေါ်သော ပွဲအတွက် ကျေနပ်အားရ နေပုံရသည်။

ခိုင်သစင်နွယ်နှင့်သူသည် ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကြေဖြစ်နေပုံပဲ။ ဘားရက်အိုဘားမားနှင့် အာမက်ဒီနိုဂျက်၊ နဂါးနှင့် ဂဠုန်လို ရန်ငြိုးရန်ဘက်တွေပင်။ ဒီပွဲမှာ သူတင်ကိုယ်တင် ယှဉ်ပြိုင်ရပေမည်။

‘ဝါးတားဂေါက်ကို သတိတော့ထားနော်’

‘စိတ်ချပါ၊ ဝါးတားဂိတ်စီမံအရေးတော်ပုံမှာ မြေပုံတွေနဲ့ ကွင်းစတုန်းစစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲထားတယ်၊ ရှိစိတို့လည်း ဝါးတားဂေါက်ကို စီမံကိန်းရေးဆွဲပြီး နှိပ်ကွပ်ပစ်ရမယ်’

‘အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်က လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ တားမြစ်ရသည်။

‘ရှိစိ ခုနက မျက်နှာမကောင်းတဲ့အကြောင်းလေး ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘မျက်နှာမကောင်းတာက ဒီနေ့ ရှိစိ သနပ်ခါးမလိမ်းလာရလို့’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဟို... ကိုမင်းအောင်ဇိုလ် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး’
 ‘အမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့လား’
 ‘အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး’
 ရိုစီဂျင်းက ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပြန်ဖြေနေသည်။
 ‘အဲဒါဆိုဘာလဲဗျာ’
 ‘ရိုစီ ဝမ်းချုပ်နေလို့ ဒါတောင် မှန်အောင်မဖြေနိုင်ဘူး’
 ‘ဒီက အစိုးရိမ်လွန်နေတာကိုး’
 ကျွန်တော်က ဖြေချင်ရာ ဖြေပြစ်လိုက်သည်။

*

ကနဦးထပ်ခုထပ်

လက်ခုပ်ထဲက ထွက်ကျွန်းပြီးတွေ့ဆုံမှု
 ပျက်ဝန်တုတ်အုပ်ထဲက သင်ခန်းစာ
 ဝေဟာရအနည်းအကျဉ်းနဲ့
 သူမကိုတောက်ပစေခဲ့
 ရင်ခုန်သံနဲ့ သံပတ်ပေထောက်ဘူး
 အံ့ပုန်ဘာသာရပ်တွေ တိုးပွားလာပြီ
 စံပယ်ရနဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်က
 ငါ့ကိုနှယ်ချဲ့ခဲ့သပေါ့
 လွင်ပြင်ရာသီဥတုရဲ့ စားစာခံထား
 အိမ်ပက်တပျော်တခေါ်က အလွမ်းနဲ့ စာရင်ပိတ်ထယ်
 သတိရခြင်းတွေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေထားသော
 အကြည့်ဟောင်း

ဧည့်တော်တော်ပကျော်လွန်ခင်
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို
လမ်းဆုံလမ်းက
ဆုပ်ဖမ်းလိုက်တယ်။

‘ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော့်ကဗျာပဲ’
‘ဟုတ်လို့လားကွ၊ မင်း ဒီကဗျာ ပါဖူးလို့လား’
ကဗျာဆရာပိုင်ချစ်က အတင်းမေးတယ်။

‘သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကဗျာကို မှတ်မိတယ်၊
ကံကော်ဝေ မဂ္ဂဇင်းကို ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတည်းက ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ပို့ထားတာ၊ ဟိုဗျာ၊ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဂျယ်လီထိန်
ကိုယ်တိုင် လက်ခံခဲ့တာ’

‘အဲဒါ သွားတာပဲ၊ ဒီကောင် ဂျယ်လီထိန်က စာနယ်ဇင်း
မဂ္ဂဇင်းလောကမှာ လူရှုပ်ကွ၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေကို အင်တာဗျူး
သလိုလိုနဲ့ ကပ်ဖားရပ်ဖား လုပ်နေတာ၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေဆီ
ကဗျာတွေတောင်းပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေကိုပို့ စာမူခရရင် သူကဘုန်းပစ်နေ
တာ’

စာရေးဆရာပေါက်စ လဝေးကြယ်က ဖော်ကောင်လုပ်သည်။
ကျွန်တော်ကတော့

‘ကိုယ့်အနုပညာကို ဦးနှောက်ဖောက်စားတာကို လက်မခံနိုင်
ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာတွေကို ဒီလောကသားတွေ ဝင်ရှုပ်နေ
တာကြာပြီ၊ ဒီကိစ္စကို ဖြေပစ်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ကောင်... မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေမှာ ဒီ

ကောင်တွေ ခြေသွက်လက်သွက်နဲ့ ဝင်နေရာယူတာ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး’

ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုလှန်၍ ကျွန်တော့်ကဗျာကို ပြန်ကြည့်ရာ ကလောင်နာမည်မှာ မင်းသားကောင်းစော်ဟိန်း ဖြစ်နေသည်။

‘ဪ... ငါ့ကဗျာကိုခိုးတဲ့ကောင်က ဒင်းဖြစ်နေတာကိုး၊ တွေ့မယ်’

ကဗျာဆရာဝင်ချစ်က သတိပေးသည်။

‘ဟေ့ကောင်လေး၊ စွတ်လည်းမလုပ်နဲ့ဦး၊ သိတဲ့တတ်တဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေနဲ့ ငါတိုင်ပင်ပေးပါ့မယ်’

‘မင်းသားတွေကလည်း လွန်ပါတယ်ကွာ၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးတာ ဘယ်လောက်ရလို့လဲ၊ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားစာတောင် မရှိဘူး’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ ဒါမျိုးကိစ္စတွေက မဂ္ဂဇင်းလောကမှာ မှီလိုပေါက်နေပြီ၊ ငလွင့် မင်းလိုပဲခဲရတဲ့ကောင်တွေ အများကြီး၊ တချို့ဆို ဇာတ်တူသားတွေ စားနေကြတာ’

လဝေးကြယ်က ယိုယွင်းနေသော အနုပညာလောကကြီးကို ဖြစ်တင်သည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ ဒေါသထွက်စဖူး ထွက်မိသည်။ ဒါမျိုးကိစ္စတွေက မဖြစ်သင့်ဘူး။ မင်းသားတစ်ယောက်က တိုယ်တိုင်ကဗျာမရေးနိုင်တာ အပြစ်မဟုတ်။ သူများ ကဗျာကို ခိုးယူ တူးချပြီး ပုံတူပွား သူ့နာမည်တပ်ပြီး နာမည်ကျော်အောင်လုပ်တာက တကယ့်ရောမအပြစ်။

ဒီကိစ္စကို ရီစီဂျင်းကို ပြောပြီး အကူအညီတောင်းရမည်။ ဗြိသိကာန်ရာမမည်။ ခွင့်လွှတ်လို့မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်

လေထန်တုန်းက ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ကဗျာဆရာဝင်ချစ်နှင့် လထေး
ကြယ်က ဘုံဆိုင်သွားဖို့ ခေါ်တာတောင် မလိုက်သွားဖြစ်။

ရိုစီကွင်းဆီ ချက်ချင်းဖုန်းခေါ်သည်။ ဖုန်းကဆက်သွယ်၍မရ။
ဧရိယာပြင်ပရောက်နေသည်။ တော်တော်လေးကြာမှ ဖုန်းခေါ်လို့ရ
သည်။

‘မရိုစီ ဘာတွေလုပ်နေလဲ’

‘ဝါးတားဂေါက်အတွက် စိန်ခေါ်စာ ရိုက်နေတယ်’

‘ဝါးတားဂေါက်ဆီက စိန်ခေါ်စာရော ရောက်ပြီလား’

‘ရောက်ပြီ၊ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတယ်၊ သင်မ လက်
ချက်ဆိုတာ အရမ်းသိသာလွန်းတယ်’

‘ထားပါတော့၊ ပြောစရာရှိတယ်’

‘ဘာအကြောင်းလဲ၊ ခြေဆလက်ဆ မပြင်းဖို့ ပြောနေတာ
လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မရိုစီရဲ့ ငယ်ရည်းစားဟောင်းကြီး ကောင်းစော်
ဟိန်းလေ၊ ကျွန်တော့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူ့ကဗျာလုပ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ
ပါလာတာ’

‘ဟင်... ဒါ့. မတရားတာပဲ၊ သူ ကူးယူခိုးချထားတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သူ့ကိုပညာပေးဖို့ မရိုစီ ကူညီပါ’

‘သူနဲ့ ရိုစီနဲ့ မပတ်သက်တော့တာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဘယ်
လို ကူညီပေးရမှာလဲ၊ လွင့်လွင့်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲ လုပ်နေတာ
အတိုင်းပေါ့’

‘ကျွန်တော်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပညာပေးချင်တာ’

‘ဝါးတားဂေါက်ကိစ္စပြီးရင် ရိုစီ စဉ်းစားပေးပေါ့မယ်’

‘တကယ်နော်၊ ဒါကြောင့် မရိုစီက ခင်ဖို့ကောင်းတာ’
‘ဒါပဲနော် တာတာ’

ရိုစီဂျင်းက ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ လှိုင်းကလေး
တွေ လူးကာလွန်ကာနဲ့ပေါ့။

*

ကန်စပ်မှာ စောင့်နေသူက ရိုစီဂျင်း။ ရောက်လာမည့်သူက
ဝါးတားဂေါက်။ စောင့်ကြည့်နေသူက ကျွန်တော်နှင့်နေသူ၊ ရဲခေါင်
လှိုင်။ တစ်ဖက်က နိုင်သဇင်နွယ်နှင့် သူမ၏ ဘော်ဒါများ။ နေရာယူ
ထားကာ အင်းလျားကန်ရေပြင်တစ်ခုလုံးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရှုနိုင်
သော ကန်ရေပြင်စပ်နား။ ရိုစီဂျင်းသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သော
မျက်နှာပေးဖြင့် အဝေးကို ငေးမောနေသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော
ဖိနပ်ခရမ်းပြာရောင် ဝမ်းဆက်လေးက သူမ၏အသားအရောင်ကို လှပ
ခွဲကြားစွာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေရဲ့။ ရိုစီဂျင်းမှာ လှပမှုအပေါင်း သရဖူ
ဆောင်းနေသော ဘုရင်မတစ်ပါးအနေနှင့် အရင်ကဖြစ်တည်ခဲ့ပေမဲ့
အခုတော့ လတ်ပျဉ်းတော်ကျနေတဲ့ အမယ်အိုကြီးတစ်ပါး၏ စိတ်ဓာတ်
မျိုးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အရင်ဆို လက်ရဲဇက်ရဲစိတ်မျိုးတွေ မရှိတော့။ သိုင်းလောက
ခု အနားယူလိုက်သော သိုင်သမားဟောင်းကြီးကို မွန်ဂိုတွေအား မှိန်နှင်း
နှိပ်ထားခေါ်သကဲ့သို့ ရိုစီဂျင်း အတွင်းအားတွေ အပြည့်အဝ ထည့်ထား
နေသည်။ နိုင်သဇင်နွယ်က သူမကို ရဲသဲ့သဲ့စကားမပြောဘဲ ဟန်ပိဝါ
ဆန်ချိုချိုနှင့်သာ တစေ့တစောင်း ကြည့်နေသည်။

ခိုင်သစင်္စယ်လည်း အရင်ကထက် အလှသွေးကြွယ်လှပနေသည်။

ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဝါးတားဂေါက်က မင်းသားတစ်ယောက်လို ဝတ်စားပြီး ရောက်လာလေပြီ။ ဝင်ဝင်လာချင်း ပရိသတ်ကို ဂါရဝမပြုဘဲ တန်းထိုးသော လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့ ရိုစီကျင်းကို စကားနဲ့ လှမ်းတွယ်သည်။

‘ရိုစီလေး ရေတွေဘာတွေကော ချိုးလာလား’

‘ဟင့်အင်း... ရေမချိုးခဲ့ဘူး၊ မျက်နှာပဲ သစ်ခဲ့တယ်၊ ရေကတော့ ဂင်္ဂါမြစ်ရေပဲချိုးမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ’

ဘောလုံးပွဲကြည့်နေသော ပရိသတ်ကဲ့သို့ ကျန်သူများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီး

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း’

ဝါးတားဂေါက် ဘာမှန်းမသိ လက်ခုပ်ထတီးသည်။

‘ဒီနေ့ပွဲမှာ ရိုစီက ရေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုးကျိုးတွေပြောမယ်၊ ရှင်ကတော့ ကောင်းကျိုးတွေပြောပေါ့’

‘တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြေးလား’

‘အဆင်ပြေသလို ပြောနိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ကစပြောမယ်၊ အမေရိကန်မှာ ရေသန့်ဗူးတွေ ထုတ်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် ရေနံစိမ်းစည်ပေါင်း ၁.၅ သန်းသုံးစွဲခဲ့ရတယ်’

‘အဲဒီ ၁.၅ သန်းဟာ ကားစီးရေ ၁ သိန်းအတွက် တစ်နှစ်လောက်စာနဲ့ ညီမျှတယ်၊ ဒါကိုရော ရှင်သိရဲ့လား’

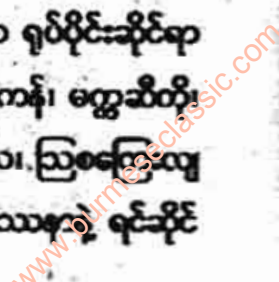
ပွဲဦးထွက် ဝါးတားဂေါက် ခွေသွားရဲ့။

‘ရာမခေတ်က ရေသွင်းစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့
 တယ်။ ရာဇဝင်ထဲမှာ ပန်ထွာတုရင်မက သူ့စည်တော်ကြီးကို တီးလိုက်
 ရင် ရန်ပယ်ချောင်းက ရေတွေဟာ မြင့်တက်လာပြီး ဒွတ္တဘောင်ခင်း
 ရဲ့ တပ်တွေကို သိမ်းနုတ်ယူသွားတယ်။ အိုအေစစ်ဟာ ရေပါပဲ။
 ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးတွေဟာ ကမ္ဘာမြေထုထက် ပိုရှားတယ်။ ရေစီး
 ရေလာ ကောင်းမွန်မှ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ
 မယ်’

‘ရှင်သိတာ ဒါ အကုန်ပဲလား’

ဝါးတားဂေါက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘၂၀ ရာစုမှာ ရေနံကြောင့် စစ်ပွဲဖြစ်ရင် ၂၁ ရာစုမှာ ရေ
 ကြောင့် စစ်ပွဲတွေဖြစ်နိုင်တယ်။ အိန္ဒိယမှာ ယမုံနာ၊ ဂင်ဂါ၊ နာခဒါ၊
 မဟာနဒီ၊ ခရစ်ရှုနား၊ ကဗ္ဗာစီမြစ်တွေရှိတယ်။ ၁၉၉၁မှာ ရေလှပွဲတွေ
 ကြောင့် လူတစ်သိန်း အိုးပစ်အိမ်ပစ် ပြေးရတယ်။ ဗုဒ္ဓရာဇဝင်ထဲမှာ
 လည်း ရောဟထီမြစ်ရေကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။
 အမေရိကန်နဲ့ မက္ကစီကိုလည်း ကော်လိုရာနို မြစ်ရေကြောင့် ပြဿနာ
 ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ယူဖရိတ်နဲ့ တိုက်ဂရိတ် မြစ်နှစ်သွယ်ဟာ တူရကီနဲ့
 အီရတ်တို့က ဦးသူ ယူစတမ်းဆိုပြီး ပြဿနာတက်ဖူးတယ်။ ကျော်ဒန်
 မြစ်ကြောင့် အစ္စရေးနဲ့ ပါလက်စတိုင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်
 ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ရေမရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်သွားမှာ ရေမလုံထောက်
 တဲ့ ပြဿနာက နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပထမအမျိုးအစားက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 အရ ရေတွေတကယ်ခမ်းခြောက်ကုန်ခြင်းပဲ။ အမေရိကန်၊ မက္ကစီကို၊
 ခြောက်အာဖရိက၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ ဗဟိုအာရှဒေသ၊ ဩစတြေးလျ
 အရှေ့တောင်နဲ့ တရုတ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတို့မှာ အဲဒီပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်

နေရတယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ရေတွေရှိပေမဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့
ငွေမရှိလို့၊ စီမံခန့်ခွဲမှု ညံ့ဖျင်းလို့၊ ဒါတွေကတော့ အာပရိကတိုက်
အာဟာရတောင်ပိုင်းမှာဖြစ်နေတယ်”

ဝါးတားဂေါက်မှာ ဝါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် ပြူးကြောင်
ကြောင်လေး ဖြစ်နေသည်။

‘ရေဘာကြောင့် ရှားလာရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်းက လူဦးရေ
တိုးပွားလာမှု၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲလာမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညစ်မှု၊
သန့်စင်တဲ့ရေအရင်းအမြစ်များ ရရှိရေး၊ စနစ်တကျ သုံးစွဲရေးအတွက်
လိုအပ်တဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်မှုတွေကြောင့်ပဲ။ တရုတ်
မှာရှိတဲ့ အဓိကဖြစ်ကြီးခုနစ်စင်းမှာ ၅၄ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ညစ်ညမ်းနေ
ပြီ။ အချို့မိုးခေါင်ရေရှားဒေသတွေမှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်
နိုင်ဖို့ မြစ်ရေကို ရယူသုံးစွဲရင်း တွက်ချက်မှုတွေ မှားကုန်ကြတယ်။
ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှုတွေကလည်း ရေကိုခမ်းစေပါတယ်။ ရေခဲမြစ်
တွေပျောက်ဆုံးခြင်း။ ကမ္ဘာ့မြောက်ဖျားဒေသကတောင်တန်းတွေက
နှင်းခဲတွေ အရည်ပျော်ခြင်းကလည်း ရေချိုတွေကို ပိုနည်းလာစေ
တယ်။ အဲဒီလောက်ဆို ဝေဟာလောက်ပါပြီ။ ရှိစီ ဖတ်ထားတာတွေ
လည်း ကုန်လောက်ပါပြီ’

ရှိစီကွင်းက စကားပြောရတာ မောပန်းလာသဖြင့် စကားစကို
ဖြတ်ပြစ်လိုက်သည်။ သူမရင်ဘတ်ကို ဖိကာ မောနေသဖြင့် ကျွန်တော်
ရေသန့်မှူးဖြင့် ရေသွားတိုက်သည်။ ဝါးတားဂေါက်ကတော့ အူကြောင်
ကြောင်နှင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ခိုင်သစင်နွယ်က
တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး သူ့အဖွဲ့နှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ နေသူ
နဲ့ ရဲခေါင်လှိုင်ကလည်း ခေါင်းတွေခါယမ်းပြီး ထွက်သွားကြသည်။

“ရိုစီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရိုစီကို ဆေးခန်းပို့ပေးပါ လွင့်လွင့်”

ကျွန်တော်လည်း မောလျနေသော ရိုစီကွင်းကို တွဲ၍ ဆေးခန်း ပို့ရသည်။ ဝါးတားဂေါက်တော့ ဒီအတိုင်း အူတူတူနှင့် ကျွန်ရစ်ခဲ့ သည်။

“မရိုစီရယ် ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ညမအိပ်ဘဲ စာတွေဖတ်နေရတာ လဲ၊ ဝါးတားဂေါက်ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး”
ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းနေသော ရိုစီကွင်းကခပ်သဲ့သဲ့လေး ပြုံးသည်။ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“လွင့်လွင့်ရယ် ရိုစီ အားနည်းသွားတာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နောက်ဆိုရင် ရိုစီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြိုင်နဲ့တော့နော်”

“အင်း”

ရိုစီကွင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ပညာမပေးတော့နဲ့နော်”

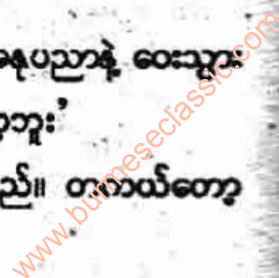
“ဒါလည်း ကတိပေးတယ်”

“မရိုစီဘေးမှာ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးရှိနေစေချင်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကနေဒါလိုက်ခဲ့လေ”

“မရိုစီတို့ဆီလိုက်ရင် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အနုပညာနဲ့ ဝေးသွား မှာပေါ့၊ ထားပါ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့

ကျွန်တော်နှင့် ရိုစီက မကြာခင် ခွဲခွာရတော့မည်လေ။

‘လွင့်လွင့်... ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရိုစီကို နည်းနည်းကရ စိုက်ချော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သွားခါနီးမို့ ရိုစီ မပြုငြင်အောင် နေရမယ်ချော်’

‘ဒါတော့ စိတ်ချ’

ကျွန်တော် ကတိသာပေးလိုက်ရပေမဲ့ ရင်ထဲတော့ မချိုဖြစ် သွားသည်။

‘လောလောဆယ်တော့ ရိုစီ အနားကောင်းကောင်းယူရလိမ့် မယ်’

‘ဝါးတားဂေါက်ကြီး သနားပါတယ်’

‘သနားစရာမလိုပါဘူး၊ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ၊ ဟိုကောင်မမြောက် ပေးတိုင်း လျှောက်လုပ်နေတာ’

‘ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျန်းမာအောင်သာနေ၊ မရိုစီ ဘဝက မကြာခင် တိုးတက်ပြောင်းလဲတော့မှာ’

‘ဒါတွေမပြောရင်ကောင်းမယ် လွင့်လွင့်၊ ရိုစီ ဒီကိုခင်းအောင် ဝိုင်းကို လက်မထပ်ချင်ဘူး’

‘မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ပါနဲ့ မရိုစီရယ်’

ရိုစီကွင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားရဲ့။

‘ဟိုကဗျာသူခိုးကိစ္စလည်း မရိုစီ ကျန်းမာရေးကြောင့် မဖြေ ရှင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဆော်မယ်’

‘ကောင်းစော်ဟိန်းဆိုတဲ့ကောင်က အရင်းကတည်းက အကျင့် သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး’

ရီစီဂျင်း

ရီစီဂျင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

‘အားနည်းနေတော့ အားရှိတဲ့အစားအစာ ဘာစားမလဲ မရီစီ’

‘မုန့်ဖက်ထုပ်’

‘ဗျာ’

အခန်း(၁၄)

‘ဟေ့ကောင် ဇေယျာ အမြန်ထ၊ အမြန်ထစမ်း’

ကျွန်တော် ညက ကဗျာဖတ်တာ ညဉ့်နက်သွား၍ အိပ်ယာ
ဝင်နောက်ကျရာမှ နေသူတို့လာနှိုး၍ အိပ်မှန်စုံမွှားနဲ့ ထလာသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မိုးပြိုတော့မယ့်အတိုင်းပဲ’

‘ထူးဆန်းတာတွေ ဖြစ်နေလို့’

‘ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အင်းလျားကန်ထဲက ရေတွေထို
ရောဝတီဖြစ်ထဲ ပို့မလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း... မင်းရိုစီဂျင်း’

‘ဟေ... ရိုစီဂျင်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ’

ရဲခေါင်လှိုင်က မပြောချင်သည့်ပုံစံနဲ့ ခေါင်းကုတ်၍ ပြော
သည်။

‘ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ’

‘ရိုစီဂျင်းလေ၊ ကျောင်းထဲမှာ မင်္ဂလာပိတ်စာတွေ လိုက်
နေတယ်’

‘ဟေ... ဟာ... ဟုတ်လို့လားကွာ’

‘မသိဘူး၊ ဇော်လင်းအောင်ကြီး ငါတို့ကို လာပြောတာပဲ’

‘ဟာ... ရိုစီ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

‘မင်း... မင်း လိုက်သွားသင့်တယ်’

ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းအဝတ်အစားလဲကာ ဒုန်းစိုင်းသွားရတော့သည်။ ရိုစီဂျင်း ဘာတွေလုပ်နေပြီလဲ မသိ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အပြေးသွားရသည်။

ကျောင်းထဲရဲ့တစ်နေရာဖြစ်သော အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင် ရိုစီဂျင်းနှင့်အတူ ဝါးတားဂေါက်ကိုပါတွေ့ရသည်။ ရိုစီဂျင်းက တွေ့သမျှကျောင်းသားတိုင်းကို စာအိတ်ကလေးတွေ လိုက်ဝေနေတာကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း အတင်းပြေးသွားသည်။ ဝါးတားဂေါက်က ရိုစီဟေးနားမှနေ၍ ဖိတ်စာရသူတိုင်းကို ရေသန့်ဗူးတွေ လိုက်ဝေနေရဲ့။

‘ရိုစီ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’

‘ဪ... လွင့်လွင့် အတော်ပဲဟာ၊ ဖိတ်စာလေးဘာလေး ကူကမ်းပေးပါဦး’

‘ဘာဖိတ်စာလဲ’

‘မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာလေ’

‘ဗျာ... ကိုအောင်မင်းဗိုလ်နဲ့လား’

‘သေချာတာပေါ့၊ လုပ်ပါ လွင့်လွင့်ရယ်’

ရိုစီဂျင်းက သူ့ဖိတ်စာတွေကို ကျွန်တော်ဆီထိုးပေးသည်။

ကျွန်တော် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ရုန်းကြွသလို ခံစားသွားရသည်။

‘မပေးဘူးဗျာ’

‘လွင့်လွင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မထူးတော့ဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာက ရှုံ့တွနေရတာလဲ၊ ဝမ်းမကောင်းလို့

လား’

ရိုစီကလေးက မျက်လုံးကလေးပြူးပြီးမေးသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမယ်’

‘ပြောလေ၊ ရိုစီ နားထောင်နေပါတယ်’

‘ရိုစီ ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့ လက်မထပ်ရဘူး’

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲရှိရာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

‘သူနဲ့လက်မထပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ သူ အခုပြန်လာတော့မှာ’

ရှေ့အပတ်လေယာဉ်နဲ့ သူရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘ရိုစီကို ကျွန်တော် မခွဲနိုင်ဘူး’

‘ဟင်... ရိုစီကိုခွဲရအောင် ထင်းတုံးမှ မဟုတ်တာ’

အရေးထဲ ပြက်လုံးကလေးတွေက ရှုပ်နေသေး။

‘ရိုစီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဗျာ’

ဝါးတားဂေါက်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဘာ... ဘယ်လို... ရိုစီကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ရိုစီ၊ ဒါ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ’

‘နင် ဘာလို့ခုမှလာပြောရတာလဲ’

ရိုစီကလေးက ဒေါသသွံ့စွက်၍ ပြန်ပြောသည်။

‘ထင်သားပဲ၊ ရိုစီကို လွင့်လွင့် အချိန်တန်ရင် ဒီစကားပြော

မှပဲဆိုတာ၊ ဘာဖြစ်လို့မြဲပြီး အံ့ပုန်းလုပ်နေရတာလဲ’

‘ပြောခွင့်မကြံ့တာပါ’

‘အောင်မလေး ရှင်နဲ့ ရိုစီ အမြဲတမ်းတွေ့နေတာပဲ’

‘ပြောခွင့်မသာသေးလို့ပါ’

‘ရှင် ပြောမထွက်တာ မဟုတ်လား၊ ခု ဘာလို့ပြောထွက်သလဲ၊ ရှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေဟာ အကျဉ်းထဲ အကြပ်ထဲဆိုရင် လျှို့ဝှက်တာတွေ ရိုက်စစ်စရာတောင်မလိုဘူး၊ ရှင်အလာကောင်းမေမဲ့ အခါနှောင်းသွားပြီ၊ အခုဖိတ်စာတွေတောင် ဝေပြီးနေပြီ’

‘ဗျာ... မရိုစီ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ကိုဝင်းမင်းထွန်းရေ... လွင့်လွင့်ကို ရေတစ်ဗူးလောက် ဒါနု ပြုလိုက်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဝါးတားဂေါက်က ရေတစ်ဗူးလာကမ်းပေးတော့ ကျွန်တော် စိတ်တွေပိုပေါက်ကွဲထွက်လာကာ ရေဗူးကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ရိုစီ ကျွန်တော့်ကို အရင်ကတည်းက မချစ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား’

‘ရှင်ကမှ ချစ်တယ် အရင်ကတည်းက မပြောခဲ့ဘဲ’

ရိုစီဂျင်းက သူ့စကားကိုနင်း၍ လိုက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အခု ချစ်နေမိပြီ’

‘ဒါပေမဲ့ ရှင် ရိုစီကို အခု ချစ်လို့မရတော့ဘူး’

‘မရရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အချစ်ကို ရိုစီအသိအမှတ်ပြုပေးနိုင်လား၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ပေးစေချင်တယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ် အသိအမှတ်ပြုပေးနိုင်မှာလဲ’

‘ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် နုလန်ပေးနိုင်အောင် ခံလိုက်ရပါပြီ မရိုစီ၊ ခင်ဗျားလေးရဲ့ လှပတဲ့ပွဲသိမ်းပျက်ကွယ်

မှာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ စုတ်ပြတ်သတ်ထွက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဘဝလေး သာယာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်'

ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အလို မကျသော ဆန္ဒတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်လို့။ နှလုံးသားထဲက တဆစ် ဆစ်ကိုက်ခဲလာပြီး မျက်ဝန်းဆီမှ အခိုးအငွေ့တွေ လွင့်ဝဲလာကာ မျက်ရည်ဆည်တစ်ခုကို တည်ဆောက်မိသွားသည်။

ရိုစီဂျင်ကို ကျွန်တော် ခုမှ နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ဆွေးနွေးစရာ မလိုဘဲ သိပ်ချစ်မိသွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှခဲ့ ဝါဘူး။

ကျွန်တော် ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ တိုက်ခတ်နေသော လေတွေက လေပူတွေဖြစ်နေသလို တွေ့သမျှ မြင်ကွင်းတွေကလည်း စီးတောင်ချော်ရည်ပူတွေ စီးဆင်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေပါပဲ။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်တွေ တစ်စစ ပြုတ်ထွက်မတတ်အောင့်နေပြီ။ မြက်ခင်းစိမ်း တွေက ဆူးညောင့်တွေထောင်ထားသလား ထင်မိသည်။ ကျွန်တော် ခြေပစ်လက်ပစ် နှလုံးသားပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

'ကွီ... ကျီ... ကွီကျီ... ကွီကျီ...'

'အောင်မလေး'

ကျွန်တော် ကလေးကစားစရာ ဘဲရုပ်လေးတစ်ခုပေါ်သွား ထိုင်မိ၍ အလွမ်းတွေ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်စင်ပြီး အချို့က ကန်ရေ ပြင်ထဲ ငုပ်လျှိုးကုန်၏။ အတွဲလေးတွေကတော့ ထီးကိုယ်စီနှင့် ကြည့်နူး

နေကြသည်။ အာကာသထဲက ဥက္ကာပျံအပိုင်းအစတွေ လွင့်ကျပြီး သူတို့ကို ထိပါစေ။ ဒါမှမဟုတ် နေရောင်ခြည်ထဲက ဗိုင်းရပ်စ်တွေ ဒင်းတို့ကိုယ်ထဲ အလျှိုလျှို ဝင်ပါစေ။

‘လွင့်လွင့် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ’

ကျွန်တော့်နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ရိုစီဂျင်း ဖြစ်နေသည်။

‘အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ မရိုစီ’

‘မပြီးသေးပါဘူး လွင့်လွင့်၊ ဇာတ်သိမ်းက ခုမှပျိုးတုန်း ရှိပါသေးတယ်၊ ဇာတ်ဦးအစနဲ့ ဇာတ်ကိုယ်ကအကြောင်းတွေ လွင့်လွင့် မသိသေးတာတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒါတွေကို ရိုစီ လာရှင်းပြတာ’

‘ဘယ်လို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လွင့်လွင့်ကို တစ်ခါခေါ်သွားတဲ့ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ထဲကမိသားစုဟာ ရိုစီနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ရိုစီသူငယ် ချင်းကောင်မလေးက နယ်မှာကျောင်းဆရာမလုပ်နေလို့ ရိုစီက ရံဖန် ရံခါ သွားစောင့်ရှောက်နေတာပါ၊ သူတို့ကလည်း သမီးရင်းလေးတစ် ယောက်လို့ ဖြစ်နေပါပြီ’

‘ဟာ... ဒါဆိုရင် မွေးစားမိဘတွေကရော’

‘ဘာမွေးစားမိဘမှ မရှိဘူး၊ ရိုစီအဖေနဲ့အမေက နိုင်ငံခြားမှာ ဒီမှာစောင့်ရှောက်ထားတာက အဘွားပါ၊ ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့လက် ထပ်ရမယ်ဆိုတာ အဖေနဲ့အမေရဲ့ ဆန္ဒပါ’

‘မိဘတွေက ဒါဆို ဒီမှာမရှိဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့ သဘောတူထားပေမဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်က လည်း ကနေဒါမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်သွားပါပြီ’

‘ဒါ... ဒါဆို ဒီမင်္ဂလာဆောင်က...’

‘ဒါကလည်း ကိုမင်းအောင်ဗိုလ် ရန်ကုန်မှာ ဆွေပြုမျိုးပြု မင်္ဂလာဆောင်မှာမို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း ပြန်လာမှာ ပေါ့။ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကျရင် လွင့်လွင့် လာရမယ်နော်’

‘ဒါဆို ဒီမင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ဝေတာက’

‘ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်ရဲ့ဦးလေးက တက္ကသိုလ်က သမိုင်းမေ့ကွာ ပါမောက္ခဖြစ်နေလို့ နောက်ပြီး သမိုင်းမေ့ကွာတစ်ခုတည်း ဖိတ်စာဝေ တာပါ။ ဖိတ်စာတလည်း ဆရာ ဆရာမတွေကိုပဲ ဝေတာပါ။ လွင့်လွင့် သူငယ်ချင်းတွေက ခလုတ်တိုက်တာကို ဖားပြုတ်ကိုက်တယ်။ တရုတ် ရိုက်တယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့’

‘ဪ... ရှိစိက ကျွန်တော့်ကို ပညာပေးခဲ့တာပေါ့’

‘ဒီလိုယူဆလည်း ရပါတယ်’

‘နောက်ထပ် ဘာတွေများ လင်္ကာချောအောင် လုပ်ထားသေး သလဲ’

‘အမေအလည်းအသန်ဖြစ်တာတို့၊ ကိုမင်းအောင်ဗိုလ်နဲ့ လက် ထပ်ရမှာတို့ နောက်ပြီး ကနေဒါကို လိုက်သွားရမှာတို့ကလည်း လင်္ကာ ချောအောင် လုပ်ထားတာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ လုပ်ရတာလဲ မရှိစိ’

‘လွင့်လွင့်ကို တမင်လှည့်စားချင်လို့၊ နောက်ပြီး ရှိစိအပေါ် ထားတဲ့ လှင်လှင်ရဲ့စိတ်ကို အကဲခတ်ချင်လို့၊ လွင့်လွင့်ရဲ့ ရိုးသားမှု အရည်အသွေးကို ရှိစိ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ရှိစိ အချစ်တစ်ခုတည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရွေးချယ်ဖို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခေ့ မရဲ မယုံမကြည်ဖြစ်တာတွေ အရင်ကရှိခဲ့ပါတယ်။ အခု ရှိစိမှာ

မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား'

'မသိဘူး၊ ကဗျာဆရာကို လှည့်စားချင်တာလား'

ရိုးစိလှင်းက လှပသော မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်

ကြည့်ပြီး...

'အဲဒါ လွင့်လွင့်ကို ချစ်မိသလို ဖြစ်နေလို့ပဲ'

'ဗျာ'

ကျွန်တော်ရင်ခွင်ယန္တရားကြီး ပြန်လည် လည်ဝတ်ပါပြီ။ တိုက်ခတ်တဲ့ လေပြေတွေကလည်း အေးစိမ့်ကုန်ပြီ။ တွေ့သမျှ မြင် ကွင်းတွေကလည်း စိမ်းလန်းစိုပြေကုန်ပြီ။ ရပ်နေတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်း ကလည်း နူးညံ့နွေးထွေးလို့။ အလွမ်းတွေ လွင့်စင်လက်စနဲ့ လွင့်စင် ပါစေ။ ငုတ်လျှိုးတာတွေ ပြန်မပေါ်လာပါစေနဲ့တော့။ ချစ်သူတိုင်း ကော်ဇော်ပျံစီးပြီး စကြာဝဠာအထိ ရွက်လွင့်နိုင်ကြပါစေ။

'တကယ်ပြောတာလားလို့ မမေးနဲ့'

ထိုစဉ် ကန်ဘောင်ပေါ်၌ ဆူညံဆူညံ အသံများကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့သေချာပြန်ကြည့်တော့ ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် ရိုက်ကွင်း ပြင်ဆင်နေကြခြင်းပင်။ မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ အစုံ အလင်နှင့် ကန်ဘောင်ပေါ်တက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က မင်းသား ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

'ဟာ... မရှိစီ ဟိုမင်းသားက ကောင်းဇော်ဟိန်း မဟုတ် လား'

'ဟာ... ဟုတ်တယ်'

'အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ခဏချော့ချော့၊ ဒီကောင့်ကို လူရွာ ကိစ္စနဲ့ သွားရှင်းရမယ်'

‘ရိုစီ မလိုက်တော့ဘူးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဟီး... ဟီး... ရိုစီ လိမ်ထားတာ တစ်ခုထပ်ပေါ်လာလို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျွန်တော်က အံ့သြစွာမေးသည်။

‘ဟို... အဲဒီကောင်းစော်ဟိန်းက ရိုစီရဲ့ ငယ်ရည်းစားဟောင်းမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ရိုစီ ပါးစပ်ရာခဝင်တွေ လျှောက်ပြောထားတာ’

‘ဟမ်း... ဒါဆို သွားရှင်းလို့ဘယ်ရမလဲ’

‘ဟီး... ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

ထိုစဉ် ရိုက်ကွင်းမှ ဆူညံသံများ ထပ်ကြားရသည်။ ရှုတင်အရ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးရန်ဖြစ်စကားများနေတဲ့ အခန်း ရိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာ မင်းသမီးက မင်းသားကို ဒေါသထွက်ပြီး တွန်းပစ်တဲ့အခန်းတွင် မင်းသားမှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ဗွမ်း’

ကျွန်တော်နှင့် ရိုစီကွင်း သဘောကျ၍ တဟားဟားနဲ့ ရယ်မောမိသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ခုသတိရသွားပြီး...

‘ရိုစီကို လိမ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘာလဲ ပြော’

‘ကျွန်တော် ပြောတဲ့ မေသူခိုင်ဆိုတာလည်း တကယ်မရှိဘူး’

ရိုစီဂျင်း

မရိုစီကို တမင်လိမ်လိုက်တာပါ။ ဒါဆို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေသွားပြီ နော်’

‘ကြည့်စမ်းပါဦး။ လောကကြီး ဘယ်လောက်သာယာသလဲ’

ရိုစီဂျင်းက ကျွန်တော့်ကို ခိုးကောင်းကင်ကြီးထံ လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတွေက ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် အရုပ်ကလေး တွေ ဖြစ်အောင် ရေးဆွဲနေကြသည်။

‘မရိုစီ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ရိုးသားတယ် ထင်သလား’

‘မထင်ပါဘူး။ လူတိုင်းက မရိုးသားကြဘူး။ ရိုစီကိုယ်တိုင် မုသားတွေ အများကြီးနဲ့ ဘဝမှာကျင်လည်ခဲ့တာပဲ’

‘မရိုစီကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မရိုးသားခဲ့ဘူး။ ဒါကိုတော့ မရိုစီ လက်ခံပါ’

‘ရိုစီကလည်း ရိုစီကိုချစ်တဲ့သူတိုင်းကို အကဲဖြတ်နေတာ။ အလုံးစုံရဲ့စစ်မြစ်က ရိုးသားမှုပဲ။ ယောက်ျားလေးတိုင်းဟာ လိုချင် တပ်မက်မှုတစ်ခုပဲ သိကြတာ။ ကျန်တာတွေလည်း ဘာမှမရှိဘူး’

ရိုစီဂျင်းက လှပစွာ ဖူးပွင့်ပြုံးရွှင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ရိုစီဂျင်းကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မချစ်ရဲ သေးပါ။

အခုလည်း ရိုစီဂျင်းနှင့် အရင်လို တိုင်ပင်ဖော်တွေပဲ။

‘ရိုစီ တစ်ခါတလေ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ တွေးချင်တယ်’

‘ဘာလဲ၊ ဘာတွေးမှာလဲ’

‘နှင်းဆီပန်းတွေထဲမှာ ဂျင်းမြုပ်ထားရင် ဘာဖြစ်မလဲလို့’

‘အသည်းကွဲကျန်ခဲ့တဲ့ မြေစာမြေစိုင့်လေးတွေ မှစာကျွန်

မှာပေါ့’

‘ကဗျာဆရာ ဒါမျိုးကျ ပြောတတ်တယ်’
 ကျွန်တော်သည် ရိုစီဂွင်းအတွက် သာယာမှုများပေးနိုင်သူ၊
 ဆေးဖက်လည်း ဝင်နိုင်သူဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားရပေမည်။
 တော်ပါသေးရဲ့။ နှလုံးသားထဲ ဂွင်းအထည့်ခံရမည့် စာရင်း
 မှ ပွတ်ကာသီကာလေး ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့လို့။
 ရိုစီဂွင်းကို အမြဲတမ်း ချစ်နိုင်ပါစေ။

ချစ်များရင်

